

LYŠKÁNORA 129

Nepravidelný občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny
Poradostiny 1092 Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Motta tohoto čísla * Každý den není posvěcení IV/2 - Krachpajed * Novinky liscannorské 1092 *

Motta tohoto čísla

„....Já Jorchena za vůdce nechci. Vždyť je to blázen....”

Fenx Worna

„....Ale starosta....”

Grub

„....Udělám si nějaký ty linkousy....”

Fenx Worna

„....Uvaříme jehličí polívku....”

Fenx Worna

Každý den není posvěcení IV/2 - Krachpajed

Julián Chrupa

Svatební šílenství a jiný novoty

Chcete vědět, co bylo dál? No chcete, to je jasné. Třeba já bych určitě chtěl a kromě toho to i vim. Když jsem psal, že se ty naši pacholci vrátili z dalekejších cest, a na těch cestách, v prachu a trávě, zůstaly tlít kosti několika z nich, tak jsem nenapsal, že s sebou ty zbylé přeživší přitáhli do Liscannoru dvě nové tváře. To tak bejvá. Stav je nutný doplňovat. Ve své době, kdy jsem ještě nebyl čaroděj a byl jsem uprchlík z Altenbruchu, jsem byl taky takovej doplňkovéj stav. Ale to už je dávno. A ty dva nové, posbírali ty starý v Dragolskym hvozdu. To je takový tajemný a mýtama vopředený místo, kde prej žijou

všichni na stromech nebo taky pod nima. Ba možná i v těch stromech. A všichni si tam říkají druidi. Ale nejsou to takový ty druidi, jako si je představujeme my tady, v civilizaci. Takový ty, který se učej vybírat blechy z kožichů divý zvěře, aniž by vás pokousala, hledat stopy v blátě nebo rozdělovat voheň bez sirek. To ne, protože to by pak v tom Dragolu vypukla válka vobčanskýho typu, jak jsem o tom už psal někdy dřív. Voni si říkají druidi, jako my si říkáme třeba liscannorský nebo nurnský. Rasy tam sou taky pomíchaný. Ale to jsem vodbočil. Jeden ten nový byl třeba člověk s červeným nosem, kterej si říkal Mekrpt a ten se třeba hned vydal do Obory za Horáčkem Olbramem, aby z něj vytáhl nějaký učený novoty přírodního charakteru, vo kterejch nemaj v Dragolu ani páru. Podle toho nosu bych řekl, že se hlavně šel učit, jak pálit kořalku. Takže jsem ho tak nějak ztratil z dohledu. Zato toho druhýho jsem si zapamatoval. Byl to takovej trpasličí špindíra s prořízlou kušnou. A ten se vyznal. Sotva přibyl do vesnice, tak už se stal majitelem reality. Občanem teda ne, jak jsem pochopil. Skočim teď trochu zpět. Když si hrobník Haardun vzal za ženu svojí sestru Eleanor, tak jim přebíjaly nějaký reality. Hodně nevalný kvality, ale čísla popisný měly a pozemek pod nima taky. Bylo to tak, že tenhle trpaslík, kterej se jmenoval Závrt Kopanina, se s těmahle krollama dohodl, že od nich jednu ruinu koupí. A tím hned získal nemovitost, aniž by si odbyl obvyklou čekací dobu. Takový to období, kterému se říká čekání na občanskou důvěru. Starosta tu koupí posvětil. Byla to teda fakt ruina. Ta nemovitost, ne

starosta nebo ten Závrt. I když Dragol se na trpaslíkovi podepsal. Ten barák měl číslo popisný pět a dlouhý léta tam nikdo nevopravil ani okno, ani došek, ani kliku. Každý barák holt nemůže bejt tak krásnej a umělecky hodnotnej, jako je třeba ten můj. Proč o tom mym baráku pořád mluvím? No, protože je krásnej a umělecky hodnotnej. To dá rozum. Mazanej Závrt Kopanina se takhle uvedl a krollí páreček si do svejch zchudlejších peněženek nasypal trochu zlata. A zajímavý taky bylo, že jsem zaslechl, kterak to jinej trpaslík starostovi vyčetl. Inu, trpaslík trpaslíkovi bratrem. Nebo vlkem. A tušíte správně. Stěžovatelem byl Grub, chlap se sirkama. A starosta mu rovnou odsekl ať je zticha, nebo přijde o střelnici. Ano o tu střelnici, která má na svědomí hromadnej úhyn zvěře za domem hobita Borůvky. Takže bylo jasné, že to tenkrát tyhle dva, starosta a Grub, na Babačana pěkně s tou střelnicí upekli rukou a škodolibostí společnou. Ubohej hobit si aspoň na adresu trpaslíka ulevil, když ho nazval přivandrovalcem. Myslel tím Závrt, ne Gruba. Ten už přivandroval dávno.

Světlen roku devadesát jedna byl měsícem očekávání. Slavoj Pytel, kterej nahradil neúspěšného živnostníka Peška, dokončil první várku liscannorskýho piva. Bude ta pytlovina lepší než peškovina? Tak se ptali vobčani i nevobčani liscannorský, když se shromáždili před hostincem U hrocha, třímající korbele, poháry a vědra. A já vám povím, že byla. Kdyby se pan Pešek, místo zašívání se za prázdnějma sudama, v nefunčním pivovaru, raději modlil k Živě, tak teď nemusel bejt pivovarník bejvalej a mohl přijímat gratulace, tak jako je teď přijímal pobledlej hobit Slavoj Pytel. Hle lide liscannorský, Slavoj Pytel, toť pivovarník Živou pozhnaný! A podle všeho mu už nic nebránilo ve svatbě s Lunciovou dezerou Lunou. Slibná kariéra na někoho, koho do Liscannoru, koktajícího a potícího se, přivedla stará Pytlová za ruku.

A když jsme u těch svateb. Tak s téma se najednou roztrhl pytel. Ne Slavoj

Pytel, ale pytel jako pytel. Vak nebo žok a pro někoho i cestovní zavazadlo. Nejdřív pojal Lotd Ruindorskej za ženu Eowyn Moskytovou. Oba to jsou vobčani nedobrodružnýho typu, ale potomci dobrodruhů, kterej se v Liscannoru narodili. Lotd něco vystudoval v Nurnu a Eowyn patří do notně prořídlýho klanu Moskytů. Svatba to byla pěkná, taková tichá. Největší radost z ní měl starosta, protože jak podotkl, byla rasově čistá. Vodvážný slova vod někoho, kdo posvěcuje incestní sňatky, dodal by svatej Daleš. Jo a ta pytlovina se oficiálně jmenuje Světly líšák. Na zdraví.

Pak ohlásil zasnuby trpaslík Grub.

Ano, ten trpaslík, kterej nevpodpatně zachází s municí za Babačanovým srubem, kterej je vepřovýho charakteru. Jako, že ten srub je postavenej z vepřovic a podle stavitelský příručky se mu vodborně říká vepřák nebo taky kříženej srub. Ne, že je Babačan vepř. Babačan je hobit a jeho partnerka je elfka. A taky se budou brát. Ale to jsem vodbočil vod Grubovejch ohlášek. Grub navštěvuje v Nurnu trpaslickou čtvrť a tam si našel nevěstu. Nějakou Fundollu Morkovou, prej krasavici. Teda mezi trpaslicemi. Její otec má prej sklářskou dílnu a tak mu chce po svatbě Grub začít trochu kafrat do řemesla. Svatbu plánuje v hostinci U černýho vousu v Nurnu. A všechny Nurnský na ní pozval. A to se teda těším, protože trpaslický svatby bejvaj pokrmově bohatý. I když jinak jsou trpaslíci vyhlášený kolenovrti. A ta svatba bude někdy po Novým roce.

A hned po trpaslíkovi se do toho rozhodl prásknout i, už výše zmíněnej, Babačan Borůvka. A brát si bude tu Valmelindu. Elfku, kterou, jak jsem se doslechl, začal brát na vědomí už i rasista Jorch. Což je mi teda záhada. Takže už ne mutantka, co skočila Babačanovi na druidskej lep? A na tu svatbu taky pozvali celou vesnici. A svatba bude v hostinci U klobouku v Nurnu. A to se těším taky, protože hobiti jsou pořádný pažravci, zaměřený na různorodou stravu i chlast, takže můj břich bude mít

radost. Ten Klobouk patří tomu Vestovi, kterej si ho postavil z dobrodružnejch peněz. Místo aby ty peníze investoval v Liscannoru, tak je milostpán cpe do vývařoven a baráků v Nurnu. Taky by mohl pustit chlup a třeba koupit Lunciovi pořádný zámky na pokoje pro hosty, aby jim pak nemohl starosta vykrádat pokoje. I když to je nepřesný. Von ty pokoje vykrádá společně s hostinským. A je celkem jedno, kterej páčí zámky a kterej hlídá. Ubohý kudůci. Ty to vždycky vodnesou jako první.

A to není konec. Už je tady hnedle další svatba, jak jsem se už pohotově zmínil. Další svatbu bude mít Slavoj Pytel s Lunou Nórienskou. Takže další ženitba malý havěti. A prej bude pečený prase. Takový jaký jsem onehdá u Luncia kupoval i já. A pana hostinskýho určitě nebude stát padesát zlatejch. Ale taky se těším. Hostinskýho mám rád. Asi proto, že bydlím ve vlastním a ještě mi nevykradl pokoj.

A mimo ty svatby, se musím ještě pochlubit, že mi Babačan Borůvka nabídl ke koupi kouzelněj klobouk. Že už ho nepotřebuje, protože má jinou kouzelnou čepici nebo baret. Možná taky beranici nebo helmici. Ale to je jedno. Chtěl za něj příšerný peníze, ale tady jsem neváhal, protože ten klobouk je jednak fakt dost kouzelněj a k tomu i prudce elegantní. Vypadá bořimsky, má tlustou sponu a je vobtočenej ženským copem. Bořimsko je země za mořem a prej to tam říděj hobiti. Ale klobouky dělaj pěkný. Pozdějc jsem se dozvěděl, že si na ten klobouk dělal zálusk i Ieronýmus, elf s vopící, myslim vopice jako vopice, ne vopice jako vopice, prostě animálio s vocáskem, ale byl jsem rychlejší a solventnější. Nakonec na co potřebuje slepej klobouk? Bude se snad prohlížet v zrcadle? Ten klobouk budu nosit na vejpravách společně s krokodýlím kabátcem a budu za notnýho šviháka.

Delegace u starosty

Někdy před půlkou Hodovanu přišel do hospody U hrocha pan starosta Jorchen

Klerke, což bejvá dost vzácný, protože starosta do hospody moc nechodí. A to ani ve čtvrtek, kdy má mít ouřední hodiny. Ale zase o obecních událostech pravidelně informuje v obecním oběžníku a to pravidelně a s velkou dávkou entuziasmu. Ten oběžník čtu rád. Některý vobčani si někdy stěžujou, že ty informace ze starostenskýho pera jsou citově zabarvený a tak všelijak pokroucený, ale to už je život a maj na to případně reagovat v písemný formě. Což se někdy opravdu stává a to je pak počteníčko. Ke cti starosty je třeba podotknout, že všechny ty reakce poctivě uveřejňuje, i když dost často obsahujou vulgarismy, nadávky a sprostárny mířený na jeho hlavu.

No a tak ten starosta přišel do tý hospody, poručil si pytlavinu a dvojitej zeleněj likér. A to zvlášť, ne smíchaný dohromady. Korbel a skleničku. A bylo jasný, že chce něco oznámit. A taky oznámil. Prej ho v jeho starostenským domě navštívil význačnej host. Což teda už jsme tušili, protože ten načančanej kočár zaparkovanej uprostřed Liscannoru nešel přehlídnout. Takovej ve vesnici nemáme, i když bychom klidně mohli mít. Liscannor by si to dovolit mohl. Kočárem kolem rybníka a zpět, nebo kočárem do Nurnu. A taky zpět. Ale v Liscannoru je jenom několik povozů, jedna bryčka pro školní účely a pak Vozejk. Starosta do sebe kopl ten likér a prozradil nám, že ten host byl nějakěj soudce nad soudcema, nebo dohlížitel nad celou jurisdikcí z Nurnu, elf s tak dlouhým a pitomým jménem, že nám ho musel přečíst z papíru a já si ho nepoznamenal, takže mu budu prostě říkat ten elf dlouhým jménem. A tenhle elf toho našeho starostu požádal o službu. A to protože v Liscannoru sídlí Nurnská kumpanie, jejíž sláva běží světem. Starosta si ovšem postěžoval, že s nim ten elf jednal příšerně nadřazeně a neosobně, takže se to starosty až dotklo. Jako nestěžoval si úplně naplno, protože se nakonec jednalo o elfa a před těma je ten náš starosta, tak nějak, zvyklej plazit se v prachu a šoupat nohama. Ale dotklo se ho to. To bylo vidět. Ale pro to mám pochopení.

A zpět k tomu návrhu, kterej byl Nurnský kumpanii, skrzeva Jorchena, předloženej. A to si sedněte na stoličku nebo do křesla. Prej se máme postarat vo něco, co bych nazval „zdobrodružnění“ rozmazlenýho dospívajícího potomka pana velesoudce. Zkrátka a dobře, dlouze a špatně, ten vládce soudců, má syna, kterej chce zažít nějaký to dobrodružný klání! A my to máme zařídít! Bum a fidli a basta! Není to potupný? Není, protože prej za to můžou bejt dlouhý a tučný peníze. Syn se jmenuje Villostientes, ale úplně za to jméno neručím. Mám to z vodposlechu. Možná to časem ještě upřesním. Vlastně si nás ten chlap chce najmout jako komparz, kterej bude účinkovat v představení, kde bude hlavní roli hrát jeho postpubertální synek. Následně jsme se začali dohadovat, jestli má to nebezpečí bejt kaširovaný nebo se skutečně máme vodebrat někam do horoucího průseru. Jo a pan velesoudce si pro syna představuje při tom dobrodružství něco na úrovni draka nebo aspoň upíra. Svatej Daleši! A navíc by bylo ideální, kdyby ten synek vedl poslední smrtelněj úder. A samosebou má nárok na trofej. To nám Jorchen zdůraznil. A jako zákusek ještě taková maličkost. Ten mladej Villostientes nesmí poznat, že je to pro něj připravený, zkrátka musí mít pocit, že to on vede skutečnou výpravu na draka nebo třeba upíra. A už vůbec u toho nesmí zdechnout! Poslouchali jsme Jorchena a v kebulích nám běželi všelijaký věci. A orosenej starosta nám ještě řekl, že se tomu soudci za toho synka osobně zaručil. Myslím, že právě teď Jorchena dohnal ten jeho celoživotní elfismus. A vojel ho dračím plamenem a zakousl se mu upířima špičákama do krku. Teda, jestli neplatí ta varianta, že celá ta akce bude pouze divadelní kus. Jako, že zatáhneme synka někam do temnejch uliček Šedova, kde na něj budeme bafat ve strašidelnejch maskách a nakonec ho necháme praštit do nějaký vobludy, kterou vyrobíme z latěk a použitýho sukna. A na závěr upustí Grub na zem nějakěj smrad a čmoud. Nikolivěk. Takhle to bejt nemá. Vobluda musí bejt skutečná krvelačná bestie. Musíme připravit podrobněj plán, kde jí budeme hledat..., no prostě musíme mít

ověřený informace a plán. S tím plánem, kterej musí mít hlavu i patu, se pak máme dostavit do Agerrský pevnosti v Nurnu, kde prej sídlí nějakěj podržtaška toho elfího velesoudce, kterej mu ho předloží ke schválení a případně nám uvolní i nějaký ty finance na celou akci a pak bychom teoreticky měli s tím mladým junákem, předstírajíc, že nám velí, vyrazit do akce samotný. A máme na to čas až do jara devadesátýho druhýho roku. Tak to jó, aspoň stihneme všechny ty svatby. Takže jsme se zatím dohodli, že se půjdeme po různých známejch institucích pozeptat po nějakějch těch vobludách, co sou v šírym světě k mání a určený na dekapitaci.

Kde žijou příšerný příšery?

Rozhodl jsem se, že taky přiložím ruku k dílu. Teda spíš hlavu, protože jsem inteligent a tak se vydám přepat do Nurnu na nějaký ty místa, kde by někdo mohl něco vědět vo nějakějch těch příšerách, který když se ulověj, tak vás nikdo neovbviní z pytláctví a naopak vám potřeše pačmákem a poklepe po rameni. A dá se z nich taky vyrazit nějaká ta trofej, umístitelná nad krb. Takže duchy nebrat. Vono se už stejně tak nějak rozhodlo, že se budeme zajímat vo draka, protože proč troškařit, když jsme ty dobrodruzi. Jediná potř byla, že nikdo nevěděl, kde takovýho draka hledat. Tak jsem se vydal do kláštera bohyně Živy, kde jsem kdysi v Gwendarronu začínal a kde jsem znal představenýho toho kláštera, jistýho otce Humplana. Že jako jestli nezná nějakou tu vobludu, když nás kdysi poslal vymýtít zlo z toho kláštera v Roztoklatech, kterej pod něj taky spadl. Předpokládal jsem, že se na mě až mu položím otázku „Znáte nějakýho draka nebo aspoň něco menšího?“, nebude koukat jako na úplnýho blba, ale jenom jako na poloblba. Přidal se ke mně Babačan Borůvka, kterej chtěl s otcem Humplanem taky mluvit, ale jak se pozdějc ukázalo, tak vo něčem jiným. A tak jsme ráno vyrazili do Nurnu. Babačan pořád kafral vo Lindě a tak nám cesta rychle uběhla. Otec Humplan si mě pamatoval dobře a přijal mě srdečně i tím s lesním hobitem. Když jsem

se otce Humplana ptal na možnéj výskyt příšer a voblud, tak jsem se fakt trochu styděl, ale otec na mě byl vlídněj a řekl mi, že jediná věc, vo který v posledních časech slyšel, je nějakěj šestitlapej medvěď, což mi přišlo trochu málo. Následně jsme zabředli do debaty o tom, co je to vlastně vobluda nebo příšera a otec mě poučil, že všichni tvorové jsou děti Živy a tak se k nim má přistupovat. Tak jsem to stočil na vobludy posedlý zlem, čímž jsme se dostali zase k tomu vícetlapýmu medvědovi. Ale jinak si myslím, že se mi snažil upřímně pomoci, ale prostě nevěděl. A protože jsem si ho chtěl tak trochu zavázat a k tomu jsem ještě dobřej člověk, tak jsem mu vrátil sto zlatejch, který mi kdysi laskavě věnoval, když jsem se před lety vydával do toho kláštera, jak jsem poznal Nurnskou kumpanii, a který tehdy ty mý nový kumpáni prožrali a prolili hrdlem. S tím, že už jsem v dobrý finanční kondici. No, svatej Daleš by ze mě měl radost a Humplana to dojal. Já jsem tak hodnej. A pak se slova ujal Babačan, ale toho nezajímali vobludy, ale požádal Humplana, zdali by je s Lindou nevoddal, až budou mít svatbu. Což mu otec s radostí přislíbil. Jasně, jasně, Babačan nestál vo to, aby se týhle role zhostil starosta Jorchen a takhle se tomu celkem elegantně vyhnul. Což jsem chápal. Nakonec si ani nejsem jistěj, jestli by to Jorchen byl ochotnej udělat. To se u něj nikdy neví. Normální člověk by si to u starosty normálně pro sichr předjednal, ale Babačan neni ani člověk, ani úplně normální. Je to druid. No, ale když zase mohl Jorchen voddat ten krollí sourozeneckěj pářeček? Inu...

A pak jsme s hobytem vypadli z kláštera ven. Rozloučili jsme se a já se vydal do nějakýho veselýho podniku a Babačan do Obory. Skákat po větvích. Podotýkám, že do podniků veselýho typu, jsem šel za zábavou i prací, protože i tady jsem se ptal po dracích a vobludách. Byť jsem se to ptaní snažil maskovat do vtipu, aby se mi moc nesmáli. A dozvěděl jsem se toho spoustu. Dálek víc než v klášteře. Takže to shrnu. Nějakej připitej obchodník z Targunu mi vážně tvrdil, že draci běžně žijou na severu v Gorganu. Slečna

Manča mi naopak praskla, že jistěj Samil Kožatec to s ní dělal v převleku za draka. Jenom teď nevim, jestli byla převlečená vona nebo von, nebo voba. Naproti tomu jistá Borina se ráda podělila o informaci, že jistěj Milda, ktorej pracuje na univerzitě, jí brousil na dračí lebce z univerzitního inventáře. A elfka Mucianda má mezi svejma stálejma klientama nějakýho mladýho elfa, odněkud ze severu, ktorej draky běžně hubí. A aby toho nebylo málo, tak jakejsi chlap z Rivenu si běžně najímá nějakýho Berima Feriho, ktorej od něj vodhání draky, který ho pořád vobtěžujou. Takže abych to shrnul. Dozvěděl jsem se toho spoustu, ale všechno to bylo tak nějak k prdu. Maximálně se to hodilo jako veselý historky večer k Hrochovi. Ale na veselý podniky jsem rozhodně nezanevřel. Nakonec..., jsem to tak nějak čekal. No...

Večer U hrocha jsme se sešli a vyprávěli si, co se kdo dozvěděl vo dracích, případně vo jinejch nestvůrách, který by posloužily našemu plánu. Teda plánu, ktorej se teprve v bolestech rodil. Na draka pochopitelně nenarazil nikdo, ale Grub přitáhl informaci, že nás v Liscannoru navštíví Komenda Purigatos, teda její členové. Trpaslík je podle všeho navštívil v jejich sídle, ve Velkym laboratoriu a pozval je do Liscannoru. Čímž vypálil rybník Jorchenovi, ktorej o Komendě mluvil taky a taky je chtěl kontaktovat. Protože kdo jinej by měl mít informace o nestvůrách než tahleta skupina. Abyste rozuměli, Komenda Purigatos je státem, respektivě Velkym Laboratoriem, placená instituce, která má v popisu práce likvidaci nemrtvejch v Gwendarronu. A to se všim, co k tomu patří. Takže i různý příšery, různý ty životy po životě a upíry. Má pod palcem asanace různějch mrchovišť, úklidy na hřbitovech, výslechy a trápení podezřelějch z nekromancie. Prostě tak. Je to podle mýho dost špinavá práce, na kterou nemá každej žaludek. Tím, že jsou ale vlastně pod palcem státu, tak jsou zřejmě taky pod nějakou tou penzí. Ale v minulosti neměla Komenda zřejmě takový výsledky, tak jim kapánek zkroutil rozpočet. A někdy před dvěma

rokama se s nima při jedný akci potkali i Nurnský. Teda takhle, voni se s nima Nurnský potkali i v sedmdesátym pátym. Komenda i Nurnský bojovali vždycky na jedný straně. Svatej Daleš by řekl na straně státu, práva a řádu. A já to říkám taky. Ale bylo mezi nima vždycky takový pnutí, taková profesní řevnivost. Takhle bych to řekl zase já. Komendě velí nějakěj Erich Stříbrnej. A velí jim pořád. Komenda si náčelníka nevolí, tak jako my. Náfuka Vesta, ktorej vod tý doby co si koupil hospody vlastní a k Hrochovi chodí už jenom příležitostně, aby svou hobyť přítomností v Liscannoru sral starostu Jorchena, Komendu dokonce nazval spolkem Ericha s půltuctem špinavců. Tak jsem na tu návštěvu zvědavěj.

Další informace o dracích se objevila v Nurnský kronice a navíc jí potvrdil i někdo další, kdo se v předešlejch hodinách toulal po Nurnu, podobně jako třeba já. Možná to byl kudůk Fenx a byla to informace ze Šedova, nebo to byl Babačan a měl jí z Obory nebo..., nebo nevim..., prostě si to nepamatuju, protože ta pytlovina od Pytla Slavoje mi docela zachutnala. A ta informace zněla, že draci se ve větším počtu vyskytují na severu. V zemi Almemar. Druhej den jsem si to v kronice našel a skutečně se tam o tom psalo. Ta kapitola se jmenuje „O dracích“ a tuze pěkně jí napsal nějakěj dávno mrtvej Barzubaj. Asi trpaslík. Tak uvidíme.

Návštěva Komendy Purigatos v Liscannoru se uskutečnila o dva dny pozděj. A Vesta kecal a přeháněl jako obvykle. Nebyl to žádněj Erich a půltuct špinavců. Byl to Erich a dva špinavci. Víc jich nebylo. Voni totiž při tý poslední akci, kde byli s našima v Meziřečí, notně prořídli. Z toho asi pramenilo to lehký prezírání, stran naší kumpanie. Zatímco Nurnský se tam proslavili, tak Komenda, která tomu oficiálně velela, tam dost šoupala nohama a hrála druhý housle. I když měla hrát ty první. A mimochodem, v naší Nurnský kronice lze najít i zmínku, že v tom slavnym pětasedmdesátym, vo kterym ta Komenda furt žvaní, jako vo nějakym zázraku,

za ně všechnu práci taky vodvedli Nurnský. Tak nevim. Jistý bylo, že Erich Stříbrnej byl navlečeněj v postříbřenym brnění, který zřejmě nesundaval, podobně jako náš, dneska už mrtvej družiník Nif. Takže pod tím železem byl asi notně vopruzeněj. Ale určitě měl nějakou důstojnost. Ty zbylý dva ne. Jistěj Zanzil a ten třetí se představil jako Ramul Pochodeň. Vypadali fakt zpustle. Skoro jsem je podezíral, že se přijeli hlavně najíst. Krčmář Luncius ten den, na pokyn starosty, servíroval pečený krůty. A my jsme z těch voblemcanejch chlapíků začali páčit informace vo dracích a vobludách. Alkohol postupně všem stoupl do hlavy a z celýho večera si pamatuju spíš výjevy. Jediněj drak, kterýho příslušníci Komendy Purigatos zmínili a kde se dalo tak trochu předpokládat, že nekecaj, byl prej spatřeněj před pěti lety v Karentanskym údolí. Karentanský údolí je vodlehlá část Gwendarronu, která je půl roku vodřízlá vod civilizace, protože je zapadaná sněhem. Mimochodem, vokoło toho Karentanu jsme minulej rok jeli na turnaj do Nabatelu, takže jsem se orientoval v prostoru i času. Pak si pamatuju, že ten Zanzil pořád žvanil něco vo strigách, který prej jsou horší než draci, protože v pětasedmdesátym jednu údajně zabil. Nebo jí možná vyvezl z nějakýho hřbitova na trakaři. Pokaždý když zmínil strigu, tak se vysmrkal do rukávu, takže ho měl celej zasranej. Taky si pamatuju, že starosta přispěl do debaty tím, že prej je vlastníkem nějakýho biče na hobyty, ale pak se zase nakrknul, protože Babačan mu začal vážně tvrdit, že jsem elf. Nevim, jestli to Babačan myslel v dobrým nebo špatnym. A taky nevim, jak se nám bude hodit bič na hobyty při výpravě na draka. Pak začal kudůk Fenx vykřikovat, že v každym bordelu jsou elfky. Což teda měl vlastně pravdu, ale starosta už byl dovopravdy naštvaněj. A nakonec se debata stočila na téma, co se narodí hobytovi Babačanovi a elfce Lindě. Kudůk Fenx tvrdil, že kudůk. Byl to fajn večer, ale moc jsme nepokročili. Snad jenom ten Karentan budeme muset ještě prověřit. Komenda nakonec poděkovala za pohostinnost a vobjela.

Tak nám rozbili Vozejk

Následující dny jsme se každé večer poctivě scházeli U hrocha a rokovali jsme o tý zakázce na draka nebo aspoň na nějakou tu pořádnou obludu. Ale jak jsem se zmínil už někde dřív, tak debata se točila výhradně k drakovi. A nejlíp nám z toho zatím vycházel ten Almemar. I když informace o osobě jménem Berim Feri, kterou jsem přitáhl z hanbince, se taky jevila slibně. Protože nezávisle na mě, jí přinesl i Grub. Ale shodli jsme se, že ten pan Feri je spíš pěkný kecal, než drakobijec. Pokud teda vůbec existuje. A pak byla debata a plánování výpravy na draka přerušeno událostí jinou. Takříkajíc vnitřní, liscannorskou...

Bylo to sedmnáctýho dne měsíce Hodovan, roku devadesát jedna. Sedm hodin ráno. Já měl ještě černočernou noc a vyspával jsem si v tý my krásný posteli, která je zdobená vokřídlenějma lidma, v tom mym krásnym domě. Ten dům je ovšem umístěnej poněkud nedale od zařízení, zvaný Poplašnice. No, řekl bych, že dost blízko, hodně blízko...

Protivnej a uječeněj zvuk zvonu mě probral ze sna. Někdo zvonil, jak vo život. Bumtarata bum, bum, bum! Ne, to je buben. Bim bam, bim bam, bim bam! Takhle nějak. Zase nějakěj vtipálek nebo nezbedný děcko. Nebo se snad fakt něco stalo? Vylezl jsem v noční košili a nočním čepci ven a šel se podívat. Vyzvánění nepřestávalo. Nebyl jsem jedinej, předčasně vzbuzeněj a vylezlej. Občani se srotili v hojným počtu. U Poplašnice stál Gawin Ruindorskej, starostou pověřeněj obecní dráb, a tahal zuřivě za špagát, kterej vedl k bronzovému zvonci. Zvonil na poplach. A protože Gawin má opravdový oprávnění tahat za špagát Poplašnice, tak to se něco stalo! Ale kouř z požáru nikde nestoupal a ani to nevypadalo na přepad vesnice. A pak Gawin dozvonil a oznámil, že byl zničeněj Vozejk. Aha! Už to začalo! Hobitů revolta proti symbolu útlaku! Ted' pomašíruje utlačovanéj hobitů lid, s vidlema a klackama, na starostův barák a

hoděj krutovládce do rybníka! A to mimo ouřední hodiny! No dobře..., dobře..., takhle dramatický to nebylo. K Poplašnici zatím dorazil i notně vzteklej starosta Jorchen a řekl, že byly ukradený kola vod Vozejku a že viník bude přísně potrestanej a že má podezření. Načež odkvačil zpátky k obecním maštalím. Zjišťovat podrobnosti. A tak jsme se všichni zase rozešli, hlavy plný Vozejků a otazníků. Dospal jsem, co jsem zameškal a před polednem jsem si už mohl, společně s vostatnými zvědavcema a potencionálníma viníkama, vyslechnout nový podrobnosti, ohledně velký kriminální kauzy, která se do analů Liscannoru zapíše jako „Kauza Vozejk“.

Bylo to krátce před podáváním oběda. Ten den jsem se těšil, že si U hrocha, kde se pravidelně stravuju, dám kachničku. Kovář Luncius..., co to povídám, hostinskěj Luncius, jí peče několik hodin, nejlíp přes noc, pěkně pomalu ve vlastním sádle, pěkně na jablkách, notně posypanou cizokrajnym kořenim a pak vám jí přinese na takovym velkym hliněnym talíři s dalšíma dobrotama. Potom do ní před váma píchne takovou velkou vidlicí a ted' z toho ptáka teče ten voňavej vomastek a ten kur se celej jako rozpadá na takový kousky voňavýho masa a vy k tomu popijíte sirillský červený, co se vozí přes moře z dalekejšej krajiny. Baštíte a přeměřšlíte vo tom, že je dobrý mít peníze a že když budete chtít, tak si zejtra dáte tu kachničku znova nebo třeba taky rovnou celý prase za padesát. To sem zase ukročil vedle, tak zpátky k tomu blbýmu Vozejku. A ještě před tou kachnou se vrátil starosta vod maštale. Nejdřív potvrdil, to co se už vědělo. A sice, že byly zmizený dvě kola vod Vozejku. A pak řekl, že mimo podezření je von, Grub a Chrupa. No, tak to se mi fakt ulevilo, že nejsem podezřelej z něčeho tak závažnýho. A naopak podezřelej je kudůk a hobiti. Kudůk jako jednotlivec a hobiti jako smečka. Smějící se bestie. Tim jednotlivym kudůkem byl myšleněj Fenx, ale vzhledem k tomu, že momentálně nebyl ve vesnici, tak byl pro tuhle chvíli mimo pozornost pana starosty. Naopak to naplno schytl Babačan, kterej

přišel s rendlíkem pro oběd. O liscannorskym elfstvu se nemluvilo vůbec. Ale to nikoho nepřekvapilo. Za Jorchenova starostování se z liscannorskejšej elfů stal chráněnej druh. Aniž by to teda potřebovali. Maximálně tak slepej Ieronýmus, když potřebuje přejít přes lávku. Ukázalo se, že ty kola někdo vodmontoval a následně vodnesl do nedalekýho remízku, kterej se zelená na soutoku dvou potoků, z kterejch je pak ten větší potok, co následně teče do liscannorskýho rybníka. Tak mě napadá, že ten potok by vlastně měl mít nějaký jméno a já ho neznám. V tom remízku potom ty kola vodhodil, rozmlátil a zanechal ve stavu nepoužitelnosti. Načeš pak, podle starosty, odkráčel potokem někam do pryč. Do ztracena. A tam starosta ztratil stopu. Mimochodem, starosta je, stejně jako Babačan, vyučeněj stopař v Horáckově ústavu v Oboře. Takže ty dva maj hodně společnýho. Ovšem rozmlácený kolo, není kolo zmizelý. Takže žádná krádež, ale sabotáž! A to je horší! Tady si někdo stáhnul kařata a vystrčil na starostu holou řiť! Jo, a stáří sabotérovejch stop odhadl starosta na tři dny! Takže uplynulo dost času vod toho hrůznýho činu.

Ale musím říct, že Jorchen byl fakt vzteklej. Celkem logicky to považoval za osobní útok a neměl se tak úplně čeho chytit. Vozejk do vesnice přitáhl von, jako symbol nějaký pochybný cizokrajný orientální moci. Řval na Babačana, že stejně ví, že to byl von. Babačan se tvářil jako jeliman, ale to von dost často. A naopak vobvinil z krádeže Ieronýmovu vopici, čímž starostu rozzuřil ještě víc. Elfí vopice nekradou, dozvěděl se hobit a byl dál podezřelej číslo jedna. Následně se Babačan odebral do maštale, údajně zajistit další stopy, ale po čase se vrátil s tím, že je už dávno všechno stejně rozhamtaný a žádný stopy ani pachy nezachytil. Takže se toho vobvinění fakt nezbavil. Naopak to starosta považoval, z hobitovy strany, za komedii a přiznání viny. A celý to pokračovalo ještě dlouho. Kachnička už mi vystydla. Grub navrhl, že vodpálí bombu na tom jeho cvičáku, čímž se asi chtěl zalíbit starostovi, kdyby nějakěj voharek

náhodou spadl na Babačanův srub. Nakonec brunátněj starosta dav rozpustil s tím, že do Vozejku se dá zavírat i bez kol. Což bylo v daný situaci vlastně do kamene tesatelný moudro.

Upřímně si vůbec nejsem jistěj, že sabotáž obecního a pojízdnýho a třířechovýho vězení spáchal zrovna Babačan. Důvod mohl mít kdekdo, skoro celá vesnice. Mě třeba ten Vozejk, taky tak nějak, vždycky sral. Do vesnice svobodnejch vobčanů se nehodí. Nezapadá. Je mimo. Co bude příště? Postaví starosta na Žinglově kopci šibenici? Nebo popravčí špalek? Nad celou tou věcí se vznášel takovej divnej voblak trapnosti. Nebo možná geniality. Já vlastně nevím. Kdyby se v tom Jorchen, tak urputně nešťoural a prostě koupil nový kola, tak se na to za chvíli zapomnělo a starostenskěj ouřad by z toho vyšel jako klidná síla. Vlastně ani nevím, co by k tomu řekl svatej Daleš. Jistě, že bych se jako řádnej vobčan měl pohoršovat nad útokem na majetek obce. Ale..., no..., prostě..., že ano...

Asi jsem se neměl ještě ten večer Jorchena ptát, jestli nás na voslavě Novýho roku bude zase vobtěžovat Ieronýmův flašinet, nebo bude hrát nějaká poctivá hobitů kutálka. Odsekl mi, že žádná voslava nebude.

Tak co s tím drakem?

V následujících dnech našťestí ta Vozejková aféra trochu opadla a my se tak mohli zase věnovat drakům a poradám o nich. Porady nám vždycky šly dobře. Hlavně když se radíme v hospodě. Naše pozornost se stočila hlavně na Almemar, protože podle historickéjšej pramenů, včetně naší kroniky, tam draci vopravdu žijou, nebo aspoň žili. Tohle potvrdil i Fenx, kterej se nakonec taky vrátil z tázacího okruhu po Nurnu. Pročpak se ten kudůk vlastně vrátil tak pozdě? A nenavštívil meziřím Liscannor tajně? No, jsou to otázky. Pili jsme pytlovinu a předháněli se kdo toho o Almemaru ví víc. Tak já vám taky něco povim. O Almemaru se říká, že je to

země bláta a trpaslíků. Nebo taky prachu a trpaslíků. To podle počasí a roční doby. Trpaslíci zůstávají. Ty tam jsou pořád. A taková velezajímavost. Almemar je rodištěm našeho starosty Jorchena. Žádný Trindindol, ale Almemar. Což vedlo Gruba k poznámce, že starosta je normální uprchlík. To měl asi tu pytlou už notně řízlou kořalkou, protože obvykle se starostou drží basu, až takovým řitolezným způsobem. A pak Grub nasadil ještě vážnej výraz a začal trucovat, že do žádnýho Almemaru nepojede, protože tam prej ty trpaslíky šikanují a trápějí.

Takže řekněme, že lokaci, ve který se skutečně vyskytuje živý drak, jsme určili správně. A co jako teď?! To se snadno řekne ulovit draka, že jo. Jedinej konkrétní návrh na to, jak toho draka zlikvidovat přednesl Grub, když přestal trucovat. Netrucoval dlouho. Měl to pěkně naštudovaný, jinak draka v životě neviděl. To prej v pětasedmdesátým družina jednoho takovýho dostala. Někde na jihu. Jestli se nepletu, tak to byl poslední družinovej drak. Jako družinou vodpravenej. Ne, že chodil s družinou na vandr, měl vlastní batoh a byl zapsanej na výdej stravy. To ne. Mimochodem, jestli von ten rok sedmdesát pět není nějakěj magickej. Tak jako u Komendy Purigatos. Takže zpátky k tomu drakovi na jihu. Prej ho tenkrát družina dostala dost neortodoxně. Žádněj hrdinskěj souboj tvář v tvář, dlouhý výměny úderů parátama a magickejma čepelema. Prostě uplácali nějaký výbušný svinstvo a to pak k tomu drakovi magickou cestou dopravili. Bum, prásk! A pak teda tu potrhanou, vočouzenou a přerostlou ještěrku dodělali téma magickejma čepelema a nabroušenějma šípama. Grub o tom mluvil s nadšením. Chlap se sirkama. Co dodat. Ale je fakt, že ten plán zněl hodně nekonvenčně a tak nějak hrůzostrašně a zákeřně. Tak takhle se to dělá? Draci jsou přece děti Živy a ty maj umírat důstojně. Nebo nemaj umírat vůbec. Řekl by svatej Daleš..., počkat, to by řekl otec Humplan. Svatej Daleš by řekl... „No a co?“.

Takže metody na lovení draků existují. Mluvil o tom Grub a hlavně se to

píše v naší Nurnský kronice. A tý já věřím. Čemu jinýmu by taky měl v dnešních rozhoupancech časech člověk věřit? Kronika je náš kánon, naše stéblo, kterýho se držíme. A to nejlepší jsem ještě neřekl. Grub s tím sice přišel, ale ten to jenom četl. Ovšem jeden z nás tam tenkrát u toho skutečně byl. A to nikdo jinej, než náš starosta a ručitel za život toho elfího synka, kterej se chce stát mužem. Ne, to zní blbě, to se řeší jinde a mnohem jednodušejc. Kterej se chce stát slavným lovcem vobludy. Tak. Jorchen Kierke v tom sedmdesátým pátým skutečně u toho lovu na draka byl. A dokonce tomu velel. Věřili byste tomu, že kulhavec a rasista, vládce nad razítky, stvořitel Poplašnice a duchovní otec Vozejku, někdy lovil skutečnýho draka? Tak tomu věřte, protože se to píše v Kronice! Teda von tam tenkrát u toho byl ještě jeden, co pořád žije. A dokonce je to ten, co tenkrát tu třaskavinu plácal a hněl dohromady a pak tam s ním na toho draka poslal někoho jinýho. Jo, byl to ten bořimec Vesta, posel špatnej zpráv a v současnosti dobrodruh na vypočinku. Pačmáky si tenkrát klidně zaprasil sýřivkou a trajdákem, ale transport toho materiálu před drakovu hubu, to už musel zařídit někdo jinej. Byl to jistěj magicus Zarn Hadriger z Trindindolu. Prej si tenkrát z toho chudák cvrnknul do gatí. Ale úkol splnil..., aha..., tak počkat. Takhle to má Grub vymyšlený. Pan trpaslík si někde za rohem pěkně podle vočouzenýho manuskriptu, hezky v teplíčku za větrem, vyrobí tu velebombu, pěkně do ní zastrčí doutnáček a nějakýmu vobětavýmu magicusovi jí dá do ruky a do druhýho pačmáku mu vrazí zapálenou svíčku a řekne: „Marš, kouzelnickéj, drak je támhle!“.

A teď počítám. Chudák Jonas Wreda je tuhej jak prkno a už nic nikdy nikam nic nevodnese. Ani nákup vod řezníka, natož bombu k drakovi. A magicky vzdělaněj je tu potom už jenom flašinetář Ieroným z Marrburku, kterej je prej chytřej jak vopice. A k tomu navíc jednu i vlastní. Ale ten je slepej a to určitě použije jako výmluvu. No a potom z chytřejch a magicky políbených jsem tady už jenom..., já. No, to mě polej z kýble! Tak nevím. Myslím, že na toho draka budeme

muset jinak. Navíc by ho měl přece zabít ten náš klient, ten Villostientes, jak to po nás chce ten jeho táta, co dělá velesoudce.

Mňo..., tak takhle si mudruju, pěkně doma s lahvinkou, s nohama v lavóru. A budu pokračovat. Když jsem teď vodhalil ten mazanej Grubeho plán. Tohle jsou voni..., tyhle ty vykukové z Velkýho laboratoria, pěkně se schovat, v klidu někoho poslat se šňůrou a pak škrtnou sirkou za rohem. Ovšem..., a to ovšem je velký ovšem..., jinej plán nemáme. Navíc je tahle metoda historicky ověřená, že funguje. Dobře, musí to být taky souhra náhod a štěstí. A nikdo s ničím jiným nepřišel. Ale vlastně ani nevím, proč to tak řeším, když jsme si ještě na ten kšeft neplácli. Pokud to teda už neudělal Jorchen, když se za toho Villostientese zaručoval u jeho táty. Jo, takhle se snad správně ten syn z rodu elfů menuje. Villostientes. Opsal jsem to od Jorchena. A umí Jorchen vůbec říct elfovi ne? Ale jednu věc musíme udělat. Musíme si zvolit někoho, kdo za nás bude zodpovědněj, tátu našeho, prostě vůdce. A ten už se bude starat a zařizovat naše potřeby. Vůdce mít musíme. Z mého pohledu jsou jenom dvě osoby, kterejm můžu věnovat svůj hlas. Jednak je to starosta Jorchen, kterej možná má rasový předsudky, ale tak nějak se orientuje. Navíc určitě bude dbát důsledně, ba možná i přehnaně, na zdraví a osud mladýho Villostientese. Už jenom proto, že se za něj zaručil a že je to elf. A škleby stranou. Villostientosovo přežití je ještě důležitější, než ta trofejní vobluda. Nehodlám si vobstarat problém u soudce nad soudcem. Teď když jsem si pořídil takovou pěknou nemovitost a usadil se. A pak je tady taky ten legendární pětasedmdesátěj, kdy Jorchen už draka z pozice vůdce lovil a nakonec i ulovil. A navíc je to almemarskej rodák. Tak. A tím druhým mym kandidátem je, a možná se budete divit, trpaslík Grub. Hele, to sem asi přešel na stranu tý povedený dvojky, co s takovým gustem šikanovala a obtěžovala chudáka hobita. Blbost. Babačan je pořád obět'. Jo, ten Grub. Grub jednak jedinej vytáhl nějakěj plán. I když při jeho případný realizaci budu muset

bejt ve střehu, ale hlavně proto, že už jsem ho jako náčelníka zažil. A to v Nabatelu. V tom velkým Válcí. A moc dobře vím, že to neměl jednoduchý. A taky se nějak orientoval. Pořád chudák musel něco zařizovat v tom švihlým prostředí. Takže tak. Kulhavec nebo Traskavec. Vůdce musí bejt.

Největší problém ovšem, podlý mého, je současněj personální stav družiny. Už jsem to vlastně nakousl. Dyť jdeme na draka! Nebo o tom aspoň uvažujeme. A teď počítejte se mnou. Dva absolventi Horáčkova ústavu, jeden chlápek se sirkama z Laboratoria, dva magicusové, z toho jeden slepej. A ještě chmátak z Šedova. Dobře budu velkorysej a započítám i vopici a pana Kapouna. A flašinet. A kde jsou ty vobrněnci, který potřebujeme hnát před sebou? Budeme muset někoho ještě sehnat. To dá rozum. Možná v Almemaru nějaký trpaslíky a pak se za nima budeme krejt. Třeba budou souhlasit. Nakonec Jorchen je jejich krajan, tak by to mohl domluvit.

Další den jsme se opět sešli U hrocha. Za účelem porady. Už asi stopadesátý. Tak nějak si uvědomujeme, že už se asi blíží čas, kdy navštívíme toho soudcovu poskoka v Agerru, za účelem podepsání kontraktu. Porada byla ovšem zahájena tím, že Babačan předložil poměrně komplikovanou úvahu ohledně toho pitomýho Vozejku. Vo drakovi nic. Hobit uvedl, že útok na Vozejka byl výsledkem hrůznýho plánu, kterej směřoval na samotnou podstatu obranyschopnosti naší vesnice a že se jednalo pouze o předzvěst dalšího útoku. Četl to z papíru, takže na tom zřejmě musel pracovat celou noc. A dále uvedl, že osnovatel toho plánu musel dobře znát poměry ve vesnici, a že starosta akorát naletěl, protože má rasový předsudky a vidí hobita za každým rohem. Čehož právě využil ten zlotřilej pachatel. A dále vyšetřovatel Babačan uvedl, že další úder bude směřovat s největší pravděpodobností na Poplašnici a tudíž u ní navrhuje zavýst permanentní občanský hlídky, který navíc budou každou hodinu zvonit. Ve dne i v noci. Blbý je, že já

u Babačana dost často nejsem schopnej poznat, jestli dělá humor nebo to myslí vážně. Prostě nejsem. Naštěstí se starosta už stačil odvztekát a celkem klidně Babačana uklidil do rohu s tím, že rozbořem důkazního materiálu bylo neodvratně zjištěno, že pachatelem je právě Babačan Borůvka a tím je případ Vozejk uzavřený. Tak to sem teda zvěďavej. A co s tím drakem? Jo a taky vůdcem výpravy?

Všechno je jinak

Byl to jednadvacátý den jedenáctého měsíce, když jsme se zase sešli v hospodě U hrocha. A probírali jsme věci budoucí. Ale začali jsme téma minulejma. Pivo, kterému se začalo lidově říkat pytlovina, se prej oficiálně jmenuje Zlatý lišák a nikoliv Světlý lišák. Jestli na to ten Slavoj nejde nějak zvostra. A řeč se posléze stočila ještě k peškovině. A někdo samozřejmě podotknul, že peškovině se taky, prej a údajně, říkalo Pamilin výtok nebo Peškův výtok. Takže mi ta pytlovina na chvíli fakt přestala chutnat a udělalo se mi skoro šoufl. A pak jsme se ještě bavili vo všech těch svatbách, vo jejich termínech, vo tom v jaký hospodě budou a tak. Celý to rozsekl Babačan Borůvka, kterej řekl, že s náma nikam na draka nejede, že bude sedět doma na zadku s elfkou Lindou Křísnou. V tý době teda už to bude stará Borůvková. Dostal strach. Mízero hobitů. A my byli rázem bez felčara, kterej by nám fačoval popáleniny vod dračího vohně a zašíval štychy vod dračích zubů a parátů. Borůvko, Borůvko...

A pak už jsme se konečně rozhodli zvolit toho vůdce. Fenx Worna se ovšem zase někde toulal, takže se holt ta volba musela vobejít bez něj. Takovej je zákon. Dolilo se pivo a rozdaly se papírky. Hlasovací lístky. Ještě jsme si tak nějak řekli, o co nám vlastně jde a o kolik si řekneme peněz. Já jsem nadhodil hlavně to, aby v tý budoucí dohodě bylo zakotvený, že v žádným případě nebudeme moci bejt popotahovaný za případnou újmu na zdraví toho Villostientes. Že se samozřejmě zavážeme, že pro něj uděláme první poslední, ale když se mu

náhodou splaší kůň a von si zláme vaz, tak my budeme z obliga. A taky jsem doporučoval vzít si na to jednání spoustu různých podkladů, aby to vypadalo, že jsme se důkladně připravili. Třeba naší kroniku a hodně psaných poznámek a map. I když to třeba bude jenom recept na pečení lesních hadů. Vostatní taky přidali svý moudra. Shodli jsme se, že teda nabídneme výpravu na draka do Almamaru. A už se mohlo volit. V tuhle chvíli jsme volili jenom čtyři. Starosta Jorchen, Grub, Ieronýmus a já. Volil jsem z výše uvedenejch důvodů starostu a na druhý dal Gruba. Ale jednou čárkou jsem počítal i Ieronýma. Jeden, dva, tři hlasy. To sou volby. Celkem očekávaně do druhého kola postoupil Jorchen a Grub. Konalo se další kolo a dopadlo patem. Bylo jasný, že já jsem volil starostu a Ieronýmus trpaslíka. Možná to vypadalo dramaticky, ale celá ta volba se nesla v poklidným a přátelským duchu. Nebo jsem to tak alespoň cejtíl. Svatej Daleš by řekl, že jsme byli naladěný na stejnou notu. Všichni jsme cejtíli, že musíme táhnout za jeden provaz a stejným směrem. Situace, kdy stojíte před gigantickou výzvou, v personálně neuspokojivým stavu, vás prostě sjednotí. Jorchen a Grub se odebrali před hospodu, aby se dohodli, kdo to teda vezme. Teď už to bylo na nich. V poklidu jsem s Ieronýmem čekal na výsledek. Jo a jinak bylo jasný, že Ieronýmus volil trpaslíka, protože očekával, že já to hodim starostovi. Ani se tím netajil. Slepěj elf prostě chtěl zajímavou situaci. Jako, že bude bžunda. Ieronýmus je elfí dítě ulice a šprýmař. A majitel flašinetářský licence.

Trvalo to dost dlouho, ale dohodli se. Starosta bude vůdce a trpaslík mu bude dělat zástupce. Tak jo. Tak to bude a svět se kvůli tomu stavět na hlavu nebude. I Múr s Davýrem zůstanou viset tam kde maj. Připili jsme novopecenýmu vůdci na zdraví a dohodli se, že zejtra všichni vyrazíme do Nurnu na předjednání o smlouvě a díle budoucím. Jak Jorchen, tak i Grub, mluvili hlavně o jednotě a nutnosti doplnění našeho stavu. Pak se mluvilo o nutnosti mít koně, zásoby. A to nejdůležitější. Řekneme si o dvacet pět tisíc

gwendrronskejch zlatek na cestovní výdaje a částku, od který se odpíchne při vyjednávání jsme stanovili na dvě stě tisíc. Nejsme z levnýho kraje. Posledně jsme brali čtvrtmilion. A až se dohodneme, tak vyrazíme směrem na Smogril a toho draka i s tím Villostientesem. Ale pro začátek bude stačit, když budem zejtra v osm pod Janternem. A pak do Nurnu.

Do Nurnu jsme ve čtyřech dorazili v poklidu po devátý ráno. Severní brána byla dávno vovedřená. Koně jsme nechali za drobněj peníz vodpočinout ve stájích, který jsou u každý městský brány pro tenhle účel zřízený. Do Agerru jsme pokračovali pěšky. Umytý, voholený a plný vočekávání. Těšil se určitě i svatej Daleš, kterej hlídá moje kroky. Cestou jsme se stavili ještě na Starým městě v Zeměpisný společnosti, abychom koupili nejnovější mapu Almamaru. Tam nám řekli, ať se stavíme za tejden. A v Agerru nám pro změnu řekli, že na jednání s tím tajemníkem, na jehož jméno se budu muset zeptat Jorchena, co zastupuje toho velesoudce, můžou jít jenom dva. Celkem logicky to byl vůdce a zástupce. Dohodli jsme se, že se pak sejdem v nějaký hospodě. A pak půjdeme zkusit najmout nějaký podobný šilence, jako jsme my, aby nás na toho draka bylo víc. Sraz jsme si dali nakonec U klobouku, ale tohle bylo spojený s masivním brbláním slepýho Ieronýma. Že je to móóóc drahej podnik a že tohle a támhleto. Vůdce nad tím mávl rukou. Řekl, že útrata v hospodě půjde z družinovýho a pak už společně s trpaslíkem vstoupil do Agerru. Proč má nějakěj soudcův poskok, teda tajemník, sídlo zrovna v Agerru, jsme sice nikdo nepochopili, ale tak to bylo. Osaměl jsem s Ieronýmem a dál poslouchal jeho lamentování. Než jsme se dostali k tomu Klobouku, tak jsem si několikrát vyslechl vodopád řečí vo drahotě a vo vejhodách levnýho stravování. Až doteď jsem měl pocit, že většinou jí U hrocha, což je nejdražší hospoda jakou znám! Nebo tam má nějakou protekci? Nebo se láduje zbytkama po vostatních? Za chcacim žlabem, z koryta? Nevím. Jediný pozitivní bylo, že elf nechal flašinet v Liscannoru. Jsem

přesvědčený, že kdyby ho tady měl, tak by na nějakým příhodným místě začal točit klikou. Aby si vydělal na to příšerně drahý budoucí jídlo placený z eráru. Nakonec jsme si ovšem u toho Klobouku keclí na zadky. Lidskej a elfskej. Původně jsem si myslel, že si dám lehkej obídek, takový to jídlo z hrnce, abych se rozumně posilnil před návštěvou chudinský oblasti Nurnu, kde jsme se chtěli, až budeme všichni, věnovat tomu verbunku. Ale po po tý elfově přednášce vo drahotě, jsem na just vobjednal celou husu a každému džbáněk lepšího vína. Elfa málem vomyl! A už to jelo znova. Proč jsme tady, když tady stejně žádnýho dobrodruha nezlanáme a ještě tu uděláme sekeru, kterou budou muset splácet ještě naši potomci? S vidinou pečínky jsem Ieronýmovi zlomyslně odsekl, že moc dobře vim, že tady nikoho nelapíme, ale že se hodlám pořádně najíst, abych pak v chudákově nemusel vokusovat pečenou prasečí kůži s chlupama. Ieronýmus se rozčílil, co že je na pečený prasečí kůži špatnýho. Tak jsem připomněl, že tu husu bude stejně platit vůdce z erárního měšce. A že až dorazí z Agerru s Grubem, tak mu srdce zaplesá, že tu bude pro ně připravená pečínka. Na tohle jsem byl, už poněkolkátý v posledních chvílích, vobviněnej, že ruinuju družinovej rozpočet a že zároveň lezu do vůdcovskýho zadku. Ieronýmus je rebel. Naštěstí pak už konečně tu husu přinesli a mohli jsme se pustit do jídla. A vzhledem k tomu, že si elf naložil pořádnou porci, tak se z něj stal spolupachatel a konečně sklapl. A to jsem si myslel, že si s nim..., tak nějak..., popovídám vo životě a vo tom co v družině už zažil. Protože i když byl Ieronýmus v družině docela dlouho, tak jsme vlastně nikdy nebyli spolu na výpravě. Když jsem se po světě plahočil já, tak von vodpočíval a navopak. Ieronýma předcházela pověst lehce zlomyslný, ale tuze chytrý vosoby, která už něco dokázala a někde už byla. A to navzdory tý slepotě. Ieronýmus nahrazoval chybějící zrak přítomností právě tý animálníhopice. To je vejhoda inteligentů a magicusů. A ani nevím proč, asi spíš z pocitu, nebo nějaký nejasný předtuchy, držel jsem pana Kapouna pryč z

vopičího dosahu. Měl jsem takovej živej výjev, jak si ta nepojmenovaná vopice cpe toho mýho vopeřence do huby. Jistá nevhoda, spojená s přítomností toho slepýho elfa na výpravě, spočívala v tom, že ho vždycky musel někdo vozit na koni jako spuljezdce místo bagáže, protože sám řídit zvíře neuměl nebo se toho bál. Ale to většinou vobstarávali osoby podměrečného vzrůstu. Hobiti a tak. Teď to padlo zrovna na Gruba. Grub neni hobit. Grub je trpaslík a bude se ženit. A vozí elfa v závěsu za prdelí.

Jorchen i Grub dorazili asi za dvě hodiny a hned se hladově pustili do tý druhý pŭlky husy a notně to splachovali ze džbánků. Takže dobrý. Horší ovšem bylo, když se pak pustili do vyprávění podrobností z tý návštěvy v Agerru. Takže. Všechno bylo jinak. Úplně. Vůbec jsem najednou nechápal, proč při tý první návštěvě u starosty v Liscannoru měl ten velesoudce zapotřebí, teda skrze hubu toho tajemníka, mluvit vo dracích nebo vo upírech. Výprava na draka nebude. Což je možná nakonec dobře. Ani cesta do dáleka a cizokrajnech zemí nebude. I dobře tak. Takže co vlastně bude? Napíšu to stručně, tak nějak v bodech, protože bohové vědí, co se ještě bude všechno mnit.

Takže. Mladej pán Villostientes je chatrnýho zdraví, učí se na soudce po tatínkovi a taky šermuje. Navíc je nějaký mentálně labilní a neudrží delší dobu pozornost. Prostě se začne brzo nudit. Takže se to jeho vzmužnění a následný ulovení trofeje příšerný příšery musí vdehrát nedaleko vod rodinnýho sídla. To rodinný sídlo se nachází někde mezi Naglinem a Naglaverem. V Gwendarronu. Sbohem Almemare! Celý ta akce nemá trvat dýl než tři dny. A to právě z důvodu, že by se mladej pán mohl začít nudit. Ale celý ty tři dny musej bejt nabitý událostma a hlavním cílem je udržet, jak už jsem psal, Villostientesovu pozornost. A nároky na původ trofeje z příšerný příšery taky dost klesly. Což je asi dobře. A teď dobře poslouchejte! Ten chlap co s ním starosta s trpaslíkem jednali, jim prej klidně doporučil,

že třeba můžeme vozit nějakou tu zombii nebo ghúla! Jestli je to pravda, a upřímně nemám žádný důvod Jorchenovi nebo Grubovi nevěřit, tak nám v samotným srdci Gwendarronský říše, v srdci hlavního města Nurn, v Agerrský pevnosti, v zemi kde je nekromancie přísně zakázaná pod těma nej přísnějšíma trestama, osobní tajemník nejvyšší soudní autority, úplně normálně a v poklidu, s prdelí zabořenou v měkkým křesle, doporučil, abychom pro pobavení mladýho pána vyvolali zakázanějma rituálama, nějakou tu zombiičku nebo roztomilýho ghúlečka! Svět se fakt už asi posral a svatej Daleš se mi směje! Nebo je to nějaká důmyslná léčka na Nurnskou družinu a teď někdo za oponou tiše čeká, jestli se chytne. Jo a prej se za pár dní bude v Liscannoru hlásit nějaký člověk, kterej prej umí nějakou tu magii, která by se nám mohla hodit. Hm...

Sečteno a podtrženo. Máme připravit několikadenní intenzivní kulturní zážitek pro mladýho pána, kterej to pak bude moct vyprávět u táborovejch vohňů. Můžeme použít různý iluze, čarovný kejkle, habaďůry a podobně, jenom to mladej pán nesmí poznat, ale naopak musí mít po celou dobu pocit, že velí výpravě za nebezpečnou nestvůrou. Pamatujete, jak jsem citacema z naší posvátný kroniky zmiňoval, co všechno tahle družina v minulosti vykonala? Na ty příšerný pochody po světě, na ty hrdinský skutky? Tak teď se z nás maj stát normální komedianti. „Cirkusáci bez šapitó“, ucedil slepej Ieronýmus. A mám pocit, že líp to vystihnout nešlo. Možná je to drobněj škudlil, ale blbej..., blbej teda rozhodně není. Tenhle elf s vopicí a flašinetem. Víte, kdo to jsou cirkusáci? Smutný lidi, který si na ksichty malujou veselý vobličej a plouhají se po světě s medvědem na řetězu. Jo a ještě maličkost. Obdrželi jsme dvacet tisíc na přípravu tý pochybný taškařice. A když se to povede a mladej pán bude spokojenej, tak dostaneme prej dalších sto tisíc zlatejch. Starosta ukázal tučnej měšec. Zálaha byla vyplacená. Past se pomalu začala spouštět. U klobouku maj podlahu možná vypulírovanou, ale najednou

jsem měl pocit, že šlapu v hovnech. Chtěl jsem říct v exkrementech. A to bez ohledu na příslibenou výši odměny. Když cirkusáci, tak aspoň nóbl.

Takže Naglaversko. Grub zmínil, že je tam v okolí spousta různějch dolů, kde se těží kdecy. A že některý už budou určitě vyrabovaný, teda vydolovaný. Hlídat je nikdo nebude a tak by se nějaká ta případná veselá a napínavá taškařice mohla vdehrát pod zemí. Takže jsme dohodli další postup. Grub nafasuje zlaťáky ze zálohy a pokusí se někde po divnejch krámech, kde se prodávaj různý podivnosti šamanistickýho a okultního charakteru, sehnat nějaký takový krámy, který by mohl hodit pro dokreslení atmosféry. Tak vono, když vám hluboko v dole, v mihotavým šeru, spadne na záda vopelichaná medvědí kůže, tak to může vypadat dost hrůzostrašně. To jako jo. A my tři zbejvající vyrazíme do těch pochybněj putyk sehnat někoho, kdo by nám mohl bejt ku pomoci. Protože, jak řekl Ieronýmus „jsme personálně vyprahlý“. Tak jsme si utřeli mastný huby a vůdce všechno, naprosto bez řečí, zaplatil. A Ieronýmus tak mohl v noci klidně spát, že ho nikdo neovbvinil z bankrotu družiny.

S plnějma břichama jsme zamířili do vyhlášený knajpy U supího pařátu. V tomhle pajzlu prej kdysi dávno před mnoha desítkama let byly položený základy naší kumpanie. U Pařátu jste mohli lacino přespát, najíst se, pořádně se vopít, sehnat děvku, koupit zboží pochybnýho původu, zahrát si kostky nebo karban, porvat se, sehnat informaci nebo prostě jenom sedět a pozorovat život. To co následovalo, bylo trochu trapný, ale jinak to nešlo. Dali jsme si pivo. Jedno, dvě, zazdili to líkěrem z jehličí a ještě nějakou pálenkou, pak jsme postupně vstávali z rozviklanejch židlí, pokoušeli se překřičet nějakou kutálku a hospodskej ruch. Nevím, kdo s tím přesně začal, ale náš verbířskej repertoár byl hodně podobnej. „Kdo chce zažít dobrodružství!“, „Kdo není srab a má zájem vo napínavý klání!“, „Kdo si chce vydělat nějaký peníze!“. Tak nějak takhle. Na víc jsme se nezmohli,

protože jsme, tak nějak kolektivně, vycejtili trapnost okamžiku. Nikdo se nechyt, nikdo se nepřidal, takže jsme začalovali a vydali se už skoro za tmy zpátky do Liscannoru. Na Gruba jsme nečekali, protože bylo jasné, že noc trpaslík stráví ve městě.

Gangli Tristum

Další den jsem si zašel k Hrochovi na oběd. Ten den připravil hostinskěj Luncius několik kuřat, tak jsem si půlku jednoho dal. K tomu korbel pytloviny, aby mi to pěkně klouzalo do krku. Moje pohodička ovšem netrvala dlouho, protože se otevřely dveře a do lokálu nakráčel Ieronýmus. Ta jeho vopice se mi hned podívala na talíř a práskla svému stvořiteli, co jsem si to dovolil poobědvat. Elf do mě hned zaťal uštěpačnej dráp a sykl něco v tom smyslu, že včera husa, dneska kuře a pozejtří asi vobrostu peřim. No jo, ten ze sebe už tu špinavou ulici a chudobu nikdy nesmeje. Mentálně. Má jí zažranou hluboko v kebuli. Já taky pocházím z nuznej poměrů, ale když mám, tak mám. A když nemám, tak nemám. A teď mám. Tak by to řekl svatej Daleš. A Ieronýmus i když má, tak nemá. Cpe si dobrodružný zlatky do štrozoku a pak dojdá po vostatných, protože žije v domnění, že tak ušetří. Kdyby ta jeho vopice nebyla animálio magický podstaty, tak by jí utejral hlady. Sedl si do kouta a hostinskěj mu asi přinesl nějakou vystydlou kaši. Až bude svátek, tak si jí vylepší vepřovou kůží. S chlupama. Jenom si bude muset dát pozor, aby nepolykal chlupama vobráceně. To by pak bylo U hrocha nablito.

Už jsem skoro dojedl, když se dveře otevřely znova a nákráčel do nich nějaký cizinec. Elf s cestovní brašnou, pohublej a plešatej. A kde že prej najde pana starostu. Utřel jsem si hubu, vobjednal mu pivo z vlastní kapsy a pak jsem skočil pro starostu. Tak nějak jsem šestým smyslem dobrodruha vycejtil, že to bude ten chlapík, co nám ho posílá velesoudce, otec Villostientův. Ten vodborník, skrzeva veselý kousky, jako je stavba šapitó a vyvolávání iluzí. Když Jorchen

uslyšel, že ho hledá nějaký elf a že to bude asi ta Osoba, která dorazit má, tak všeho nechal a běžel se mnou hned k Hrochovi. Tak jsem oba navzájem představil a běžel jsem pro ostatní.

Elf se představil jako jistě Gangli Tristum. A dodal, že je skutečně ta vocekáváná vosoba. A že jedná ve státním zájmu a že si hodlá vydělat spoustu peněz. I když to byl elf, tak mluvil hodně hrubě. Tu a tam se sice snažil tok svezích myšlenek proložit nějakým vodborným nebo nóbl výrazem, ale nepůsobilo to moc věrohodně. Další dítě ulice, neřkuli podsvětí. Taky jsem netušil, proč má stát zájem na tom, aby se nějaký Villostientes dobře pobavil. A pak dodal, že umí vyvolat deset sáhů iluze. Takhle to řek. Kouzla a čáry, podle míry a váhy. A chtěl pokračovat, ale v tom venku zarachotil vůz. Přijel Grub. Tvářil se důležitě, tak jak to umějí jenom trpaslíci a majitel domu číslo jedna. A dvacet pět. Někdy. Za pomoci vozky začal snášet z toho vozu různý koše a balíky. Pak toho vozku vyplatil a začal hrdě ukazovat, co všechno nakoupil v Nurnu za společný peníze u různé vetešníků a prodavačů kuriozit.

Nu, nebylo toho málo. Proto si na to musel najmout ten povoz. To dávalo rozum. Postupně se na hospodský podlaze vobjevila spousta zajímavých věcí. Tak třeba vypreparovaná hlava hrocha, tři sáhy dlouhá kostra hada, roh jednorožce, co teda nebyl tak úplně jednorožec, čelist ze žraloka, zuby z obryby, takový pichlavý potvory, prej ježovky, lebka z nějaký krávy, co prej není kráva, ale jak s vobrovskejma rohama a návrh ještě želví krunýř. Trpaslík sice utratil několik stovek, ale hromada kuriozit to teda byla pořádná a hlavně kuriózní. Zbejvalo jenom, aby se na ní trpaslík posadil a nějaký malíř by ho na ní zvěčnil. Tak my jsme mu aspoň zatleskali, protože malovat neumíme. A Ieronýmus dostal dobrou nápad, že si hned s pomocí nějaký tý veteše můžeme toho Gangliho vyzkoušet. Když je prej přes ty iluze. A kde jinde to provést, než na Grubově střelnici. Jo přesně na tý, jak je v lese za Babačanovým pozemkem, kde uhynul

veškerej život.

Opatrně jsme do vočouzenýho lesa donesli tu dlouhatanánánskou hadí kostru a vyzvali jsme Gangliho, ať se teda předvede. A musím vám říct, že se fakt předvedl. Najednou se tam před náma fakt začal plazit vobrovitánskej had, kterej klapal čelistma. Hu, normálně jsem radši uskočil. A vostatní na to koukali taky s vodevěřenou hubou. Jedinej, kdo tu estrádu nesledoval s nadšením, byl přemoudřejej Ieronýmus, kterej suše konstatoval, že je to celý podvod a že se na tý zemi pořád válí ta hadí kostra. Je to muž bez fantazie. Možná to je daný tím, že jak kouká na svět vopíčíma vočima, tak vidí věci jinak. Já fantazií mám a tak jsem viděl, jak se ten had mrská v tom Grubově vejmolu. A dneska už legálně sezdaný krollí párek, kterej na to představení přičumoval zpovzdálí, vzal úlekem rovnou nohy na ramena a za bojácnýho pištění utekl do tmy. A to je Haardun hrobník, kterej musí bejt na hnusu zvyklej!

A pak jsme se i s Ganglim, kterej měl po tom náročným výkonu úplně vorosený čelo, vrátili zpět do hospody. A jestli první krok elfovi vyšel, tak ten další už moc ne. Pytlovina a magický rozhejbání jedný z Grubovejch veteší, zřejmě způsobily, že se mu i notně rozvázal jazyk. Takže na sebe klidně prásknul, že byl právě předčasně propuštěnej z basy a to právě za účelem, aby nám pomohl s tím našim úkolem. A zařídil to prej ten soudce soudců, otec našeho budoucího klienta! Svatej Daleš by řekl, že se jedná o zneužití pravomoci veřejného činitele. Nebo tak nějak. Já bych řekl, že něco smrdí ve státě Gwendarronskym. A jistě, třeba je tu ještě možnost, že Gangli jenom kecá, protože chce bejt zajímavěj a snaží se vloučit do naší přízně, když jde vo ty velký peníze. Tak jsem se ho přímo zeptal, za co to teda seděl a dostalo se mi prostoduchý vodpovědi, že nacházel různý vopuštěný zboží. Takhle to řek. Je to asi velké šťastlivce! A to jsem měl kdysi nutkání, tak nějak vohnout můj minulej „předdalešovskej“ život! A to jsem, prosím,

jenom spoluvlastnil takovej menší hanbinec. Na druhým konci světa. Daně jsem měl v pořádku. Nu, lovci medvědů.

Chudák starosta se snažil elfího kriminálníka hájit s tím, že nikdo neví, jak to vlastně bylo, ale nezněl moc přesvědčivě. Má to chudák ten Jorchen s téma elfama těžký. Hlavně, že mu hobiti vodmontovávají kola vod Vozejku. Gangliho to zřejmě povzbudilo a řekl, že se nemáme šťourat v jeho minulosti, protože má geniální plán, jak to zařídit v tom Naglaveru, aby byl mladěj pán spokojenej. Teda na chlapa, kterej měl v kapse ještě vězeňskou svačinu, na pytlí erární značku a na propouštěcích papírech mu inkoust ještě nezaskchl, byl tenhle elf hodně drzej. Navíc se ani netajil tím, kolik má o nás informací, protože vzápětí nám předestřel docela detailní plán. Nebudu to tady popisovat, protože celej ten jeho plán byl postavený vlastně na tom, že se všechno musí stát přesně, tak, jak si to v tý iluzionistický makovici vybíjil. Až se něco stane jinak, tak se mu to celý sesype. Ve stručnosti. Gangliho plán zahrnoval široký spektrum kriminálních skutků, který pak my jako budeme řešit. Vybírám. Únos, vyvolávání démonů, obětování nahý holky, vyvolávání rvaček, pytlacení, uplácení provozovatelů pohostinství, výroba a požívání omamných a psychotropních látek a na závěr voživování nemrtvejch! Tak to mě, fakt polej z kýble! Na moje zděšení ohledně tý nekromancie, mi ovšem Gangli blahosklonně oznámil, že není žádný nekromant, že to bude jenom iluze. Dvacet sáhů a pět set mincí. Něco jako s tím hadem. Jenom, že to teda nebude plaz, ale dvacet zombií! No, hned jsem byl klidnější.

Ten večer bylo U hrocha docela rušno. Naštěstí závěr večera patřil Ieronovýmovi, kterej zapálil svíci a naše dosavadní snažení tak nějak shrnul. Že se nejdřív zajedeme podívat do toho Naglaveru a uvidíme. A já jsem si ještě upřesnil, že rodinný sídlo, kde by se teď měl nacházet Villostientes, nese název Lentrin. A pak už konečně dorazil kudůk Fenx. Prej byl celou dobu v Nurnu, ale víc toho neřekl. Tak jsme

ho seznámili se situací a ukázali mu Gangliho. Kudůk elfovi položil několik nepříliš záludnejch votázek a pak jsme se shodli, že to teda s Ganglim zkusíme. Ale ještě předtím jsem Gangliho vyzval, aby přísahal, že nemá nic společnýho s nekromantsvim a podobným svinstvem. Gangli skutečně povstal a začal odsuzovat černou magii, ale říkal to celý, tak nějak uvolněně a ledabyle, takže jsem ho přerušil, řekl mu, aby se narovnal a přísahal pořádně a nahlas. Trošku to zavánělo šikanou, to nepopírám. Elfa se kupodivu nezastal ani Jorchen a naopak pobaveně přihlížel. A Gangli se teda skutečně narovnal a se dvěma pozdvíženěma prstama na pravým pačmáku, pěkně nahlas, jak to má bejt, popřel, že by měl cokoliv společnýho s nekromancií, že ovládá pouze iluze. Tak to bychom měli. Je dobrý se jistit. Co když je to celý past a Gangli je na nás nasazený. Svatej Daleš by ze mě měl radost. Jenomže pak někdo jinej votevřel znova otázku Gangliho pobytu v nápravným zařízení. Teď už se elf ošil docela podrážděně, řekl, že taky s náma teda jet nemusí. A že prej neseseděl ve vězení, ale pouze pobejval v trestaneckým lágru. Upřímně netuším, jakěj je v tom rozdíl. Na dotaz za co teda konkrétně seděl, Gangli hodně, ale fakt hodně nevěrohodně, uvedl historku, že se přimotal do přepadení kupeckýho vozu. Teda že šel zrovna náhodou okolo přepadenýho vozu, kterej byl plnej látek a že si ty látky jenom prohlížel, protože je vod přírody zvědavěj. A s tím mrtvým vozem taky neměl nic společnýho. Ale starosta byl zřejmě spokojenej, protože z družinovýho zaplatil Ganglimu pokoj U hrocha. Pak jsme sezení rozpustili s tím, že vyrazíme zejtra dopoledne vod Janternu. A na úplnej závěr dodal, že po dobu jeho nepřítomnosti ve vesnici, ho bude zastupovat manželka. Místo starosty teď bude starostovat starostová.

Směr Naglin, Naglaver a Lentrin

Dvacátýho čtvrtýho dne měsíce Hodovan jsme vyrazili od Janternu směrem na sever. A to za účelem přípravy iluzionisticko - cirkusovýho představení pro mladýho pana

Villostientese, kterýho jsme teda ještě neviděli. Vzali jsme s sebou ten Grubův vůz i se vši tou veteší. Lebky, hnáty a tak. Já jel teda na koni, kterýmu bych už taky mohl dát jméno. Gangli jel na voze s Ieronýmem, kterej najednou rozmrzele vypískl. Příčinou byl fakt, že si slepej elf uvědomil, že si dostatečně neprocvičil poslední lekce z magického vzdělávání na Nurnský univerzitě, takže je taky možný, že až se bude lámat chleba, tak magicky selže. Takže si vytáhl příručku a za pomoci animálního vopičáka začal dohánět, co zameškal. Ale jinak všechno klapalo. Počasí bylo příjemný, i když ve vzduchu už začínala bejt cejit nadcházející zima.

Cesta po hlavní kupecký cestě na Naglin ubíhala svižně a hned v prvním zaježdím hostinci U černý jedle, jsme měli štěstí, protože jsme doplnili náš početní stav. Takhle to bejvá vždycky. Když nenarazíte na nikoho U supího pařátu, tak ho seberete po cestě. Lovců medvědů je všude dost. Tak nebyla to úplně ta ideální a vysněná osoba, o který jsme snili. Nebyl to svalnatej bijec, za kterým by bylo možný se s nějakým úspěchem krejť. Nebyl to ani elf, aby měl radost vůdce Jorchen. Inu, co vám budu povídat. Bylo to vlastně navopak. Byl to prťavej hobit jménem Balvan Hruška! Ale hobiti holt bejvaj podměrečný a kuši měl nakonec vlastní. Objevil ho pro nás kudůk Fenx, kterej se dá s každým hned do řeči. A dobře tak. Tenhle Balvan, prej veze nějaký zboží pro svýho mistra, pro kterýho taky vobčas kydá hnůj a podobně. A že prej zná cestu do Lentrinu, protože tam už byl. Jenom se teda ještě bude muset zastavit u svýho mistra a předat mu to zboží a taky vrátit jezdeckýho poníka. Ale jinak prej umí zafačovat ránu a narovnat přeraženéj pačmák. Zřejmě jeho znalosti učinili dojem i na vůdce, protože za něj zatáhl útratu. Vůbec je ten Jorchen jako vůdce, tak nějak hodnější, než jako starosta.

Třicátýho přišly první potíže. Byli jsme už jenom den cesty vod Naglinu, když nás v hospodě U raka zastihla přicházející zima. Začalo chumelit a cesta byla najednou

zapadaná a my s vozem jsme uvázli. Ale protože jsme na tom byli s časem dobře, tak jsme nijak nepanikařili. Hospodskej měl zásob dost a tak jsme seděli, hráli karty a pili pivo. Tohle trvalo celej tejden. Během kterýho jsme se dozvěděli, že Balvan Hruška si umí sám vyrobit oděv, probrali jsme rozdíly mezi lágrem a vězením, přičemž tuhle debatu kočíroval kriminálník Gangli, od pohotovýho obchodníčka jsme dokoupili zásobu beranic a kožichů, z čehož měl největší radost kudůk Fenx, protože si na cestu vyrazil jen nalehko, já se na doporučení hostinskýho seznámil s veselou vdovou a Gangli se uvedl další iluzí. To jsme zrovna seděli u guláše, když najednou přiběhla kočka v oblečku a začala tancovat na stole. Ale tentokrát mi to přišlo podezřelý okamžitě a celou tu komedii jsem prohlídl. Ale vostatnim se to moc líbilo a to včetně Ieronýma, a hned chtěli tu roztomilou kočičku koupit. Gangli měl radost, protože se chvíli neprobírala jeho trestní minulost. Pak jsem jeden den taky poslal na průzkum pana Kapouna, jestli náhodou už není cesta aspoň trochu sjízdná. No a nebyla.

Naštěstí po tejdnu přišla obleva a tak jsme mohli zase vyrazit na cestu. A sedmýho Přednovoroku už jsme vypřáhli v hostinci U dvou pahýlů před Naglinem a mohli si dát slepici k večeři. Jinak Naglin je dost vošklivý město, hlavně v zimě, protože sněh je zašpiněnej vod sazí, který se roděj v tý spoustě zdejších hutí. Tohle je ocelový srdce Gwendarronu s převládající trpasličí a hobití populací. A další den už jsme slavili příjezd do Naglinu v komfortní zájezdni hospodě U supa a to hned dvěma pečenejma husama. Tentokrát kupodivu Ieronýmus neprotestoval. Asi si potřeboval doplnit tuk po tom několikadenním kodrcání se na voze. A válení se U raka. Ale poctivý by bylo dodat, že zatím naše putování na sever, stálo docela slušnou hrst zlata. A protože jsme velkorysí, tak vůdce začal platit i za pana Balvana. Za Balvana Hrušku, kterej šel v podvečer navštívit svýho mistra za účelem vyvázání se ze služby. Když se vrátil, tak byl propuštěnej hobit bez poníka.

Druhej den našeho naglinskýho pobytu se hned ráno vůdce vydal do místních stájí, kde koupil nejenom poníka pro Hrušku, ale i koně pro Gangliho. Ovšem ukázalo se, že Gangli na koni v životě neseděl. Tak v kriminále se to asi nenaucil, že jo. Bylo ovšem nutný, aby se aspoň narychlo dokázal naučit, jak udržet se v sedle. Mimochodem před lety jsem s tím měl taky problém. Konkrétně bolavou prdel. Ale s dalešovskou vůlí jsem to překonal a dneska už jezdím jako elegán. S takovou lehkou mazáckou zlomyslností jsme se s Fenxem vsadili, jak to dopadne. Já vsadil na to, že se Gangli udrží v sedle a kudůk Fenx na to, že sletí. Mimochodem, Fenx to taky dotáhl jenom na poníka. Elf to nakonec zvládl a já měl základ do večerního karbanu. Gangli byl prohlášen za způsobilýho k jízdě. Což dokázal hned následující den, kdy jsme vyrazili dál na cestu.

A desátýho jsme už dorazili do Malvoru. Malýho a ospalýho městečka, který se nachází na půl cesty mezi Naglinem a Naglaverem. A hlavně je kousek vod rodinnýho sídla tý povedený soudcovský rodiny. Hospoda U katapultu se jevila jako vhodná k tomu, abychom zde vytvořili základnu pro obhlídnutí situace. Ještě poznámka. Gwendarron je skutečně civilizovaná země. Hospody tu jsou všude. Hospoda je základ a opora civilizace. A žítí. Jako první jsme se rozhodli, že najdeme místo, kde složíme ty naše cirkusový propriety. Však víte. Hadí kostry, lebky, rohy a tak podobně i nepodobně. Nabídka místního hostinskýho se nám zdála dost předražená a tak jsem musel vyrazit do terénu já. Inteligent a magicus. A taky jsem si chtěl na chvíli ulevit vod těch mejch cestou zapařenejch kamarádů. Na radu hostinskýho jsem zamířil do veselýho podniku, kterej nesl hrdej název U žhavé dýně. Pobyl jsem, pobavil se a navázal vztahy. A když jsem se slušně zeptal, jestli bych si tady nemohl nechat menší hromadu věcí tak půl roku, tak ta milá paní, co to tady vedla, řekla, že beze všeho a chtěla za to jenom dvacku. Potěšeně jsem to šel oznámit mejm kumpánům. Jenomže věci bejvaj někdy

složitější a vůdce se mě zeptal, jestli je to včetně vozu. Toho vozu co ho měl ve vlastnictví Grub, kterej na něm ty krámy přitáhl z Nurnu. A jeida! Takže jsem zase mazal zpátky k Žhavý dýni a že bych si jako připlatil i za vůz. Jenomže na tohle volný kapacity ta hodná pani neměla. Jak jsem si tak nějak myslel už předem. Ale naštěstí mi doporučila nějakýho Debora Grona, kterej prej má nedaleko nějaký maštale. Asi stálej zákazník. A s tím jsem se už domluvil, že mu to tam složíme na půl roku i vozem. Jenom jsem se mu musel zaručil, že se nejedná o žádný nelegální kontraband, ale naopak o sbírku kuriozit a že mu to klidně ukážu. Vysolil jsem dvacku navíc a běžel to oznámit našincům. Vůdce byl spokojenej a proplatil mi náklady z družinovýho. Mám na mysli to uskladnění, ne tu útratu vod Dýně. To dá rozum. Zase takovou zálohu jsme nedostali.

Grub, kterýmu ten vůz patřil, souhlasil s jeho uskladněním a tak nějak dal najevo, že je mu jeho případná ztráta, tak nějak ukradená. A tak jsem se s trpaslíkem zase sbalil a všechny ty krámy jsme rukou společnou vodvezli k tomu Gronovi. Koně jsme si vzali zpět a měli tak náhradního. Ke Katapultu jsem ovšem dorazil sám, protože Gruba jsem zanechal v péči Žhavý dýně. Trpaslík měl dobrou náladu a pořad vykřikoval, že ještě může, že ještě může. To „může“ myslel ovšem tak, že teď může a po svatbě už ne. U katapultu probíhala živá diskuze, kde se teda vodehraje Gangliho předváděčka ve finální podobě, na který elf trval zuby nehty. Už notně vožralej Balvan Hruška, kterej se nalezal za naše zlatáky kvalitního moku, vykřikoval, že v Lentrinu žije smečka elfů a že je to den plavby po řece. Vůdce mu to velkoryse odpustil. Povečeřel jsem smaženou rybu a šel spát.

Na scénu přichází Krachpajed

Ráno se vyjasnilo a byla příšerná kosa, tudíž jsme byli rádi za ty kožichy a nevkusný beranice. Vypadali jsme jak banda vidláků, ale byli jsme relativně v teple. V

říčním přístavu nám řekli, že by za menší poplatek ve zlatě, bylo možný přeskákat pořádník na vor a jet už zejtra do toho Lentrinu. Časově nám to vyhovovalo a tak jsme souhlasili a tenhle den jsme si teda vyhradili pro to velký Gangliho číslo.

Odebrali jsme se hluboko do lesů, aby nás nikdo nepřekvapil. Nebylo to úplně snadný, protože dost často jsme narazili na nějakou tu vobydlenou samotu a rozruch jsme fakt budít nechtěli. Gangli se těšil, to na něm bylo vidět. Už vod Nurnu. Možná věřil nějaký to vopuštěný zboží. Bylo to krátce před polednem, když jsme konečně doklopejtal na vhodnou mýtinu. A tam uprostřed hvozdu se mělo vodehrát to elfovo velký číslo, na jehož provedení jsme vsadili náš plán a obávám se, že i pověst. Rozestoupili jsme se a naše pozornost se soustředila na střed mýtiny. Inu, co vám mám povídat. Když v Liscannoru Gangli voživil tu hadí kostru, tak jsem zatleskal, když v hospodě roztancoval kočku, tak jsem z toho nic neměl, ale tleskali ostatní. A teď netleskal vlastně nikdo. Teda kromě vůdce, kterej strachy vyjekl a Gruba, kterej předchází noc strávil ve Žhavý dýni, takže mohl vidět různé věci. Třeba rozzuřenou snoubenku. Trpaslík se vrhl doprostřed mýtiny a jal se ohánět sekerou, až se začal zavrtávat do závěje. A Jorchen ho povzbuzoval. Ostatní, tak nějak krčili ramenama a klepali kosu. Nakonec zřejmě přestalo fungovat, to co jsem neviděl a Gangli se posadil. Následně začal mlít něco vo tom, že to takhle nemá cenu, protože nás na to svoje magický číslo předem upozornil. Kdyby ne, tak by bylo jinak a teď bychom se klepali strachy. Ale vůdce ho pochválil a upocenej Grub se kasal, že dostal nějakýho příšernýho potvoračka. Nakonec jsme z něj vytáhli, že se jednalo o chobotnatce s kostěnou hlavou. Ten Gangli má fakt bujnou fantazii, vytríbenou pobytem v lochu. Ieronýmus celej ten náš vejlet, spojenej s komediálním výstupem, shrnul slovy, že „máme problém“. Asi tak. Celý naše případný úsilí je totiž dost založený na tom, že ten Villostientes je poloviční idiot. Na cestě zpátky ke Katapultu jsme začali probírat i

různý podpůrný varianty, aby se naše šance poněkud zvětšily. Vybírám. Sehnat někde prasečí krev, zdrogovat mladýho pána, vzít hodně chlastu nebo pořídit děvku. S tou děvku jsem přišel já a jsem přesvědčenější, že mi to svatej Daleš vodpustí. Myslim na družinu a Ieronýmus mě podpořil. A tu děvku nazýváme raději společnice, zní to tak nějak víc nóbl. A tak jsme dojeli zpátky do hospody. Fenx objednal k večeři sumce a všichni jsme zahájili poradou. Asi stopadesátou. Veřejně jsem deklaroval, že jsem jorchenovec, protože mi bylo vůdce líto. Upřímně. Co má tady ten chudák vymejšlet?

Když jsme si utřeli mastný huby vod ryby, a sumec je mastná ryba, tak jsme se začali vážně zabývat dalším postupem. Zejtra navečer už asi budeme v Lentrinu a budeme se zabývat konkrétností v reálnym prostředí a v rodnym kraji, tý povedený soudcovský rodiny. Budeme v elfim doupěti. Nebo noře. Ne v doupěti. Nory jsou pro hobity. Takže až tady na jaře budeme vyzvedávat mladýho pána a s ohledem na to, že celá ta taškařice se musí vodehrát nedaleko jeho trvalýho bydliště, tak by bylo dobrý, abychom po zdejšího okolí rozšířili pověst o nějaký tý příšerný příšeře a klidně takový, jak si jí vybíjil Gangli. Chobotnatej kostěmec. A mládež pán nás pak jako povede, až jí budeme honit. Pamatujete si, že ještě o pár stránek vejš, jsem se seriózně zabýval lovem draka? Inu, dějou se věci. A byl to šedovskej kudůk Fenx, tvor přirozeně vulgární, kterej to jméno vyslovil. Budeme lovit KRACHPAJEDA! Kudůčej majstrštyk! Lepší jméno pro příšeru z luhů a hájů, která terorizuje okolí, bychom nenašli, ani kdybychom měli čas do jara.

Lentrin

Další den. Brzo ráno v přístavišti. Nalodění se i s koňma na vor a mokrá a mrazivá cesta do Lentrinu. Seděl jsem otrávenej, v kožichu a beranici, na nějaký bedně. A s párou u huby pozoroval okolí. Ještě, že jsem nemusel pádlovat nebo bidlovat. Ale zachoval jsem pověstnej dalešovskej klid

a nehudroval nahlas. Zato Fenx se pořád vztekale kopal těma svejma podměřenejma nožičkama vokolo sebe a rozčiloval se, že nemáme kajutu. Dobrodruh. Na voru by chtěl kajutu. Trvalo to dlouhejch vosum hodin, než se na skále před náma vobjevil majestátní hrad. Prej sídlo těch elfů. Balvan Hruška nás ovšem poučil, že ten hrad už je vopuštěnej a panstvo prej už dneska sídlí na zámečku, někde víc dole. Vystoupili jsme, vylodili trén a vydali se na vobhlídku Lentrinu. Teda nejdřív do hospody. Knajpa V docích se nám, poutníkům z nóbl Liscannoru, zdála dost neútluná. Byla taková celá zaprděná a zaneřáděná divnejma vosobama. Elfí domorodci. Takže jsme nakonec skončili v podstatně lepším podniku U skřivana. Tady bude naše základna pro vobhlídku okolí. Navrhnul jsem, že by bylo dobrý se zde, kvůli úspoře času, rozdělit na jednotlivce, případně malý šikovný skupinky a vyrazit po okolí. Jednak za účelem sbírání drbů a informací o našem klientovi a taky začít šířit zvěsti mezi místním pověřivým obyvatelstvem o tajemnym Krachpajedovi. Taky jsme se shodli na tom, že Gangli bude toho Krachpajeda čarovat pořád dokola, dokud bude mít kouzelnickou sílu a že se třeba ten Villostientes jednou chytne. A když se nechytne, tak si vlastně ničeho nevšimne. A tak pořád dokola, dokud nebudeme mít moko v botách a smrkance u nosu. Musíme doufat, že se jednou chytne. Proto ty drogy a alkohol. A na rozptýlení kurva. Teda společnice. Fenx vyrazil hned do terénu a my si dali večeři. Už skoro za tmy se kudůk vrátil s první dávkou informací. Tak ten soudce má prej tři potomky. Dva syny a dceru. A jeden z těch synů je ten Villostientes. Tak ne dcera, to dá rozum. V okolí požívá celkem dobrou pověst a vobčas loví po lesích. Špiclování se šedovanovi zřejmě zalíbilo, a tak si vytáhl z tlumoku takovou šikovnou krabičku. Byla plná různých falešnejch vousů, paruk a líčidel a následně si přidělal i falešný licousy. Fenx teda řekl, že linkousy. A zase zmizel do tmy.

A takhle to šlo celej další den. Kudůk, převlečeněj za kupce, kudůk

převlečeněj za bábu, kudůk převlečeněj za kudůka, někde běhal a my..., my jsme plánovali, což je taková naše oblíbená činnost, ve který dosahujeme veleobřích úspěchů. Mimo jiný jsme si potvrdili, že Krachpajed musí být tichej zabiják, kterej se zjevuje čas od času jako ze záhrobí. A součástí jeho zjevení musí bejt nějakej reálnej útok, u kterýho poteče krev. Tak se pověst o něm rychlej rozšířil po kraji. A až se sem na jaře vrátíme, tak pod vedením mladýho pana Villostientes tu obludu zabijeme a vyhovíme tak žádosti jeho otce. A kontrakt bude naplněn. No... A už lítaly vzduchem další nápady, který tak nějak ukázaly, kde kdo stojí. Myslim, jako v morální oblasti. Jak je na tom kdo s morálkou. Kdo co navrhoval. A protože v týhle oblasti Gwendarronu se chovaj hlavně ovce, tak bylo jasný, že se holt, některý tohle hloupý zvíře, stane obětinou pro náš plán. Myslim, že to byl vůdce, kterej přišel s tím, že prostě přepadneme nějakou salaš, postřelíme nějaký ty ovce a pak je rozmaširujeme na kousky, aby to vypadalo jako útok zubatý a rohatý příšery. Krachpajeda. A k tomu ještě chtěl po slepym Ieronýmovi, aby poslal na nějakýho vesničana, třeba majitele těch ovčí, to svoje opičí animálio, který by toho chudáka podrápalo a podrásalo. Do krve! Což ovšem Ieronýmus odmítnul s tím, že se nehodlá podílet na vůdcovejch kriminálních aktivitách. A elf neelf, Jorchen se na něj pěkně nasral a řekl, že flašinetář bojkotuje naše společný úsilí. Upřímně řečeno, Ieronýma jsem chápal. Animálio je animálio a jako takový je dost vzácný. To není žádněj blbej pes, co ho Jorchen může nafasovat u Olbrama Horáčka v Oboře nebo u rasy v Nurnu. A elfův opičák ještě ke všemu nahrazuje svýmu vyvolavateli voči, takže opatrnost je namístě. Jorchen ještě přišel s tím, že se může proměnit v pumu! Jo, slyšíte dobře, vůdce se pomocí nějakýho magickýho bezmegu, může proměnit v krvelačnou šelmu a nějakou tu ovci rozsápat a pak se zase vrátit do vůdcovskýho stavu. Říká se tomu metamorfóza a chytrý lidi to uměj zvládnout i za pomoci magie. Já nevím kdo..., třeba já. A moje vosoba taky přišla s tím, jestli by nebylo jednodušší a tak nějak právně víc v

cajku, prostě nějaký ty ovce nakoupit a pak je holt pobít a roztahat po okolí. Do toho se vložil Fenx, kterej šel zrovna vokolo převlečený za mnicha, že by do těch mrtvej ovčí mohl Grub narvat výbušniny a škrtnout sirkou, aby to vypadalo fakt hodně krvavě. Hm. Jenomže Fenx je z Šedova a tak hned přišel s tím, že by možná bylo ještě lepší, v rámci šíření krachpajedovský pověsti, začít rovnou unášet holky z okolí. Já někdy nevím, jestli je to jenom blbej kudůckej humor z oblasti Šedova nebo to myslí vážně. Fakt nevím. Ale dost často mě ten kudůk fakt děsí. S kudůkem do kriminálu snadno a rychle. Blbec! Naštěstí za chvíli zase vypadl, v tom jeho převleku, do terénu.

Nakonec už mírně hysterické Jorchen vzal na stranu Gangliho a důrazně mu něco říkal. Gangli nasadil výraz pitomce a přikyvoval. My ostatní si dali další pivo a než jsme ho vypili, tak vůdce řekl, že už má definitivní podobu plánu, ale že ho vyjeví, až přijde čas, protože bychom do toho akorát stejně neplodně kecali. Když se nad tím jeden zamyslel, tak musel připustit, že na tom něco bylo. Uplynula chvíle a plán byl stejně vyjevený na světlo. Stručně. Krok první bude zahrnovat šíření pověsti, tak nějak v režii jednotlivců, krok druhý bude mít na starosti vůdce a šamanista Gangli. Společně se odeberou na nějaké opuštěné statek, kde Gangli vyvolá tu svojí krachpajedovskou iluzi a vůdce spustí ovčí masakr, převlečený za pumu. A konečně poslední krok bude zahrnovat opět šíření pověsti všema jedincema týhle ty vejpravy, která měla původně lovit draha.

Putování za rugornskou čarodějnicí

A co myslíte, že bylo pak? Zase všechno jinak! Fenx se vrátil k družině. Tentokrát natrvalo. A kupodivu nevynechal blbosti ze zločineckého prostředí, ale vytasil se s poměrně slušnou mapou širokého okolí a několika historkama z minulosti tohoto kraje. A nejvíc nás zaujala pověst vo nějaký

čarodějnici, která unášela děti v Rugornské skalách, který se nacházejí asi dvacet mil směrem na západ. Pravda, ta historka sahala dost hluboko do minulosti, bratru takovejch čtyřicet, padesát let. Ale..., ale co, čarodějnice bejvaj dlouhověké, protože žerou dětský maso a pijou dětskou krev. A tonoucí se stébly chytá a my tak nějak tonuli. Tak to je, zeptejte se. Takže jsme se rozhodli, že vyrazíme do těch skal, jako na lov čarodějnice, strávíme tam pár dní a pak budeme prchat do kraje zpátky směrem k Lentrinu a budeme všude vytrubovat, že se znova zjevil strašlivý Krachpajed, vyvolaný čarodějnicí, a kterej nás pronásleduje. Pověst bude znova voživená, Lentrin se bude utápět v hrůze a na jaře se sem pak vrátíme a pod vedením Villostientese zakročíme a dostaneme toho Krachpajeda. Von si pak vodnese nějakou tu trofej, kterou Grub přitáhl z Nurnu. Lebku z hrocha nebo třeba ten narvalí roh. Nějak to už narafujeme. To budeme řešit na jaře. Teď už jsme stejně mentálně a morálně vyčerpaní. A nesmějte se! Po dlouhý době jsem měl pocit, že se věci pohly kupředu a neskrýval jsem nadšení. Vostatní ho teda spíš skrejšvali. Skupina odpadlíků, tudíž skoro všichni, se shromáždila pod vedením slepého proroka Ieronýma a vedla dál defetistický řeči, že je to celý pěkná blbost a že ať si bohové i se soudcem naserou. Ne že by Ieronýmus neměl tak jako trochu pravdu. Na to je příliš mazanej. Když chcete zasmradit, tak do toho musíte přidat i trochu pravdy. Nakonec je to inteligent jako já, ale komu tím jako prospěje? Jakožto jorchenista jsem jim teda holt musel zvednout morálku. Že musej myslet pozitivně, že se stejně uvidí a že musíme vyrazit co nejdřív do Rugornského pohoří uskutečnit plán. A povedlo se. Nejdřív teda musel Jorchen nasraně všechny označit jako potíživisty. Včetně mé osoby. Ale já si to nezasloužil. Na rozdíl od těch druhých.

Hned další den ráno jsme vyrazili na západ. Nejdřív jsme ovšem zaplatili outratu v hospodě. Nejsme žádný šedovani. Byl jsem šťastnej, že se něco děje. Zimy jsem se nebál, protože jsem jí, jakožto veterán výpravy na

Zharg, už zažil a cejtíl jsem se připravený. Dost bylo poválování se po hospodách! Vzhůru na Rugorn! Za pár dní budu toho debilního optimismu litovat. Vůdce Jorchen to, podle mého, vzal jako příležitost pořádně družinu prohnat v nepohodlí a mrazu. Nakonec je to hraničník a ty máš blízko k buzeraci a pořvávání na podřízený.

Byl to čtrnáctý den posledního měsíce roku, když jsme se koňmo, zabalený do kožichů, pustili směrem na osadu jménem Lekt. Pana Kapouna jsem vypustil nakrátko před nás, abych zabránil případnému bloudění, kdyby sníh přikryl cestu. A vždycky když jsme potkali nějakýho kolemjdoucího nebo kolemjdoucího, tak jsme šířili pověst o čarodějnici. Tohle nám šlo dobře a do Lektu jsme dorazili ještě za světla. A i tady byla hospoda, kde se dalo přespat. Svatej Daleší, žehnej civilizaci. A další den zase na cestu. Sněhu přibíjelo, vesnice se změnily na samoty a k přespání jsme sehnali jenom salaš pro ovce. Ubohýho baču jsme samozřejmě postrašili příběhem o čarodějnici, ale zaplatili jsme mu slušně. Rugornský hory se blížily.

Další den přišel konec civilizace. Ne Civilizace jako takový, to ne, ale tý malý civilizace, která je reprezentovaná postelí a teplou večerí. A tak nějak mě přešel ten můj optimismus. Přerovnal jsem si totiž moje věci, sedlový brašny a ten můj kouzelný pytel. Nebylo to dobrý. Ukázalo se, že když jsem si ten kouzelný pytel připravoval na cestu, tak ta příprava spočívala akorát v tom, že jsem do něj pouze přehodil ten nekouzelný původní pytel. Takže železná zásoba byla vopravdu železná a náhradní prádlo pamatovalo ještě ples v Nabatelu. A zbytek doporučeného vybavení z příručky dobrodruha, taky tak nějak neodpovídal. A do toho mě Jorchen furt buzeroval s tím, že mám vypustit pana Kapouna. Pan Kapoun je totiž páteř družiny. To teda bude vejlet.

K horám jsme dorazili po poledni. Pan Kapoun hlásil, že před náma je nějaká říčka, která teče z pohoří. Rugornský pohoří,

který jsem znal z Kroniky jenom jako Rugornský skály, nemělo rozhodně charakter nějakých velehor. Byl to spíš takovej pás špatně průchodných kopečků a osamocených skal, pokrytých nepřístupným lesem. Kromě čarodějnice z lentrinských bajek, našeho Krachpajeda, to bylo území, kde se podle dostupných pramenů měly taky vyskytovat krollí tlupy. Někdy ty krollí jsem už potkal. A pohled na toho posledního nebyl vůbec pěkný. Byl podřezaný strunou a hlava mu z toho skoro upadla. To bylo, když jsme táhli na Válec. Jiný krollové taky můžou nafasovat noblí šaty a dělat vyhazovače. Třeba v klubu Zenon, co se nachází hned naproti královskému paláci. Nebo můžou tahat bedny někde v přístavu. Tak jako chudák mrtvej Nif. Ale pak taky existují divoký krollové, který civilizace vytlačila na vzdálená místa. A vo setkání s takovejhlema fakt nestojíte. Když si nedáte pozor, tak vás chytanou, voberou, uvařej v kotli a sežerou politý žaludovou vomáčkou. Žaludová vomáčka je hnusná.

Pustili jsme se podél toho potoka a začali stoupat. Museli jsme střídavě pěšky a koně táhnout za sebou. Čerstvě napadanej sníh byl protivnej a nebylo divu, že do setmění jsme urazili malou vzdálenost a už jsme museli chystat brlohy na spaní. Někdo rozdělal voheň a vůdce si vykupal ukázkovej záhrab ve sněhu, přesně podle hraničnický příručky. My vostatní jsme se tak nějak zahrabali do dek a houní a povečeřeli to, co jsme si ještě nakoupili v civilizaci. Šunka, sejr, chleba a pár hltů horkého vína mi přišla k dobru. Jestli jsem psal něco vohledně mého zavazadla a jeho vobsahový nedostatku, tak na druhou stranu zase musím říct, že co se týkalo zateplení mého městského těla, jsem na tom byl královsky. Houni jsme tak mohl věnovat svému koni a sám jsem si udělal hnízdo, který se skládalo z deky, kožichu, kterej pamatoval ještě výpravu k Zhargu a pak jsem měl ještě ten nověj beraní kožich, beranici a rukavice. Ale i tak jsem si připadal takovej ztracenej, rozlámanej a nějak se mi to zimní putování do divočiny začalo zajídat. Vůdce mi ještě přidělal poslední hlídku. První

nebo poslední hlídka se v civilizovanech družinách přiděluje inteligentům, aby měli pokud možno nepřerušované vodpočinek. První teda dostal Ieronýmus a já tu poslední. Ale stejně jsem spíš tak jenom podřimoval a těšil se na ráno. Nepřišlo mi vůbec divný, když mě Fenx za hluboký tmy vzbudil a do pačmáků mi vrazil nalámaný větve, abych udržoval voheň. A tak jsem ho teda udržoval až do rána, kdy jsem všechny vzbudil, protože jsem měl tu poslední hlídku. Ale něco mi bylo divný, hlavně když se Grub pořád chlubil tím, jak se dneska dobře vyspal. No jasně. Došlo mi to. Předposlední hlídku měl mít totiž von a budit ho měl ten syn kudůčí běhny Fenx! A mě měl budit až Grub. Takže jsem poctivě vodhlídal dvě hlídky. Bylo mi jasné, že to kudůk udělal naschvál i když se tvářil jako, že se spletl. Vůdce tuhle křivdu odmítl řešit, protože jsme ho srali všichni, tak nějak jako kolektiv a naopak mě začal buzerovat, skrze pana Kapouna. Že ho mám jako vyslat na průzkum. Grub se poškleboval a drze se protahoval. „De iure“ za to mohl kudůk, ale trpaslík se s ním svezl a mohl za to „de facto“. To sou učený výrazy, který jsem se naučil, když teď vlastně děláme pro soudce soudců v Gwendarronu. Těžkej je život dobrodruha.

A putování za rugornskou čarodějnicí pokračovalo. Zvedl se silnej vítr a přinesl sněhovou vánici. Největší problém to přineslo panu Kapounovi. Ten můj malej drozdík nemohl vyletět nad stromy a musel se probíjet pod větrem ze stromu na strom a jenom občas mohl vyletět nad úroveň lesa. To když vánice polevila. Nebylo divu, že mu průzkum šel pomalu a nakonec jsme byli rádi, když přinesl zprávu o tom, že dosáhl okraj skal a že našel i převis a shluk nakupených balvanů. A tudíž místo na provizorní přespání. Oznámil jsem to vůdci. Nakrklej Jorchen ovšem místo, aby pana Kapouna vyznamenal před nastoupenou družinou, požadoval další a další informace o stavu okolí. Musel jsem mu znova vysvětlovat, že v tomhle počasí prostě drozda nad les nepošlu, protože bych podpálil les i s tím blbým sněhem. Nezabývám se prkotinama. Vzhlížím k velkejším věcem a k

fakt a vydal pokyn k pochodu pod objevené převis. Místa na přespání jsme tak dosáhli ještě za světla. Ten den jsme urazili maximálně tři míle.

Místo pod převisem nebylo velký. Místo pod převisem bylo malé. Místo pod převisem bylo neútluný, mokrá a smutný. Místo pod převisem bylo na hovno. Sníh se sypal z voblohy a my byli někde, kde jsme si ještě před pár dnama nedovedli představit. Otráveně jsem pozoroval nastálý hemžení okolo mě. Ruce jsem zarazil do kožichu a tak nějak jsem, jakožto městskéj živel, netušil, co mám dělat. Vůdce vytáhl starou plachtu a začal jí upevňovat ke skále, aby zvětšil prostor ke spaní. Šlo mu to náramně. Ostatním už tak ne, ať už se pokoušeli vo cokoliv. Gangli se zhroutil na zem a sípal, takže někdo konstatoval, že kriminálník přes iluze, zkolaboval ochořením. Vůdce na mě houkl, že mám rozdělat voheň. Svatej Daleši, jak se to dělá? Ve městě nebo v hospodě vždycky na nějaký plamen narazíte a je to zařízený. Ale co tady, v Rugornskéjch skalách, ve sněhu a vánici? Vzhledem k tomu, že jsem si z nějakýho důvodu doma zapomněl skoro všechny věci, teda kromě teplýho voblečení, tak se mi ten úkol jevil dost nesplnitelný. Neměl jsem ani křesadlo, ani svíčku, ani lucernu. Jediný co jsem našel, byl starý volej do lampy. Nejdřív jsem teda nohou vodkopál sněhovou pokrývku z nějakýho kamene a naházel na to volámaný dříví a kus starýho hadru. Něco chytout musí, říká starý moudro. Grub vytáhl křesadlo, ale místo aby ho použil, tak mi ho podal a tvářil se u toho zlomyslně. No jistě, tohle trpaslíkovi vyšlo. Samozřejmě, že jsem křesal bohům do voken. Voheň ne a ne chytout. Naštěstí přišel slepej Ieronýmus a z magickýho prstenu tu mojí smutnou votýpku zapálil kouzelným plamenem. Kouzla, čary, magie. Magií to jde snadno. S magií je život hned veselejší. Můj problém ovšem byl, že jsem se magickejma vohněma nikdy nezabýval. Teda..., vlastně jo. Ale to by dopadlo špatně, protože bych podpálil les i s tím blbým sněhem. Nezabývám se prkotinama. Vzhlížím k velkejším věcem a k

voblakům. A my potřebovali akorát normální táboráček. Vohrát se a připravit si polívku, než zalezeme pod převis a do záhrabů.

Vohýnek vesele plápolal a Jorchen na něj zavěsil kotlík. Je to fakt táborník, na kterým se podepsal život nebo Olbram Horáček. Nebo hranice. V kotlíku jsme rozpustili sníh a naházeli do něj spoustu dobřejších věcí, který nám ještě zbyly z toho našeho předešlýho a pohodlnýho života. Vypadalo to na takovou milou večeri. Pokud ovšem máte chuť na dobrou večeri, tak nesmíte mít v polním ležení zástupce kudůčí rasy! Kde se vzal, tu se vzal, přihnal se Fenx a vhodil do bublající vody, několik hrstí jehličí! Šedovská škola života. Z večere se tak rázem stal jenom zakyslej pichlavej potravinovej příděl. Jakmile dojde na přiděly, tak jde do tuhýho. Následky pobytu v zimě na sněhu se začaly projevovat u vícero z nás. Od chrchlání, kašlání a smrkání do rukávu až po horečkou rozpálenýho elfa Gangliho. S takovouhle nám dlouho nepřežije. Vůdce a ve volným čase i zapálený elfista Jorchen se kupodivu jeho stavem nijak nezabýval. A Gangli upadl do stavu letargie, protože se ani nenamáhal vyškemat po někom deku navíc. Vlastně ani nevím, jestli nějakou deku měl. Já jsem byl naopak zdravěj jako řípa. Někoho holt ochraňuje svatej Daleš a někdo sbírá vopuštěný věci na cestách. A pobyt v kriminálu vám zdraví taky spíš podlomí.

Následující den ráno jsme se probudili do pořád trvající vichřice, takže na vypuštění pana Kapouna to fakt nevypadalo. Byl jsem nevyspalej, protože i tuhle noc jsem musel hlídat. A taky jsem zvědavěj, kam až nás bude chtít vůdce hnát. Jenom abychom na tu čarodějnici nakonec vopravdu nenarazili. Uvidíme, ale třeba se už přiblížil čas návratu do civilizace.

Pan Kapoun v akci

Vůdce rozhodl, že vydržíme ještě další den sněhový nepohody. Doufali jsme, že se třeba zejtra zlepší počasí a budu tak moct

pana Kapouna vypustit na průzkum. Následně si vůdce zalezl pod přístřechem, protože ho dostihla horečka z té pitomý zimy. A nebyl sám. Navíc nám začalo docházet jídlo. Nejhrůš na tom byli naši koně a poníci, protože se nikdo nepostaral o píce. Grub toho svýho poníka začal krmit aspoň sucharama a můj kůň dostal řádnou porci obroku, protože já, na rozdíl od svých kumpánů, na to svoje jezdecký zvíře myslel. Porci pro něj jsem měl ještě na další den. A pak to budeme muset stejně otočit do civilizace. Zase jsme uvařili společnej oběd v kotlíku a dávali jsme si přitom pozor na Fenxe, aby do něj zase nepřidal nějaký humus, jako třeba jehličí nebo klacky. Ale ten den se naštěstí kudůk věnoval stavění vochrannýho valu ze sněhu, což byla pro tenhle okamžik docela užitečná činnost, protože sníh se sypal a sypal. Navečer jsem se pokusil vyreklamovat z hlídky a vyzval jsem Gruba, aby se zachoval jako čestnej chlap a vodhlídal to za mě, s ohledem na tu předešlou lapálii, když mě Fenx vzbudil místo něho. Grub se zachoval po trpasličku a poslal mě někam. Následně se ovšem kvůli tomu pohádal s Fenxem, kdo za to tehdy mohl. Ale co, von si na vás svatej Daleš jednou došlápne, mizerové.

Noc jsme zase tak nějak přečkali a probudili jsme se do lehce mrazivýho, ale zároveň pokojnýho dne. Přestalo chumelit a vichr taky ustal. Mohlo dojít k průzkumu. Pan Kapoun se tak pro tuhle chvíli stal nejdůležitějším členem družiny. Kromě jeho stvořitele, samozřejmě. Když mě něco klepne, tak z pana Kapouna zbyde akorát taková divná loužička čehosi. A tak pan Kapoun, zahaleněj do magickýho mraku nevidění, vyletěl do zimního dne, vybaveněj potřebnejma instrukcemi. Za chvíli jsem s ním ztratil mentální kontakt a tak jsem se vrátil pod převis a pod houni, abych poslouchal pochrchlávání méjch druhů.

Trvalo to asi jenom tři změny, když jsem zase navázal s panem Kapounem kontakt. Jednoduše a stroze do mě přelil závažný zjištění. Animálie nemaj emoce,

kdyby je měli, tak by se určitě neubránil mírnému vzrušení. Pan Kapoun našel kouř a tak letěl za ním. Ukázalo se, že hluboko v horách směrem na jihozápad je skála s nějakou zpustlou tvrzí. Tvrz se dvěma věžema je sice věkama rozvalená a v ruinách, ale někdo nebo něco si tam vybuchovalo chatrč, ze který se kouřilo. Přístup na to skalisko vedl okolo, ale poslední úsek musel připadně návštěvník zdolat po provazovém žebříku, kterej se momentálně nacházel ve stavu vytažení a nepoužívání, protože byl z valný části zasypanej sněhem. A vůbec nejhorší bylo, že v ruinách posedávala tři supiska, očividně spjatá s tím místem. A ještě horší bylo, že ta supiska byla podle všeho nemrtvého původu. No, to je špatně řečený. Původu kdysi byli živýho, ale po jejich skonu z nich nějaká zlá a nečistá síla udělala nemrtvé. A to je fujtajbl! Okamžitě jsem poslal pana Kapouna zpět na průzkum a instruoval jsem ho, aby byl maximálně opatrný a pokusil se zjistit, kdo žije v té chatrči. Tentokrát uběhl dobrý čtyři hodiny, ale pan Kapoun je rozhodně neproflákal. Druhej průzkum přinesl zásadní informaci, že v chatrči hospodaří nějaký starej tvor nejasnýho pohlaví, kterej má k dispozici animálio ďáblovitýho charakteru. Takže kouzla, čary, magie a k tomu nemrtvý. Možná, že je to dokonce ta stará čarodějnice, co tady v tomhle kraji před lety unášela děti. Inu, některý pověsti a bajky se můžou zakládat na pravdě. Pana Kapouna jsem už s dalším neobtěžoval a naopak jsem s výsledkem jeho mise všechny seznámil. Zpráva byla přijata s překvapením i uspokojením. Víc jsme asi fakt čekat nemohli. K smyšlenému Krachpajedovi přibyla i skutečná bytost, u který pan Kapoun určil i přesnou polohu a místo výskytu. A nemrtvý ptáci dokazovali, že se jedná o bytost zlou a postavenou mimo zákon. A vůdce k tomu jednoznačně prohlásil, že tohle by tady bejt prostě nemělo. A hotovo. Milostivej pan Villostientes bude mít svojí trofej. No..., to teda ještě budeme muset nějak ošetřit a vymyslet. Bylo jasné, že pro tuhle chvíli naše putování končí. Dál do hor jsme, kvůli hromádám sněhu, nemohli a navíc nám docházel proviant. A hlavně další kroky už

bude muset „řídít“, mladěj pán, kterýho jsme ještě ani neviděli. To on nás povede na zteč. Ale až na jaře. Takže zejtra se vracíme do civilizace! A hned je ten svět veselejší. Pokašlávající vůdce byl tak nadšený, že se dokonce uvolil magicky a po Horáčkovsku vyléčit kriminálního Gangliho, kterej na tom byl fakt hodně špatně. Ale podotkl, že to nečiní s láskou, protože Gangli, ač elf, si zatím žádnou lásku a péči nezaslouží. Ale zákrok provedl a elfovi se poněkud ulevilo.

Návrat do civilizace

Hned další den, okamžitě jak ustoupila tma, jsme vyrazili zpět směrem na Lentrin. Cesta to byla dost svízelná, i když jsme jí už jednou absolvovali. Zimní počasí si vybralo svojí daň na zdraví takřka nás všech. Nejhuř dopadl Fenxův poník, kterej následkem útrap zcepeněl. Což ovšem mělo i svojí dobrou stránku, protože jsme se alespoň najedli koniny. Teda poníkoviny. Stejně si myslím, že kdyby se ten zlej svůdník o to zvíře staral s péčí řádnýho hospodáře, tak to ubohý zvíře mohlo bejt mezi náma. Fenxovi bych nesvěřil ani křečka. Je to cynik a necita.

Nakonec jsme dorazili do nějaký salaše, kde hospodařili dva barbari, zřejmě otec a syn. Našel jí samozřejmě pan Kapoun. Prodalí nám nějaký jídla a nechali nás přespat. My jsme se jim odvděčili tím, že jsme jim barvitě vyprávěli o Krachpajedovi a čarodějnici, přičemž Grub rozdával kořalku vylepšenou medem. Trpaslíci budiž pochváleni. A pak jsme táhli dál. Bylo to dvaadvacátýho dne v měsíci, když jsme konečně dorazili do nálevny v Budenu. To už nám trochu otrnulo, přiopili jsme se kořalkou, sežrali nějaký slepice, vyřvávali o strašlivejch stvůrách, který se sem blíže od hor a požadovali jsme lázeň. Tu jsme samozřejmě v takovýhle díře nedostali, ale i tak to bylo příjemný. Nutno podotknout, že jsme za všechny služby řádně platili zlatkama. Nejsme žádný lupiči.

A nezapomínali jsme, samozřejmě,

proč tady jsme, a tak Gangli, kterej se už vzpamatoval z horeček, dostal za úkol v nějaký vesnici vyvolat krachpajedi iluzi. A pan Kapoun ho letěl zkontrolovat. Důvěřuj, ale prověřuj. Podotkl by svatej Daleš. Gangli zřejmě úkol splnil dobře, protože ve vesnici vypukla panika a jeden chudák dokonce sletěl ze střechy, když z ní vodhazoval sníh. Pan Kapoun teda přímo toho Krachpajeda neviděl, ale to se dalo celkem logicky přičíst na vrub toho, že je to inteligent, na kterýho kriminálnícky iluze neplatěj. Takže jsem informoval družinu a následně bylo definitivně rozhodnuto, že se vracíme na zbytek zimy do Liscannoru a, že se tam pokusíme doplout po řece na vorech. Mohlo to mít svoje úskalí, ale nechtěli jsme riskovat, že nás někde zase uzavře nějaká pitomá vánice a my budeme trpět nicneděláním v nějaký hospodě u chlastu a karbanu.

V Lentrinu jsme se dohodli s partou vorařů, že nás vezmou i s koňma na palubu. Museli jsme se rozmístit mezi náklad. Grub nakoupil několik balíků kožešin za účelem kšeftu a já si koupil dvě peřiny, polštář, koš jídla a nějaký to víno. Jsem praktický muž, i když někdo by mohl namítnout, že brát si prachovou peřinu na otevřenou palubu voru je blbost. Tak možná. Vypluli jsme den před koncem roku v konvoji jedenácti vorů. Tohle dobrodružství jsem strávil většinou zavrtanéj do peřinovýho a dekovýho hnízda, na hlavě jsem měl beranici, na pačmákách palčáky a v nich láhev s chlastem. Kdyby se něco stalo, tak netuším, jak bych se zachraňoval. Asi kouzlem. Jinak to taky dost cákalo a tak jsem byl celej takovej zavlhlej a bez nálady. Propluli jsme Rudým hvozdem, kde jsme uslyšeli nějaký křik, takže jsme usoudili, že to byla buď poštolka, nebo mord. Ale v Rudým hvozdu se nestaví, takže jsme se pravdu nikdy nedověděli. Zakotvili jsme až první den novýho roku 1092 v nějaký díře. Ale dostali jsme hustou polívku a horký pivo. Navíc jsme mohli krátkou procházkou ulevit našim koňům. Grub začínal bejt mírně nervózní, protože se mu blížil termín svatby a on ještě potřeboval zajet za rodičema do Naglinu, aby

je přivezl do Nurnu. Tak ho někdo uklidnil, že bez ženicha stejně žádná svatba nebude. A druhýho jsme dorazili do Rivenu, kde byla dvoudenní přestávka. Riven je velikostí druhý nebo třetí nebo čtvrtý nebo taky pátý město Gwendarronu. Lehce jsme se kvůli tomu poštěkali. Ale hádali jsme se už v nejlepším rivenským podniku na hlavním náměstí, v hostinci U štiky. Takže to byla hádka příjemná a vedená ve vznešeným duchu. Jorchen už dávno pochopil, že jsou chvíle, kdy se prostě nešetří a pustil chlup. Spoustu chlupů. Kupodivu neprotestoval jindy spořivej Ieronýmus, což bylo daný tím, že mu pobyt na voru nedělal dobře na zdraví a nebylo mu tudíž moc do řeči. Inu, elfstvo si nepotrpí na nějaký železný zdraví. Co nemá na odolnosti, musíš holt dohnat šnuptychlama. Ieronýmus si ty svoje smrkací hadry recykluje a vždycky když šel spát, tak si je kolem sebe rozvěsil, aby mu do rána uschly. Tolik k elfí hygieně.

V Rivenu jsme pobýli dvě noci a pak jsme se zase nalodili, abychom sedmýho dne, prvního měsíce roku 1092, konečně dopluli do Nurnu, kde jsme se rozloučili s vorařema a vydali se do toho našeho milýho Liscannoru.

Krutá zima

Liscannor jsme našli zapadaný sněhem, ale hospoda fungovala a tak bylo vše v pořádku. Hodil jsem si věci do toho mýho přenášernýho a vymrzlýho domečku, odvedl koně do obecních maštálí a šel si vyslechnout liscannorský drby do tepla hostince U hrocha.

Podle očekávání jsme prošlihli svatbu novýho pivovárníka Pytla a Lunciovy dcery Luny. Svatba to prej byla pěkná a především se prej vytáhl novopečený ženich Slavoj s další várkou piva. Což se za chvíli i potvrdilo, protože několik soudků ještě zbylo. Liscannor oslavil i příchod Novýho roku a to postaru a s tradicí, protože dorazili Veselí braši a s nima dorazila i pořádná porce kvalitní hudební produkce, jak se teď módně říká. Veselí braši jsou hobití kutálka a už jsem

o nich psal v souvislosti se starostou Jorchenem. Ostatně Jorchen začal hned mohutně protestovat a že si to bude muset vyřídit s manželkou, která ho v ouřadu, v době jeho nepřítomnosti, zastupovala. Ovšem ukázalo se, že tu hobitů kutálku platil ze svého hostinskéj Luncius a její produkce se odehrávala v hostinci a tudíž se jednalo o soukromou akci, na soukromým pozemku, takže ouřad ať už spravovanéj rasově zlým starostou nebo rasově zlou starostovou měl smůlu. Tudíž Jorchen musel sklapnout. A taky sklapnul. No vida, když Luncius, s Jorchenovým požehnáním, zrovna nevylupuje pokoje hostů, tak je to docela milej chlapík. Jediný co Jorchen udělal, bylo, že hned udeřil na slepýho Ieroýnma, že příští rok musí hrát von na flašinet. Ale byl to dost slabej protiútok. Ieronýmus mu to slíbil. Ale co bude za rok..., to bude až za rok.

Poměrně šokující novinkou byl požehnaněj stav postarší dámy Eleanor. A jestli si myslíte, že Eleanor je třeba nějaká elfka, o který jsem ještě nepsal, tak jste na omylu. Eleanor je ta stará hrobníková, tučná krollka, o který jsem už psal v souvislosti s tou incestní a prasáckou svatbou. Sestra a teď už i manželka obecního hrobníka. A oddával je tuhle ten náš starosta. Obávám se, že u hrobníků se teď budou rodit debilní děti. Otázka je, jestli se to vlastně pozná. Jo, a když nějakěj kroll pojmenuje svojí dceru Eleanor, tak je to dost zoufalá snaha zakrejt skutečnost, že jeho dcera má zubatou mordou, notnej pysk a chlupatý nohy. Krollové se maj menovat nějak víc tradičně. Bumbác, Buch, Spadlomikladivonanohu a tak.

A těhotná je prej i Babačanova Valmelinda, což nám hobit, kterej s náma nevyrazil a nechal nás tak na holičkách, okamžitě běžel pyšně oznámit, hned jak jsme přiharašili do obce. Takže se řeč hnedle stočila na jejich potomka. Debilní asi nebude, ale jak se mu bude říkat? Otec hobit, matka elfka, to se v přírodě moc nevyskytuje. Ani v parku. Jasně, nějak ho pojmenujou, ale co do kolonky „rasa“ ve starostenský knize zapíše Jorchen, až

se to narodí, to jsem teda zvědavěj. Třeba elfocvak.

A pak už jsem z hospody vypadl s párou u huby a zapadl jsem do svého domečku. V hospodě zůstal ubytovanéj Gangli s Balvanem Hruškou, přičemž oba vypadali dost bezradně a pořád se na něco ptali, ale starosta jim ohledně chodu vesnice moc neporadil. Nechal je pěkně vymrznout, řeklo by se. Mám pocit, že se z toho velkorysýho vůdce zase stal ten protivnej starosta s nezanedbatelnýma prvkama rasismu a xenofobie. Nevím, jak mi ten jorchenismus dlouho vydrží. Ale nakonec tohle já, rasově čistěj, řešit nemusím. Barák jsem měl příšerně vymrzlej a tak jsem musel pracně zatopit. Nejsem odborník na práci s křesadlem, ale nakonec jsem hodně po půlnoci mohl zapadnout do peřin. Na jaře budu muset nechat protáhnout komín.

Když jsem to trápení se založením ohně druhej den vykládal v hospodě, tak se mě slepej Ieronýmus zeptal, proč nezatápím pomocí magie. Odpověděl jsem mu, že kdybych já zatápel pomocí magie, tak shoří celej Liscannor. I s márnici, která se nachází dobrou čtvrtinu míle za posledním domem. No, to sem se trochu vytahoval, ta márnice by to asi přežila. Chlap vod flašinetu se jenom tak ušklibl a dotázal se mě, proč nevlastním magickej bezmeg, zvanéj sluneční prsten. Kterej umí kromě jinýho i celkem bezpečně zatopit v kamnech. A že každěj správněj dobrodruh je majitelem tohohle předmětu. No, jo no. Až do týhle chvíle jsem si myslel, že stavebním kamenem každýho dobrodruha je ten kouzelněj pytel, co nosí sám věci, aby si člověk nevoddělal záda. Ale Ieronýmus mi votevřel voči. Slepej Ieronýmus, podotýkám. Kde jsem ten prsten, asi tak měl sehnat? V klášterě se magický prsteny nerozdávaly, vod Zhargu nás hnali svinským krokem a princ Torgan mi věnoval tak akorát parádní šaty. Nejsem holt pořád plnohodnotnej dobrodruh, jako je třeba Babačan Borůvka. Nemám prsten. Řešení se ovšem ukázalo jako docela snadný. Jenom ty finance, ty finance! Ukázalo

se, že absolvent Laboratoria Grub, takovýhle věčičky vyrábět umí. Na tohle jsou laboratoristi šikulové. A dokonce prej má v současnosti i magickou hlínu na výrobu a zbytek se prej sežene někde u klenotníka. S občasnýho handrkování se v nurnskéj hospodách a nálevnách, mezi studentstvem Laboratoria a Magický univerzity, jsem věděl, že v tomhle případě se musí prostě, přesně podle návodu, lapit do nějaký pastičky primitivní démon, co si to zrovna trajdá mezi světem a polosvětem v nějaký přízemní sféře. A pak ho šoupnout do předmětu, podle vaší libosti. Klidně do předmětu denní potřeby. Třeba do onuce nebo do kalamáře. Ale do prstenu je to asi nejpraktičtější. A tomu démonovi se pak dá jasně definovanéj příkaz, protože tyhle démoni jsou jinak pitomý jak štoudev. Vzpouzet se nebudou. A to je všechno. A mentálně naladit, mentálně souznít. Topit v kamnech můžete vzápětí. A tak jsem se s Grubem chvíli dohadoval vo penězích, ale věděl jsem, že ten prsten prostě chci. Trpaslík mě stáhnul vo pěknou sumičku. Tak nakonec se bude za pár dní ženit a peníze bude potřebovat. A já už jsem byl za pár dní plnohodnotnej dobrodruh s prstenem na ruce, pytlek na zádech a jako bonus i s kloboukem na hlavě. Čaroděj s plnou mocí a certifikátem.

A když se bude spoluobčan Grub ženit a byl jsem pozvanéj na svatbu, tak jsem musel taky koupit nějakěj hodnotnej dar pro novomanžele. To se tak dělá, když nejste z rodu nevychovanéjch křupanů. Mrazy nemrazy, musel jsem se vydat do Nurnu. Připojil se ke mně starosta a náčelník výpravy Jorchen Kierke, kterej potřeboval taky dar za tím samým účelem. Ale neměl potuchy, co se tak dává trpaslíkům. Já nápad měl a tak jsem zakoupil umělecky nesmírně hodnotnej dar reprezentativního charakteru, když si ten Grub tak pěkně vpravil ten dům. Dům číslo jedna. Krásnej lustr z paroží do toho největšího přijímacího pokoje. Náhdera. To bude ženich a nevěsta koukat na dar vod čaroděje. Určitě tomu budou říkat čarodějnej lustr a ukazovat ho návštěvám. Jorchen se inspiroval krásou paroží a hned z něho nechal trpaslíkovi udělat

pořádný křeslo pro ten jeho tlustěj zadek. A já k tomu ještě zakoupil i sadu menších lamp, taky z paroží, jako dar pro Babačana a Valmelindu, který budou mít svatbu asi měsíc po Morkovejch. Bral jsem přitom ohled na nízkěj strop toho hobitího srubu. Trpaslíkův lustr by se jim tam nevešel. A taky jsem respektoval odpor druida Babačana pro věci nepřirodního charakteru, ať už jsem si vo tom myslel svoje. U svatebních darů se nežertuje, ani neprovokuje. Toho se držel i Jorchen, kterej hobitovi nekoupil nic. Vlastně ani nevím, jestli je zvanéj na tu elfohobití svatbu ke Klobouku. Možná ale jo, protože ačkoliv hobitovi nemůže přijít na jméno, tak o Valmelindě se v poslední době několikrát vyjádřil pozitivně. Což byl docela obrat. Ty krásnej parožnatý věci jsme na Jorchenův popud nechali uskladněný ve městě. Tahat se s nima do Liscannoru a zase zpátky do Nurnu to by byla fakt blbost.

A pak, už v druhý půlce ponovoroku, přišla ta slavná Grubova svatba. Mrzlo, až praštělo, ale hostinec U černýho vousu byl řádně vytopeněj a plnej trpaslíků a hostů. Z Naglinu přijeli i starý Grubovi, který se jmenovali Brad a Radgera a stejně jako jejich potomek neměli příjmení. Příjmení ovšem měla Grubova nastávající. Fundolla Morková. Byla to trpaslice. Někdo by to možná považoval za samozřejmost, nehodnou zaznamenání, ale vod tý doby co se navzájem berou a pářej hobiti a elfové, tak to radši napíšu. Svatba to byla pěkná, ale moc si z ní nepamatuju. Hrála nějaká kapela, hlavně na gusle a zpíval k tomu vozembouchář. Točilo se hlavně tmavý pivo a jedlo se maso, knedle a hustý vomačky. A taky si pamatuju, že starosta Jorchen měl proslov ke svatebčanům, ve kterým se mu podařilo všechny přítomný trpaslíky pozurážet. Kupodivu nedostal do držky a ani nebyl vyhozeněj na mráz. V tomhle přítomný trpaslíci projeвили civilizovanost a kulturní převahu druhu. Asi za to mohly ty hodnotný dary z paroží a nohy ztěžklý chlastem.

Život přináší věci pěkný a život

přináší taky věci vošklivý. Počátek roku 1092 přinesl kromě svatebního veselí i příchod černejch havranů. Kromě mrazů, totiž Liscannor navštívila i smrt. A to ve velkym. Obecní dráb Gawin si všiml, že přestalo kouřit hned z několika komínů a tak to ohlásil starostenskému ouřadu. Starosta tak během několik dní vnikl do tří domů. Všechny to byly baráky, kde bydlely vdovy. To je takovej liscannorský fenomén. Vdovstvo. Jak se ty liscannorský rekové vydávají do všech možnejch i nemožnejch koutů světa, vyhledávají ty různý dobrodružný kláně, aby se pak vraceli s kořistnejma pytlema, tak vono se taky vobčas stává, že se někdo domu nevrátí, protože někde dostal nabančino. Já to pamatuju třeba u Zhargu, když věkem zpuchřelej Bolbuch zavelel šturmu kupředu. To se stává, tak to je. A po téhle zmrtvělejšch vosobách a hrdinech pak zůstávají vdovy a sirotky. Takže v Liscannoru žije dost vdov. A sirotků. Svý vo tom ví třeba kudůk Fenx, kterej je pak žádostivě voblejšá a snaží se jim dostat do baráku a do peřin. Myslim ty vdovy, ne ty sirotky. Ale protože je to vošklivejši kudůk, tak má smůlu. Nebo teda nevím, že by měl někdy štěstí. Ale to zase vodbočuju. Prostě během jednoho tejde, následkem mrazu, chorob a stárí, vopustili tenhle náš dalešovskej svět hned tři vdovy.

Pani Wiki si zřejmě zapomněla zatopit v kamnech, zalezla si pod duchnu, aby jí ovšem následně vítr vyrazil dveře vod baráku a chudák, ta stará hoblík, pak umrzla v posteli. Duchna neduchna. Zlí jazykové tvrdili, že za to mohl alkohol, protože pani Wiki celej život pila v míře nadměrně. Na slabost srdce zřejmě doplatila pani Wulpin, protože jí našli, jak leží na podlaze. Bez života. A tou třetí vobětí, týhle prokletý zimy, byla pani Grimel Chinská, taky vdova. Ten mráz byl fakt hrozej. Babačan začal všem nabízet nějakěj horkej vodvar z jehličí, že je to prej proti nachlazení. Tak, jestli s tím neměl začít dřív. Starosta povolal hrobníka Haarduna a tak nějak zorganizoval pohřeb těch tří nebožáček. Ale emocema teda moc nehejřil. Na to, že to všechno byly vdovy po

nurnskejch hrdinech a pani Wulpin byla dokonce svýho času taky hrdinka, zaujal hodně rezervovanej postoj. Řekl bych odtážitej, až cynickej. Nejvíc ho asi sralo, že musel vylízt na mráz, kterej byl tak krutej, že hrobník musel nejdřív zapálit pořádnou vatra, aby půda určená pro vykopání hrobů, vůbec povolila. Starostova pohřební řeč byla hodně prostá a řekl bych, že i pod vlivem kořalky. Ale abych jenom nehaněl. Pohřební hostina byla důstojná a bohatá. A hlavně v teple. Ieronýmus si během ní nedal moc pozor na jazyk a prohlásil, že starostenskému ouřadu spadlo do klína hned několik nemovitostí, což je podezřelá náhoda. Asi už nechce bejt elfem. Pohřeb s náma už dávno neslavil..., co to píšu..., pohřbu se neúčastnil protoeľ Gangli a to nikoliv proto, že je to podmínečně propuštěná vosoba kriminální povahy, ale prostě proto, že na něj byl hostinec U hrocha moc drahej. A tak se vodvalil do Nurnu, někam na pryčnu. Ale zůstal se starostou v kontaktu a na jaře nás bude samozřejmě doprovázet na Krachpajeda. Nakonec, dyť von je ten Krachpajeda.

Zimní žití

Začátkem druhýho měsíce trochu povolily mrazy a tak se Jorchen a Grub vypravili do Nurnu, ohledně další návštěvy pevnosti Agerr. A hlavně domluvit s tím tajemníkem nejvyššího soudce už konkrétní věci, ohledně tý jarní výpravy do Lentrinska. A vrátili se s oficiálním souhlasem, že na jaře teda může celá akce začít a že jsme to dobře připravili. A taky přinesli informaci, že milej Villostientes, to celý má jako dárek k patnáctejm narozeninám. A kruci! Takže nám bude velet holobrádek. Z toho koukaj potíže. Nebo legrace. To záleží na úhlu pohledu. Vzhledem k věku klienta tudíž padla i ta kurva. To aby se nerozlobila maminka našeho příštího vůdce. I když já bych tuhle variantu pořád nevylučoval. Mohl by to bejt náš další trumf. Bylo domluvený, že vyrážet budeme dvacátýho třetího chladna, protože jednadvacítýho se žení Babačan a to si nemůžeme nechat ujít. A den je na vyspání se

z vopice. Kožichy s sebou. V Lentrinu už o nás budou vědět a sraz s někým zodpovědným budeme mít v hostinci U skřivana, kterej už známe.

Zatímco kurva byla prozatím zamítnutá, tak drogy ne. Novomanžel Grub se pochlubil, že má nějakěj ašuańskej hašiš a že by ho chtěl trochu naředit a následně na někom vyzkoušet, jestli ho pak může třeba aplikovat i na Villostientes. Nevím, co mě to napadlo. Ale přihlásil jsem se jako ochutnávač. Asi proto, že jsem se domníval, že si prostě zahulim doma v křesle. Nebylo tomu tak. Tenhle hašiš se podával rozpuštěnej. V nějaký tekutině. Ale dopadlo to dobře. Sice jsem nechápal, proč nám po Liscannoru pobíhají modrý hroši, ale jinak jsem se cejtíl skvěle, byť někdo říkal, že jsem se prej pěkně zdunil. Grubova droga, tak byla uznána za způsobitou pro podávání mladistvej. Tak uvidíme. Za to, že jsem se stal součástí experimentu, jsem od trpaslíka obdržel lektvar kouzelný hodnoty.

Následující dny se oteplilo a hned bylo tak nějak i příjemně. A to i ve vztazích. Jorchen oficiálně přijal do družiny Balvana Hrušku. A že nás teda bude moct hobit doprovázet i nadále, protože jsme personálně vyprahlý. Balvan Hruška měl radost, ale rundu v hospodě nezaplátil. Jorchen k tomu měl i menší proslov, kde Hrušku pochválil. Nezapamatoval jsem si sice za co přesně, ale bylo to pěkný. Balvan je hobit. Normálně bych to nezdůrazňoval, ale protože se to týkalo Jorchena, kterej normálně po hobitech plive z okna a vystrkuje na ně řít, tak to zdůrazňuju. Říkám to znova. Jorchen vůdce je jinej, než Jorchen starosta. A proto jsem stále jorchenista a jednou to dotáhnu na správce Vozejku. A když měl ten vůdce tu pozitivní náladu, tak jsem znova stočil řeč na tu kurvu pro mladýho pána. Myslim, že jsem to podal hodně diplomaticky. Že bychom se neměli vzdávat případnejch výhod, který by nám to mohlo přinést, když je mladěj pán Villostientes, tak trochu nepředvídatelnej pošuk. Takový eso v rukávu, kdyby se během toho lovu na

Krachpajeda a čarodějníci, začal najednou nudit. A vůdce teda řekl, že když jsem ten svatej muž a dalešista, tak že to mám zařídít a že na to budou uvolněný finanční prostředky. A naznačil, že prostředků je dost.

Další den jsem se vydal do Nurnu. Nebudu tady dlouze popisovat, kde jsem byl, s kým jsem jednal, co jsem přesně podstoupil. Abych zkrátka pomohl družině. To jsou takový nudný detaily. Hodně stručně. Nejdřív jsem navštívil luxusní veselej podnik a pohovořil jsem s paní majitelkou. Byla to kultivovaná trpaslice. Tak nějak jsem z předešlýho „vepřekovskýho“ života, kdy jsem ještě nebyl svatej ani dalešovec, ba ani jorchenista, dobře věděl, kterak mám výst tenhle druh jednání. Vybranou řečí jsem jí vyložil náš problém. A jakou, že to přesně sháním nobl společníci na cesty. Naznačil jsem jí, že samozřejmě vím, že to nebude úplně levná záležitost. Ta dobrá žena věděla přesně, koho hledám a doporučila mi externí spolupracovníci, která nepracuje jen tak pro někoho. Abych té dobré paní potvrdil, že nejsem žádněj škrob a že jsem jí vděčnej, musel jsem pustit nějakěj ten chlup a strávil jsem v jejím podniku noc v milé společnosti jejích svěřenkyň. Podotýkám, že ty chlupy byly z my kapsy, a že jsem si je rozhodně nenechal pozdějc proplatit z obecního, tada družinovýho. Pěkně za svoje.

Následující den jsem se vydal do starýho města na uvedenou adresu. A tak jsem se seznámil se slečnou Billověnou Štědrou. I přes to, že jsem věděl z jaký, že to činnosti, si pořídila tenhle drahej barák v nejlepšej čtvrti, musím přiznat, že jsem byl uchváceněj. Uchváceněj dokonalejm vystupováním a přístupem ke klientele. Slečna Billověna byla nádherná elfka, který mohlo táhnout ke třiceti, ale vypadala mladší. Bylo vidět, že se pohybuje v tý nejvyšší společnosti. Mluvila vybranou a kultivovanou řečí, bez nějakýho vidláckýho přízvuku a sprostějch slov. Naprosto přesně dokázala vystihnout o co vám jde. Jednat s ní, byla čirá radost. Předložil jsem jí teda návrh, aby nás

doprovázela do Lentrinu a aby se, tak nějak, postarala o mladýho pána. Nejenom, že věděla, kde se nachází Lentrin, ale dokonce znala i pana otce, tudíž vlastně i našeho zaměstnavatele, toho soudce soudců. Jeho příšerný nekonečný jméno vyslovila bez jediný chybičky, což byla věc, který jsem já, nebyl třeba schopnej. A to jsem inteligent. Odkud že ho to asi tak znala, jsem samozřejmě přešel. Byla to taková ta intelektuální konverzace, kdy můžete pouze klouzat po povrchu a přitom oba víte o čem je přesně řeč. Vlastně jsme si jenom upřesňovali detaily. Že zkrátka a dobře, se mladej pán má stát mužem a to jak v boji, tak i v peřinách. O to první se postaráme my, a vo to druhý vona. A nesmí se to dovědět jeho maminka. S napětím jsem pak očekával výslednou sumu a byl jsem mile překvapenej, že si za to, že nás bude doprovázet a vzmuzní mladýho pána, řekla o pět tisíc. Byl jsem připravenej klidně i na dvojnásobek. Pět tisíc jsou příšerný peníze, ale my Nurnský se prostě pohybujeme v těchle patrech. Podobně jako s tím ředěným Grubovym hašišem, jsem i tady musel, tak nějak zjistit, do čeho vlastně cucák Villostientes jde, takže jsem ochutnal i Billovénino pohostinství. Byla to nejdražší noc mýho života, ale stálo to za to. Krása, nic než krása. Někdy jsou peníze až na druhým místě. Druhej den jsem jí příslibil, že se během několika dní vrátím se zálohou na tu naši lentrinskou cestu a ještě doladíme detaily ohledně odjezdu. S náramnou náladou jsem se vrátil do Liscannoru. Jo, a už žádná kurva, ale společnice.

Bylo to tuším šestej den druhýho měsíce, když jsem ostatní informoval o výsledcích mýho posláním v Nurnu. Moje nadšení, myslím, začali sdílet i ostatní. Vůdce mi vyslovil uznání před nastoupenou družinou, především za výslednou cifru a přiznal, že čekal víc. Řekl, že nemá důvod částku dělit na zálohu a doplatek, na předtím a potom a Billovénu vyplatíme hned. Nakonec přeci víme, kde bydlí a kdo jí zná. Kdyby snad byly nějaký nesrovnalosti. Předal mi peníze a já je za několik dní předal Billovéné s tím, že

jí vyzvednem dvacátý třetí den tohoto měsíce. U poháru vína jsme ještě doladili detaily. Bude vystupovat jako součást naší kumpanie. Doporučil jsem jí, že přízvisko Štědrá by mohlo mladýho pána zaskočit, což uznala a bude teda používat jméno Billovéna Zářící a jejím oborem budou kouzla, čary a magie. Jinak o garderobu, vybavení i koně se postará sama. Dokonalost sama. Kdyby takhle šel světaběh, tak by bylo vše dobré.

A pak už přišla další svatba. Ta Babačanova. Na hobitovi byla vidět šílená nervozita, pořád něco zařizoval a kontroloval. Starosta Jorchen tu svatbu bojkotoval, s tím že prej je Babačan pěkný neřád a nic nedal na moje přemlouvání, že je to vobčan a že starosta má být velkorysej. A tak nějak pro všechny. Takže svatba byla bez starosty a nakonec se stalo prd. Za svědka si hobit, s ohledem na rasu manželky Valmelindy, vybral elfa Ieronýma. Sice chyběl starosta, ale i tak nás z Liscannoru vyrazila pořádná tlupa k hostinci U klobouku v Nurnu. Svatba, podobně jako ta Grubova, byla povedená. Oddávajícím byl, pro mě dobře známej otec Humplan, představenej chrámu Živy. U obřadu zazpíval smíšený čtrnáctihlavec Sartoriův sbor, částečně složený z elfů, kterej pozdějc vystřídala nějaká kutálka s kapelmajstrem Varlenem Sovákem. Svědek Ieronýmus nechal našťěstí flašinet v Liscannoru, takže to byla notná porce opravdu kvalitní hudby. Ženichovi a nevěstě jsem taky předal ten hodnotnej dar z paroží, aby měli doma čím svítit. Ieronýmus předal taky dar. Uměleckej výjev lovu jelena, uplácanej z hlíny. Hospoda byla natřískaná, protože kromě liscannořanů dorazili i hosti vod nevěsty z její bejvalý vesnice. Byla tam hora jídla, laděná do hovězího. Pilo se víno i pivo. Hlavně to víno bylo vybraný kvality. A taky tam byly různý zákusky a koláče. Babačana ta veselka asi přišla dost draho. A mrzout starosta se starostovou zatím doma pojídali oukrop. Ovšem ani Babačan se nevyhnul drobný a úplně zbytečný zlomyslnosti, která mu ovšem vůbec nevyšla. Zasedací pořádek vymyslel tak, že vedle starostovskýho páru

měl sedět pár hrobnickej. Když kroll srká polívku, tak není o co stát. Možná starosta něco tušil, a proto nepřišel. Haha.

A zase na cesty

A za pár dní už to přišlo. Naše společenstvo vyrazilo tejden před koncem druhýho měsíce na cestu. Na Lentrin. Za mladým pánem. A tentokrát už může jít o kejhák, protože ta čarodějnice může být nebezpečná. Takový holt už zahořklý a starý čarodějnice bejvaj. I když vypadaj. Choděj zlý čarodějnice na vejminke? Ale s Krachpajedem se vypořádáme snadno. Hlavně, když jeho stvořitel je tak blběj, že si nechal přes zimu ukrást koně. Alespoň to tvrdil, když jsme ho vyzvedávali v Nurnu. Gangli Tristum je fakt dárek vod bohů. Kde jsme k němu vůbec přišli? Jo aha, poslali nám ho z kriminálu. Ale v tuhle chvíli se to nedalo řešit jinak, než že nafasoval peníze a mazal si koupit novýho. Doufám, že mu to vůdce pak strhne z platu. Jestli teda nějaký dostane. To já byl protentokrát vybavenej vzorně. Sedlový brašny jsem měl plný užitečnejch věcí. I křesadlo by se našlo. A na rameni mi trůnil pan Kapoun. Už žádný prošlý suchary. A na ruce novej podpalovací prsten. To kdyby selhalo to křesadlo.

Příjemnější, než vyzvedávání lempla Gangliho, bylo naopak setkání se slečnou Billovénou. Byla přesná. Na koni a v dlouhým pláští s kapucí. Všechny jsem navzájem představil a mohli jsme vyrazit. Myslím, že z ní byli všichni paf. Ještě víc než, když jsem o ní vyprávěl U hrocha. Jorchen si sice neodpustil poznámku, že je to teda stejně padlá elfka a že elfky si maj vobživu shánět jinak, ale to zabrbľal jenom jednou a dával si sakra pozor, aby ho neslyšela. A taky jí nevyloučil ze stavu elfstva. Kdo mě naopak mile překvapil, byl šedovskej kudůk Fenx, kterej držel hubu a nevtrovoval jí. Ani nepíp. Teda zatím. Ale něco mi říká, že jeho křupanismus a humor šedovskýho kanálu ještě přijde.

Tentokrát nás nezdržoval vůz, takže jsme vyrazili celkem zotrza a počasi doznívající zimy taky ušlo. Spali jsme zase po těch nejlepších hospodách a slečna Billovéna měla samozřejmě vždycky svůj samostatnej pokoj. Po celou dobu udržovala společenskou konverzaci, přičemž se pokaždý dokázala trefit do noty tomu s kým právě vedla řeč. Když se pilo víno, tak pila víno, když se pilo pivo, pila pivo, když kořalka, tak kořalka. A tak nějak ubýly, v jejím okolí, sprostý slova. A i když by svatej Daleš nesouhlasil s Gangliho formulací na její adresu, tak jsem musel uznat, že to tenhle elfí mukul vystihl tentokrát přesně. A sice, že kurva v družině tu družinu kultivuje. Nebo družina kurvu? A všichni se taky, tak nějak, drželi zpátky a nikdo jí třeba nesahal na zadek nebo trapně nepohvizdoval. Jediný Ieronýmus se dopustil menšího prohřešku. Ale protože je to magicus, tak to prošlo naprosto bez povšimnutí. Vyvolal si magický voko a permanentně jí čučel do výstřihu. Ale slepýmu by tohle promínil i svatej Daleš. K chudákům je třeba být velkorysej. Myslím, že mladej pán se má na co těšit. A už jenom za tenhle majstrštyk, by nám jeho táta měl vyplatit bonus. A že možná předbíhám? Prostě věřím.

A tak jsme dorazili skoro až k cíli. U Debora Grona jsem vyzvedl vůz s těma našima potřebama pro Gangliho iluzi. Všechny ty hroší lebky a rybí čelisti. Bylo to všechno v pořádku, jenom jsem musel pro ten vůz ještě koupit dalšího koně, což některý nemohli pochopit a tvrdili mě, že jsem tam ten vůz tenkrát nechal i s koněm. Ale to byla blbost, protože jsem si pamatoval, že toho koně jsme tehdy potřebovali pro Gangliho nebo Hrušku. Vůdce můj argument uznal, protože se taky rozpomněl a náklady mi proplatil. Navíc poručil dokoupit zásobu obroku pro koně, protože jsme nechtěli riskovat, že skončej jako onehdá ten ubohej kudůkův poník, kterýho jeho pán utejral hladem. Takže jsme ho pak museli sežrat. Rozhodli jsme se, že koně necháme ustájený ještě někde v civilizaci a do Rugornskej skal je tahat nebudeme. Taky vyvstala otázka, kam

až s náma bude taky ochotná pokračovat Billověna, protože pobyt v nebezpečí neměla ve smlouvě. Ale tuhle záležitost jsme odsunuli na někdy potom. Až. Zatím neležela na stole. Ale už teď jsme věděli, že Billověna je pevně článkem družiny. Což nešlo tak úplně říct o kriminálníkovi Ganglim. Kolem toho chlapa byly pořád nějaký pochybnosti.

Před Lentrinem jsme se ještě zastavili v Bukový, v hostinci U jestřába, kde zrovna byla k mání zvěřina, která prej pocházela přímo od panského lovčího, takže jsme měli jistotu, že nekonzumujeme nějaké lesní pých. Ne že by na tom teda tak úplně záleželo. Taky jsme si všimli, že sním letošní zimy už tak nějak vodchází a zanechává za sebou už jenom mokrou a rozmatlanou stopu. Takový to svinstvo, co se vám lepí na boty.

Slavnost v Lentrinu

Čtvrtýho dne třetího měsíce jsme v pořádku dorazili do Lentrinu a následně i ke Skřivanovi. Obsadili jsme tři pokoje, z nichž jeden byl už standartně určený pro Billověnu. Fenx okamžitě vyrazil na průzkum města a hlavně pro novinky ohledně Krachpajeda, jako jestli jeho pověst v kraji neotupila. Tak nakonec Krachpajed byl, tak nějak, kudůčí dítě. A když se kudůk vrátil, tak přinesl potěšující zvěsti o tom, že obyvatelstvo místního kraje pořád na noc zavírá okenice v hrůze před znovuzjevenou nestvůrou zlý čarodějnice. Inu, pověřivý je elfí lid. Až se strachy shlukuje do smeček. Navíc se prej při příležitosti patnáctejch narozenin syna místního pána chystaj různý zábavy slavnostního charakteru pro zdejší obyvatelstvo. Třeba ples, trhy nebo různý taškařice. Teď už jenom aby dorazil ten domluvenej posel a my mohli potvrdit, že jsme připravený k lovu čarodějnice a Krachpajeda. Tak jak bylo domluvený. Navečír jsem vyvedl soukromě Billověnu do nejlepšího hostince ve městě, kterej se jmenoval Zlatá laň, přičemž jsem si všiml, že město Lentrin je v předjaří takový vzdušný. Ani nevím, proč jsem si to poznamenal. Nic jsem tím nesledoval, ale

cejtil jsem se za ní tak nějak zodpovědně a navíc mě už lezly krkem ty naše, dokola se točící historky, který ta naše kumpanie omílala pořád dokola. Ne že bych teda k tomu nepřispíval vrchovatou měrou. Často jsem od vůdce slyšel, ať už držim hubu. Prostě jsem potřeboval vypadnout a Billověna společností byla příjemná. A taky drahá. Ale to už je život.

Následující den skutečně dorazil posel od místního vévody a otce mladého pána, nějakéj Galen. Von se teda představil celým jménem, ale nějak mi neuvízlo v paměti. Přinesl zprávu, že všechno je v pořádku a že teď proběhne oficiální slavnost patnáctin Villostientese a osmýho se s nim sejdem asi míli za městem a von tam převezme naše velení a pojede se na čarodějnici. A do té doby máme volno a máme se bavit. Mám rád, když věci klapou. Ne, že ne. Když odkráčel, tak Ieronýmus nadhodil téma ohledně toho, jak se máme chovat k mladému pánovi. Jenomže to vzal za špatnej konec, protože začal zdůrazňovat, že von si rozhodně před nějakým cucákem na prdel sedat nebude a že vocamsaď pocamsaď. Prostě elf začal dělat problémy, takže ho musel vůdce umravnit a vysvětlit mu základy slušného chování k vysoce postaveným lidem, notabene k elfovi, kterej nás platí. Taky jsme se rozhodli, že vyrazíme do města vobhlídnout všechny ty trhy a atrakce. Jenom Gangli prohlásil, že von zůstane v hostinci a bude hlídat naše věci. Což teda nikoho neuklidnilo a vyvstala otázka, kdo bude hlídat Gangliho. Tak vono, když vlezete do nějaký společnosti rovnou z kriminálu, tak se lidi ptaj. To se nesmíte divit. Takový už lidi jsou.

A pak přišel ten slavnostní den. Měli jsme volno. Jestli se to teda v našem případě dá takhle nazvat. Oficiální vůdcovský volno. Takže jsme mohli courat po městě, utrácet u stánků a kochat se. Tak jsme tak činili. Z balkónu na hlavním náměstí promluvil ten soudce soudců, lentrinskéj vévoda a popřál svému synovi všechno nejlepší k patnáctejm narozeninám. Synek a

naš klient, kterej nám má za chvíli velet v divočině tam stál, vedle svého táty a kynul davům. Tak jsme volali sláva a taky jsme mávali. Ten kluk nám přišel úplně vobyčejnej, takový elfí mládě. A to vlastně bylo asi dobře. Pak jsem se šel cournout s Billověnou po áleji. Popili jsme svařenej mok a zajedli to pečeným jablkem ze stánku. No, nic moc. Nejšťastnější byl ten den Ieronýmus, kterej utrčel za nejruznější blbosti. Ale i neblbosti, protože se navečír pochlubil takovým teplým šátkem, takže mu v divočině nevomrznu ušiska. Na ty uši si totiž elfové musej dávat pozor, protože je maj takový špičatý a do terénu nepraktický. Takový ucho vám klidně vomrzne, nebo vám do něj klovne pták. Další den proběhl vlastně stejně, ale už bez balkónovej proslovů. Večer zase U laně. Asi bych si měl začít dávat pozor na stav mého konta. I když jsem ten dobrodruh.

Do divočiny

A pak už to konečně přišlo. Osmýho jsme se za městem skutečně setkali s tím našim jakoby velitelem. Přijel s nim i jeho otec, ale nepřišel mi nějak obzvlášť protivnej, jak ho onehdá líčil Jorchen, když nás poprvý navštívil v Liscannoru. Villostientes byl očividně instruovanej, že my jsme ten spolek chrabrej junáků a jedný junákyň, kterejm teď může teda velet, aby se z něj stal muž. Takže nás vůdce všechny představil, Villostientes Jorchena lehce rozpačitě potvrdil ve funkci, jako jeho zástupce. Aby se nemusel zabíjet, jemu nedůstojnejma prkotinama, jako třeba, kdo má držet hlídku, nebo kdo má na starosti proviant. Jinak byl mladej pán v plný zbroji, očividně dělaný na míru, měl meč a suňák i luk. Pak nastalo trapný ticho, ale nakonec to mladému pánovi došlo a nepřiliš zvučným hlasem zavelel do sedel. A tak jsme vyrazili. Soudce soudců se vrátil do města a my osaměli.

Cesta na Lekt uběhla celkem rychle a Billověna, představená jako čarodějka, se přesně a jak bylo v plánu, připojila k mladému pánovi a zavedla s nim konverzaci na nějaký

téma. Ten byl dost nesvůj, ale to nebylo nic s čím by si ta placená slečna neporadila a tak za chvíli uháněli bok po boku a my byli spokojený. Další den jsme se ocitli v Bedenu, což byl už tak nějak začátek konce civilizace. Místní nálevna byla bez pokojů k pronajmutí a tak musel Fenx sehnat pro mladého pána k přenocování nějakou chalupu. Kde se teda ubytovala i elfka Billověna. My ostatní jsme pak ulehli na zem v lokále, což už jsme na tomhle místě zažili.

Podle lehce připitoměného výrazu, kterej se Villostientovi další ráno usadil na ksichtu se skoro jistě dalo soudit, že se zadářilo a elfka, která decentně opustila chalupu dvě směny po něm, ho lapila do svezích ženskejch osidel. Pak mě Billověna vyhledala a celkem logicky se zeptala, jak to bude dál, když civilizace končí. Rugorský skály se blíže a vona nehodlá přijít k úhoně. A nakonec vona si svoje už vodpracovala. Popravdě jsem jí řekl, že bychom byli rádi, kdyby s náma, kvůli mladému pánovi, pokračovala. Aby se náhodou nezačal nudit. Nijak jsem ovšem nazakrejal tu skutečnost, že potíže můžou vopravdu nastat. Protože zatímco Krachpajed je náš vejmysl, tak ta čarodějnice je skutečná. A že pokud bude chtít, tak s náma dál nemusí a mladému pánovi už něco nakukáme. Třeba, že pomocí magie vzdáleně prozkoumává terén, a že i když není s náma fyzicky, tak s náma je mentálně. Čáry, kouzla, magie. A milá Billověna řekla, že s náma teda zatím pojede dál, ale jestli bychom neměli k dispozici nějaké vochranej lektvar nebo kouzlo. Kdyby něco. Byla skvělá. Zaskočil jsem za Grubem, jestli by jí nemohl teda podarovat nějakým kouzelným bezmezem z jeho torny. Grub to přislíbil a dokonce se tvářil, že by to nechtěl ani proplatit z družinovýho. Asi se čerstvě ženatému trpaslíkovi zapalujou lejtky. Vo nějaký to kouzlo se postarám už sám. Jsem nakonec čaroděj s univerzitním glejtem. Nasaju porvy magie, lusknou prstama a bude zařizeno.

Splašenej Villostientes a

čarodějnice letrinská

Ráno jsem zaskočil za Billověnou a řekl jsem jí, že vod Gruba dostane lektvar, kdyby se něco semlelo a že jí ještě v případě potřeby zajistím kouzlem. Vzala to na vědomí. Její praktičnost mě nepřestávala udivovat. Dokonalost sama. Úžasná ženská. A pak jsme vyrazili. Na západ. Do Rugorskéj skal. Na pokyn mladýho pána. Noc s Billověnou mu očividně dodala sebevědomí. A to byl problém. Začal totiž velet. A na nějaký rady kašlal. Kupředu, pobít co nejvíc nestvůr, který mu my, jeho služebníci, máme házet pod nohy. A von je bude rubat. Ale aspoň jsem si s ním vyjasnil jednu věc. Zeptal jsem se ho, jak ho mám oslovovat. Nezapochyboval a na půl huby mi odsekl, že Jeho milosti. Byl jsem tomu rád. Mám rád, když jsou věci jasné a v souladu se světáběhem. Rozhodně mi to přišlo lepší a logičtější, než když nám onehdá při výpravě do Válce králův bratr a nakonec i budoucí král Nabatelskej, v první hospodě nabídl tykání. Některý věci jsou prostě nějak daný. Svatýmu Dalešovi taky netykám. A tak jsme vyrazili. Ale i tak jsme ho usměrňovali. Dělali jsme to mazaně, aby si myslel, že vo věcech rozhoduje von. Třeba jsem se ho zetal, jestli už nastal čas vypustit magickýho průzkumníka. Tím jsem myslel pana Kapouna. A von řekl „Vypustit průzkumníka“. Šlo to snadno. Gangli přišel s návrhem na to, že bychom ho taky měli otestovat skrzeva vnímání těch iluzí. Až dojde na Krachpajeda a podstrkávání trofejí z vozu. Že jako vyvolá iluzi jelena a uvidí se, jak na to mladý pán zareaguje. Přišlo nám to jako dobrý nápad a absolvent pobytu v kriminále dostal volnou ruku.

Navečír nás pan Kapoun dovedl k osamělý usedlosti. Ale nebyli to ty dva barbaři vod poslední. Důležitý ovšem bylo, že potok, kterej nás pak během dalších dnů měl dovést na nám dobře známý místo, pan Kapoun objevil. Usedlost patřila nějakému trpaslíkovi, takže vyjednávání připadlo na Gruba. Někde jsem slyšel, že trpaslík se s trpaslíkem vždycky domluví i kdyby si měli vytrhat vousy. Na to

ovšem nedošlo, protože Grub majiteli nemovitosti rovnou oznámil, že syn jeho pána z Lentrinu si žádá ubytování a milej trpaslík se z hlavní boudy stěhoval do salaše a ještě přihodil láhev kořalky a jehně na rožeň. Jmenoval se Koftest Trst. My vostatní, vyjma Billověny, jsme se pakovali za nim. A myslím, že jsme na tom byli líp. Neříkám, že spaní na zemi v salaši je něco extra, ale vlastní houně je pořád lepší, než zablěšená trpasličí postel. Voni si starý trpaslíci na hygienu moc nepotrpějí. A mladý taky ne. Ieronýmus zase v noci magicky špicloval, jestli věci probíhají, tak jak mají a ráno nás u studenýho jehněčího informoval, že všechno klapě a že Billověna má mateřský znamínko. Což pro mě nebyla žádná novinka. Elf Ieronýmus je šmírák z Marrburku. Jo a studený jehněčí není nic moc.

Noc uplynula klidně a druhý den ráno vyvolal Gangli tu jeho iluzi. Prej jelena, ale já zase nic neviděl. Villostientes ovšem ano. Což bylo dobře. Ale ne zase úplně dobře. Zahulákal, že zahlídl kapitálňho jelena a už se sápal na koně a řval, že ho musíme ulovit. Ať mu ho naháníme. Na koně vyskočil vůdce Jorchen, Billověna a ještě moje maličkost. Ostatní na pána kašlali. Možná je nakazil svým rebelským přístupem Ieronýmus, kterej před pánama hlavu nesklání. Villostintes si to zamířil k lesu a hnal koně pořád dál. Nezbejvalo nic jinýho, než ho následovat. Což trvalo dost dlouho. Nakonec jsme totiž dojeli až na úpatí Rugorskéjch skal. Mladý pán byl rozladěnej, že jelen unikl a nic nedbal na rady, ať se na to teď vysere a radši se už vrátíme zpátky, že nás přece čeká Krachpajed. Pobídl koně do spleti skal. Dost zoufale jsem se obrátil na elfku, aby toho chlívka přivedla k rozumu. Naštěstí se jí to nakonec podařilo a my se za pomoci pana Kapouna mohli vrátit k ostatním. Potvrdily se dvě věci. Mladý pán je horkokrevnej pitomec, kterej nedbá na dobře míněný rady a Billověna je náš žolík v rukávu. Nebo rovnou eso. Srdcový. Jenom jsme ztratili den. Ale tak nakonec jsme měli střechu nad hlavou a nikomu se nic nestalo. Večer začal Grub připravovat nějaký trhaviny pro případnej střet s čarodějnici. Když se to

dozvěděl Villostientes, tak začal pindat něco vo tom, že takhle se nestvůry nelověj, že to není čestný. Plácl jsem první, co mě napadlo. Totiž, že pomocí těch výbušnin mu tu nestvůru naženeme do rány a von jí bude moct hrdinsky skolit ocelí. Vzalo to na vědomí, že teda jo. A pak jsme zase usedli k poradě a skopovému. Uradili jsme se, že tady necháme koně a do skal vyrazíme pěšky. A že nebudeme riskovat a já a Ieronýmus všechny zneviditelníme, až vlezeme do lesa. Vochranná magie je základ. Soudcův povedený synek, kterej už byl několik dní dospělej chlap, zase něco namítal, že tohle ho při výcviku nikdo neučil a že tohle a támhleto. Neměl jsem na něj náladu, vzal jsem stranou Billověnu a vysvětlil jsem jí, jak tahle vochranná magie funguje. Že si bude muset chvíli zvykat, až jí zahalí vobлак neviditelná. Něktej se totiž napoprvý udělá šoufl a blivno. Najednou nevidíte, kde máte nohy a z neviditelnýho hrnku se taky někdy blbě pije. Řekla, že ještě nikdy neviditelná nebyla a že to klidně zkusí. I pro takovou zkušenuo harcovníci je něco někdy poprvý. Pan domácí dostal dvacet zlatejch a slíbil, že se nám postará vo koně až budeme pryč.

Desátýho dne třetího měsíce roku devadesát dva jsme pěšky opustili trpasličí ubytovnu a vydali se na čarodějnici do Rugorskéjch skal. Bylo nevlídný počasí, takový to mlžno-rozblemcaný, jak to zkraje jara bejvá. Zbytky sněhu, bláto, mlha. Prostě neveselo-čvachtavo. Normální člověk sedí za pecí a nesere se do lesa. Ale my museli. Billověna se mě zeptala, jestli bych jí nevzal houni, když se budeme dál trmáčet pěšky. Ochotně jsem jí vyhověl, protože jsem kavalír a k tomu mám i kouzelný pytel, takže se můžu kasat tak nějak zadarmo, aniž bych se vyčerpal. Úplně šlus ovšem byl hned zkraje Balvan Hruška. Hobit se plouhal mizivou rychlostí pod nákladem něčeho. Hobiti obecně se s tímhle rychlostním problémem už asi roděj. Křivý nohy a vyžraný pupky. Hned jsem si vzpomněl na Babačana Borůvku, kvůli kterému jsme tenkrát málem nedolezli ani k tomu blběmu Zhargu. I když to by asi vlastně

bylo dobře, s ohledem na to, jak to tenkrát dopadlo. Čest a sláva Bolbuchovi a Rahemovi, jejichž hlavy skončily na kůlech primitivů. Už zase plejtvám inkoustem a odkračuju bokem. Zpátky. Utrousil jsem tak na hobitů rasu nějakou mírně zlomyslnou poznámku a hned mi vůdce vyslovil uznání, že mám potenciál a že na tom mým jorchenismu asi něco bude. Balvanovi jsme museli prohrábnout batožinu a půlku věcí mu vyhodit a něco si naložit sami. Je chudák takovej nezkušený. Ještě není lovec medvěďů ani dobrodruh. Tak taky jsem bejval. Ale nahlas to neříkám.

Pan Kapoun nás bezpečně dovedl na místo, kde ze zalesněnejch skalisek tekla potok. Tohle místo jsme znali a orientovali jsme se tak v prostoru i času. Všude byly hromady rozbředlýho sněhu a tak jsme do večera ušli pěkný kulový a ještě jsme měli mokro v botách a smrkance u nosu. Navečír jsme rozbili tábor. Podle plánu se všichni přítomný postavili do řady a my je pak s Ieronýmem očarovali závějem neviditelná. S tím novým kloboukem a diplomem z univerzity mi to šlo skoro samo. Dal jsem podrobný instrukce Jeho milosti, kterej ovšem místo, aby poděkoval, tak pindal něco vo tom, že tohle na cvičáku nezažil. Ale aspoň sebou necukal, takže ten jeho blběj ksicht, jsem pak už neviděl. Villostientes zmizel. Nebo jsem ho zmizel já. V noci vlhko a na hlídky jsme postavili jenom animálie. Máme celkem tři. Pana Kapouna, kterej je pořád v akci, Ieronýmova vopíčka, kterej se pořád fláká a maximálně šmíruje pro potěchu svýho stvořitele a ještě takovýho divnýho mutanta, kterej vznikl zkřížením kočky s krysou a má ho v držení Grub. Trpaslík mu říká Fousek a přišel k němu nějak skrzeva démony. Zřejmě mu vyskočil z nějaký kouzelný krabičky a tudíž mu jeho pán nemohl vnuknout finální podobu. Takže vypadá, tak jak vypadá. Ale aspoň má jméno.

Další den jsme se plahočili příšerným terénem a pan Kapoun odvedl veškerou průzkumnickou práci. Samozřejmě precizně. Potvrdil, že čarodějnickej barák je

pořád na stejném místě, že se z něj kouří a okolo jsou ty nemrtvé ptačíka olbřímých rozměrů. Cesta na místo ovšem byla krušná. Šli jsme neviditelný v zástupu, abychom se neztratili. Villostientes chtěl vyrazit lovit toho jelena, ale Billovéna ho ženskejma zbraněmi zklidnila, takže dal pokoj. Tohle by nikdo jinej z nás nedokázal. Leda, že by mladěj pán dostal přes držku nebo aspoň pytel přes hlavu. A to samozřejmě nešlo. Večer se ovšem pohádal s vůdcem, protože chtěl rozdělat táborák, ale Jorchen byl tvrděj a neustoupil mu. A tak jsme našťestí zůstali potmě, skrytý před případnejma šmírákama. Rugornský skály nejsou žádné cvičák!

A přišel den zúčtování s prastarou nekromantkou, která z hloubi skal vyrazela lovit děti na letniský panství. Kdysi teda. Říkalo se to v pověstech a u táborových vohňů. Tak to musela bejt pravda. Byli jsme blízko, takže neviditelněj Kapoun nám teď musel hledat cestu. Jorchen Kierke, vůdce výpravy..., tedy výkonněj vůdce, pověřej Jeho milostí, mi nařídil, abych jako majitel animálního opeřence hledal cestu. Což znamenalo jít v čele neviditelný kumpanie. Normálně bych asi protestoval, protože kromě jinýho, to taky znamenalo jít první a prošlapávat cestu, ale vzhledem k přítomnosti dámy a to bez ohledu na její profesi, jsem se tak trochu potřeboval tahat za kšandy, namazat si ego a ukázat se jako tvrděj chlapík, kterej si poradí v každý situaci a nezalekne se žádný výzvy. Takovej prostě jsem. A nejsem sám. Nevím, jestli s tímhle Jorchen kalkuloval nebo se prostě držel hraničnický příručky, kterou nafasoval v Trindindolu a jež byla vopatřená razítkem „Přísně tajné“, a kde se psalo, že průzkumník kráčí vždy vpředu. Což v tomhle případě tak úplně nesedělo, protože pana Kapouna jsem mohl navigovat klidně zprostředka pochodový sestavy. Což je místo, který se obvykle snažim zaujmout, abych nesletěl do narařčený pasti nebo neschytil nějakou šutrákem.

A tak jsme vyrazili. Jako pochodovej štrůdl. Nejdřív pan Kapoun znova

zkontroloval cíl naší cesty. Tu vobydlenou skálu se starým hradištěm. Vzdušnou čarou jsme byli fakt kousek. Co by ohnivou hlinou dohodil. Ale terén byl protkaněj padlejma kmenama, zarostlej blbým křovím a spousta balvanů se taky musela buďto vobejít nebo přelýzt po čtyřech. A do toho sněhový závěje. Vjemy od animálie, který poletovalo nad našima hlavama, jsem tak nemohl vyhodnotit úplně přesně. Tudíž jsem tak trochu začal bloudit a v jednu chvíli jsme se začali vzdalovat vod cíle. Pochopitelně jsem nic nepřiznal, naopak jsem přišel z historkou vo nebezpečnej magickéjch kapsách, kterejma je tohle místo protkaný. Myslím, že mě to uvěřili. Naštěstí lehce po poledni nám pod nohama začaly prasket lebky a kosti, který někdo musel házet dolu z vejšky. A my se tak vocitli u tý naší skály. Pořád neopozorovaný a celkem při síle. S pomocí Kapouna jsem všechny navedl na místo, který bylo nejvzdálenější od chatrče. A zároveň bylo krytý rozpadlou věží.

Svýho úkolu se teď ujal kudůk Fenx, vybaveněj lanem, trhavinou z Grubovy provenience a lezeckejma schopnostma šedovskej kradáků. Mimoходом Gangli je taky kradák, ale kudůk se na rozdíl vod něj, nikdy nenechal chytit nebo usvědčit. Takže je jenom kradák, ale už ne kriminálník. Měl před sebou asi patnáctisáhovej výstup. Mohl jsem si odpočinout. Ale ne nadlouho. Za chvíli dolu spadlo lano a vůdce mě zase hnal prvního. Tak jsem zase poslechl. Buďto začínám bejt blbec nebo hrdina. To si vyberte. Možná za chvíli ulovím i toho medvěda. Jasně, že jsem věděl, proč tam vůdce neleze první sám. Jorchen je totiž známej svejma křivejma spodníma pačmákama, který bych skoro přirovnal k hobitům. Spadne i na rovině, natož v terénu. A nemusí bejt ani nalemcanej kořalkou. Naštěstí byla skála celá hrboatá, porostlá různejma křoviskama a stromkama, takže jsem se nahoru po kudůkově laně dostal bez újmy. A za mnou všichni vostatní. Kromě Billovény, která logicky zůstala dole. Musela, chudák, asi přemejšlet k čemu, že se to vlastně připletla. Obyvatelstvo skály jsme překvapili

dokonale. Shromáždili jsme se všichni asi dvacet sáhů vod chatrče, krytý kouzlem, ale i rozpadlou zídou, která byla původně strážní věží. Villostientes už byl celej nadřezanej. Ještě jsem ho požehnal kouzlem. Časovým urychlovačem. A pak to přišlo. V chajdě to buchlo, dveře vyletěly z pantů, blána ve výkynku se vypařila a my vyrazili do útoku. Vymalováno bylo během pár chvil. Nemrtví supi, nebo co to bylo za života za ptačí druh, popadali pod ranama mladýho pána a našima šípama. Já jsem vyrazil taky a chtěl jsem přispět sprškou magickéjch blesků z mého novýho prstenu, ale tak nějak jsem se s novým předmětem z trpasličí dílny, ještě asi nesžil. I když v kamnech už s ním zatopit dovedu bez problémů. Možná ho budu u Gruba reklamovat. Ale to bylo vlastně jedno. Z vyraženejch futer vylezl roztlemenej Fenx a hrdě oznámil, že tý bábě flákl trhavinu přímo na kebuli. Jorchen přistoupil k její mrtvole a kudlou jí upajcoval tu vyvrácenou vopálenou hlavu a nabídl jí Jeho milostí jako trofej. Ten zezelenal a odmítl. V rychlosti jsme probrali vypáleněj barák, pobrali něco kořisti, která vypadala, že za to stojí a prohlídli okolí, jestli se třeba někde neskrejvá nějaký propadlo nebo utajený vchody. A z většiny částí, už viditelný, jsme se shromáždili na place. Villostientes se tvářil dost nespokojeně, že ten boj byl moc krátkej. Snažili jsme se mu vysvětlit, že to bylo proto, že jsme měli, pod jeho vedením, vynikající plán a že se určitě ještě něco najde. Třeba Krachpajed. Já se hlavně snažil poukazovat na ty nemrtvé ptáky. Protože upřímně to byl jedinej důkaz, že jsme se utkali s temnejma a mimo zákon postavenejma silama. Kdyby jich nebylo, tak by to taky mohlo vypadat, že jsme prostě přepadli osamělou důchodkyni, která se na starý kolena uklidila před civilizací do divočiny. Tak moc jí to nepomohlo. Ruka zákona jí dostihla. Přišel si pro ní syn soudce nejvyššího. A šmytec. Gangli zatím hulákal dolů na Billověnu ať se přijde podívat, ale elfka se odmítla šplhat nahoru. Jorchen všem poděkoval, podle družinovejch zvyklostí přidělil kořist jednotlivcům a označil Fenxe za komínový hrdinu. Do úschovy jsem, než

přijde dražba, dostal zájmavej prsten. A to byl konec lotrinský čarodějnice.

Ale nebyl to konec našeho putování. Zábava ještě neskončila. V záloze jsme měli pořád toho Krachpajeda. Ale tak nějak jsme cejtili, že by to chtělo ještě víc. Třeba nějakýho divokýho krolla nebo ještě něco, co třeba nějak souviselo s tou starou nekromantkou. Třeba nějakěj zatoulanej kostliveček by se hodil. Trofej do pokojíčku mladýho pána Villostinentese jak vyšitá. A tak bylo rozhodnuto, že na skále přenocujem. A zbejvajíc čas do večera vyplní pan Kapoun pořádným celoplošným průzkumem. Ten pan Kapoun je fakt přínos, jeho perutě nezahálaj ani minutu. Naproti tomu Ieronýmův vopíček je líněj chlív. Umí tak akorát zívát a krást měšce někde na ulici nepozornejm měšťanům. A říkám to už poněkolkátý a budu v tom pokračovat, protože je to holá a nevotesaná pravda. Pravda syrová.

Pan Kapoun zahalenej voblakem neviditelná odletěl A Gangli se zviditelnil. Píšu to proto, že to zviditelnění bude pro něj vosudový. Zatím ovšem začal Jeho milostí vysvětlovat něco o Krachpajedovi. Jako, že se jedná o bytost nestálou, která nezanechává stopy ani zvuky. Dobře to vysvětloval. Co ovšem absolvent kriminálu už tak úplně nezvládl, bylo jeho přetrásání se před Billověnou, která byla pořád dole pod skálou. Chtěl učinit dojem a tak jí skopl dolu ten svinutej provazovej žebřík, co ho používala ta čarodějnice, kterou Fenx vyhodil do povětří. Žebřík už na rozdíl od lana neodmítl a vydala se nahoru. Gangli ovšem všechno dělá tak nějak napůl a nezkontroloval ho. Navíc je to smolař. Žebřík se ukázal zpuchřelěj a nevydržel. Milá společnice slítila dolů. Naštěstí z malý vejšky, takže si jenom kecla na zadek do závěje. Na druhéj pokus už se nějak nahoru dostala. Fenx mezitím ještě prolezl ten zmasakrovaněj přístřešek a našel tam nějaký svinstva v lahvích, kterejch se následně nadšeně ujal Grub. Myslím, že šlo vo nějaký srdce a nějakýho mloka. Laboratoristi tyhle nechutnosti maj tak nějak v oblíbě. Rádi je

vařej a požívaj. Praktickej Hruška rozdělal voheň a Gangli se vyťasil s plachtou, kterou natáhl na zbytky věže, čímž vytvořil provizorní přístřešek. Skála byla kompletně dobytá a zcivilizovaná. Vítězství bylo završené. Jo a ještě se ukázala taková drobnost. Docela maličká. Čarodějnice nebyla čarodějnice, ale čarodějník. Nevim, kdo a jak to zjistil, ale prej to byl chlap a ne ženská. Ne, že by na tom v určitým věku asi záleželo. Trošku to nabouralo tu pracně budovanou pověst o letrinský čarodějnici, ale nakonec..., co jako. I starý pověsti můžou mít svoje mouchy. A nekromant nebo nekromantka? Vobojí patří na hranici. Na hranici jako na hranici z polen, ne na hranici jako do celní budky. A šlus!

Už jsme začali řešit, kde bude kdo spát, když se vrátil z průzkumu pan Kapoun. A i když si málem strhal perutě, tak vůbec nic v okolí nenašel. Žádný stopy po osídlení. Natož něco zajímavého pro ulovení. Jenom nějakých patnáct mil na jih, prej stoupal dým. Což nám bylo tak nějak k prdu. Trmáčet se tam takovou dálku v tomhle terénu nedávalo smysl. Gangli pod vlivem týhle informace vyčaroval to jediný, co uměl. Krachpajedí přelud. Zřejmě, aby se Jeho milost nezačala nudit. Teda takhle. Vyčaroval. Poctivě. Protože Villostientes něco spatřil a spustil bojové pokřik. A co já? Dyť už jsem dlouhý tejdny na cestách, plazím se divočinou a toho blbého Krachpajeda, kterého pojmenoval kudůk a elf ho pořád někde čaruje..., co mi to jen připomíná? No jasně, ten můj skvostnej barák. Ten postavil elf a kudůk ho vyzdobil! Tak toho blbého Krachpajeda, jsem pořád nevidělnespatřil! A to už jsem viděl třeba modrý hrochy v Liscannoru. Ty Grubovský dryjáky aspoň fungujou! Jsem holt moc chytřej a kriminálnický kouzla jsou na mě krátký. Jsem pozhnaněj svatým Dalešem a svatou Maurou. Ale teď bylo důležitější, že ho viděl mladej pán. A viděl ho dokonce letět nad náma nad skaliskem U starý čarodějnice nebo nad skaliskem U starýho čaroděje. Sejmul luk a začal pálit. Do vzduchu. Jak taky jinak. Ale my už byli vycvičený a začali jsme taky řvát a

jako útočit. Ještě, že nás nikdo neviděl. Bejt utopenej hluboko v lesích má někdy svoje nesporný výhody. Byla to dokonalá komedie. Nebo tragédie. Máchali jsme zbraněmi, pálili jsme z kuší i luků, házeli šutry a povzbuzovali elfího panáčka. Já jsem dokonce vypálil svazek energie tý nejzářivější barvy. Gangli pak podle všeho stočil tu iluzi směrem od nás. Na východ, do civilizace, směrem na Lentrin. Takhle to mělo bejt. Nemohli jsme ho ulovit tady, protože ty vetešnický propriety jsme měli uskladněný až v Bedenu na voze. Tam taky musí dojít k finálnímu střetu.

A nebojácný Villostientes nařídil opustit tábor, slýzt dolů a pronásledovat krvelačného netvora! Takže jsme všichni sešplhali, vůdce Jorchen s hobitíma krivejma nohama tradičně sletěl a následně jsme se jali prodírat sněhem zpátky tím směrem, odkud jsme přišli. A tak to šlo až do soumraku, přičemž vždycky někdo zařval, že toho Krachpajeda zahlídl a že ho už máme. Naštěstí jsme se pak uklidnili a Krachpajedí iluze údajně zmizela. Ale to nemůžu potvrdit, protože já jí nikdy ani nezahlídl. Villostientes se trochu uklidnil a my se tak mohli provizorně utábořit v nějaký blbý mělký jeskyni, kterou našel Fenx. A že hon na potvora bude pokračovat až ráno, protože určitě zamířila do obydlených míst. Vraždit a plnit!

Podvečerní honičku odnesl nejvíc hobit Hruška, kterej si natloukl koleno do krvava. Noc v jeskyni byla nepohodlná a mokrá. Chudák Billověna. Takovýhle dobrodružství asi nečekala. Ale hrála svojí roli skvěle dál a na noc se šla přitulit k Villostientovi. Kdyby to tak viděla jeho maminka!

Jak jsme pekli elfa

A v podobným duchu jsme se vlekli na kraj lesa ještě dva protivný dny. Šlo to hůř než opačným směrem. Během toho fiktivního pronásledování jsme se odtrhli od stop, který jsme po sobě zanechali, když jsme táhli na

čarodějnici. Teď byla čarodějnice mrtvá a my potřebovali konečně získat tu blbou trofej do pokoje mladýho pána. Jo a nebyla to čarodějnice, byl to čaroděj. Ale to bylo vlastně jedno. Villostientes byl neúnávněj. Pořád velel vpřed. Ovšem směr určit nedokázal. A to byl v téhle lesích vlastně doma. Cestu hledal nepřetržitě pan Kapoun, ale pod stromy neviděl, takže jenom určoval hlavní směr. A pod stromama byly menší stromy, vyvrácené kmeny, propletený křoviska, haldy sněhu, blbý šutry a vůbec žádná cesta. Ještě, že zmizely ty magický kapsy. Taky si pamatuju, že největší prozíravost projevila Billověna, která když jí vyprchala magická ochrana neviditelná, tak mě hned požádala o nový vočarování. Předvídavá a praktická. Prostě skvělá. A vim, že to vopakuju, ale tak to prostě bylo. A aby mladej pán neztratil morálku, tak jsem občas vykřikl, že pan Kapoun zřejmě zahlídl Krachpajeda, mířícího ven z lesa. Villostientes tomu věřil. Kupodivu. Inu, horká krev mladýho elfa. Nebo taky elfí degenerace.

A pak se stal průser. Už jsme byli skoro venku z lesa, když nás zasypala sprška šípů. Zničehonic a ze všech stran. Proslulej kruhovej útok, kterej je skoro stejně nebezpečnej jako útok ze zálohy, někdy taky zvané výlenkovéj. Na světě je holt spousta zákeřností. A k jedný takový teď došlo. Zaujali jsme obranu. Taky kruhovou. Přičapli jsme si na zem, snažíc se zorientovat. Les kolem se hemžil takovejma zakrslejma špinavcema. Skřeti! Co svět světem stojí, skřetí útok nikdy nikdo nečeká! Museli jsme se dát do práce. Jsme dobrodruzi. Ujistil jsem se, že neviditelná Billověna zacekla do sněhu a vzápětí jsem dal druhou šanci magickému prstenu od Gruba. Jestli i tentokrát selže, tak ho trpaslíkovi nacpu do řiti. Kdepak, k ničemu takovému nedojde. Z ruky mi vyšlehl takovej závan mocný energie, že to nejbližšího skřeta rozprsklo na všechny strany. Síla démonů se uvolnila a trpaslík si mohl oddechnout. Skřeti hulákali a vypouštěli další šípy. Jeden mě zranil na ruce, ale jenom lehce. Ostatní odrazil můj skvělejš krokodýlí kabátec. Vynikající ševcovská práce..., teda krejčovská. Prostě

řemeslná. Začali jsme získávat převahu. Vzápětí jsem magií složil další dva útočníky. I ostatní si vedli dobře a zanedlouho už bylo jasné, že útok odrazíme. Ale neštěstí nechodí jenom po lidech, ono chodí i po elfech. Někde opodál se ozvalo takový jako zakviknutí, a když se zbytek skřetů dal na úprk, tak jsme našli ve sněhový břečce zhroucenýho Gangliho. Mistra iluze, jak z něj trčí humpoláckej šíp. A to byl pořádněj průser. Protože z Ganglim odešel na věčnost i Krachpajed!

Oklepali jsme se a začali řešit. Už jsme zase řešili. Třeba já, jakožto jorchenista, jsem začal řešit co dál přímo s vůdcem. Myslim se skutečným vůdcem, ne s mladým pánem. Jorchen chtěl, abych poslal pana Kapouna za přeživšíma skřetama. Ne snad, že by tak prahnul po krvi primitivů, ale chtěl, aby se mladej pán co nejvíc zabavil a nezačal náhodou otravovat, že to bylo málo. S mokrejma botama a lehkým škrábancem, jsem Jorchenovi oponoval, že je to blbost, protože je stejně nechytíme a že nížež průlet pod korunama stromů udělá panu Kapounovi akorát bouli na čele. Situaci vyřešil nakonec sám Villostientes, kterej pokrčil ramenama a řekl, že honit skřety je fakt k ničemu, protože von to zná. Vobčas se totiž letrinský panstvo vydá do téhle lešů ty skřety lovit. Pro zábavu. No, tak to mě polej z kýble! Takže uo tomhle jsme se teda dohadovat přestali a jenom se ušklíbli. Jinej kraj, jinej mrav. Grub mezitím vobral mrtvýho Gangliho vo deku a boty a konstatoval, že tyhle výpravy bejvaj nebezpečný. Jorchen zafačoval několik zraněnejch a Villostientes se chtěl zase hnát za Krachpajedem. Kdyby tak tušil, že už žádněj Krachpajed není. Krachpajedí duše vopustila náš svět společně s nešťátníkem Ganglim. Mrtvej elf už začínal vychlášat a mladej pán změnil názor ohledně pronásledování Krachpajeda. Je třeba pohřbít mrtvýho. Hodnej a citlivej byl ten pan Villostientes. Chtěl jsem původně elfa pohřbít do lesního hrobu, ale Villostientes kázal připravit pohřební hranici. Slepej Ieronýmus konstatoval, že budeme vopejkat elfa.

Ieronýmus je taky elf, takže takovýhle cyničnosti může tak nějak, v rámci druhu a rasy, pronášet. Kdo ovšem neuronil ani slzu byl Jorchen Kierke, jinej zarytej elfista. Ten ovšem má tu smůlu, že na elfí ideál, kterej by odpovídal jeho představám, moc často nenarazí. A Gangli ideál rozhodně nepředstavoval. Tak nakonec i takovej líný Ieronýmus si o tom zatím může jenom nechat zdát. Novoroční flašinetářský koncerty taky nejsou samospasitelný.

Hranice pro Gangliho se pomalu vršila. Vlastně mi toho nešťastníka bylo líto. Předčasně ho pustili z kriminálu, dostal úkol, tak nějak to posláný splácal dohromady, dal ksicht tajemnému Krachpajedovi a když už se blížilo velký finále, tak ho trefil křivé šíp. No, moc zboží už na cestách nenajde. Smutnej, velesmutnej příběh. Trvalo to docela dlouho, než jsme na tu hranici natahali potřebný dřevo. Vono ho i tak bylo málo, ale to nikdo neřešil. Podestlali jsme vychladlýmu elfovi na poslední cestu a pak mě vůdce vyzval, abych tu hranici zapálil. Což byla samozřejmě čirá zlomyslnost, protože moje práce s křesadlem měla pověst nevalnou. Dost dobře jsem nemohl couvnout, vlastně jsem byl rád, že nemusím pronášet pohřební řeč za zesnulýho, jako dost často v minulosti. Co bych asi tak říkal? Že toho vyhublýho elfa neměli předčasně pouštět z vězení? Tak jsem křísł a doufal v pomoc svatýho Daleše. Na první dobrou! Hrance vzplála. Pochopitelně, že někdo z davu utrousil zlomyslnou poznámku vo tom, že aby to nechyťlo, když je to elfovo poslední lože prolitý dvěma láškama voleje. Myslim, že to byl Grub. Pyroman a majitel třaskavýho pozemku v Liscannoru. Vlastně nechápu, proč tyhle věci nemá na starostí von. Asi nemá vůdcovu důvěru. Není to jorchenista.

A tak jsme tam stáli a dívali se, jak se ten elf peče. Bylo to vlastně docela nechutný, ale když Jeho milost nedala jinak. Nu. Musel jsem poodstoupit a ucpat si nos. Pečený maso si v hospodě určitě nějakou dobu nedám. Naštěstí většina vohnivýho

představení byla skrytá v chuchvalcích bílýho kouře ze zelenýho chvoji, z valný částí tvořící hranici. Pak to mokráj jehličí vyhořelo a my se koukali na černající trupiště. Trvalo to dost dlouho, než se ten elf upekł a tak nějak zmenšil svůj vobjem, aby se pak daly ty kusy elfa šoupnout někam pod šutr. Vobčas taky někdo musel přiložit polínko. Chtěl jsem samozřejmě napsat, než skončil důstojnej vobřad. Zbytky z Gangliho někdo pohřbil pod strom. A pak jsme zase vyrazili na východ, pryč z toho blbýho lesa. Pan Kapoun to vedł. A byl to samozřejmě Ieronýmus, kterej tak jako potichu, ale přitom dostatečně nahlas, pronesł poznámku vo tom, že za tu poslední událost se skřetama může selhání průzkumu. Samozřejmě mysleł pana Kapouna, potažmo mě, jakožto duchovního otce toho malýho vopeřenečka. Tohle bylo naprosto typický. Duchovní otec línýho vopičáka, kterej mu skoro nesleze z hřbetu, si plivł. Ne moc, jenom takovou kapičku. Jenomže, milej flašinetáři, pan Kapoun se vznášł v oblacích, duchovně i doslova. A kreje nás ze vzduchu, hlídá směr a pod stromy nevidí. Mezi stromama má poskakovat tvůj vopičák. Jeden ve vzduchu a druhej při zemi. Vzpomínkou jsem zabloudil na mrtvýho Jonase a jeho Puklinu. S Jonasem Wredou jsme se sice pořád vo něčem dohadovali, ale naše animálie spolupracovala příkladně. Kupříkladu formace V. To je dneska už legenda. S vopičákem, kterej svému pánovi nahrazuje tak akorát cvikr, se spolupracuje blbě.

Ještě jednou jsme museli spát v lese. Morálka byla rozvolněná. Došlo nám, že s Gangliho smrtí se nám dost naboural plán. Vlastně úplně. Jediný co nám bylo był ten vůz plnej harampádí..., teda trofej. Ovšem momentálně zaparkovanéj v Budenu. Bylo teda jasné, že „finále“ bude muset proběhnout tam. Což teda mělo i původně. Jenom teď tak nějak bez Krachpajeda. Noc naštěstí uběhla bez potíží a bez skřetů a pak už jsme vyjeli z lesa do volný krajiny. Koně jsme u trpaslíka našli v pořádku. Dostal pár zlatek navíc. Já neustále udržoval mladýho pána v mírnym napětí, když jsem mu hlásil, že Krachpajed

míří k Budenu. Kolik let v lapáku může člověk dostat za udržování soudcova potomka v permanentní lži? Radši nemyslet. Abych nešel drtit štěr. Třeba bych mohl dostat pryčnu po Ganglim. Možná bychom to mohli uhrát na dohodu. My nebudeme roztrubovat, že mladej Villostientes je úplně blbej a starej Tennessientes im Antelinde mie Issol at Sobidelanist, ducie Lentrinen, vrchní soudní dohlížitel, teda jeho otec, nad náma v obavě před kolosální ostudou mávne rukou. Hm..., nevím. Jo a tady máte celý jméno toho velesoudce. Opsal jsem to od Jorchena, kterej takovýhle věci, v rámci svýho svetonázoru, zapisuje. Je ve víře pevněj. Pořád čeká na příchod toho pravýho Elfa. A von stále nepříchází. Asi se někde courá...

Nakonec se nám v představách urodil následující plán. Dojde na drogy. Na ty Grubovský opiáty. Když nemůže iluzi vykouzlit Gangli, tak si jí v kebuli vykouzlí mladej pán sám. Osobně. Jenom se mu trochu pomůže. Podle mýho bylo tohle na hraně a vlastně to byl další krůček do kriminálu. Ale když už jsme to rozjeli. Bylo nutný zapojit Billověnu. Celkem ochotně souhlasila, dokonce jsem měl pocit, že s náma přímo aktivně spolupracovala, protože se sama nabídla, že mladýmu pánovi to upravený pití podá. Ubezpečil jsem jí, že se jedná o neškodnej halucinogen, kterej jsem sám pro jistotu už ochutnal. To byl ten ašuánskej hašiš a ty modrý hroši v Liscannoru. Skočil jsem za Grubem a ten mi příslušej lektvar předal a já ho dal zase Billověně. S tím, že jí řekneme, až nastane čas. A ještě se před Budenem odpojí Grub a připraví tu trofej. Shodli jsme se, že tou finální trofejí bude hroši lebkka. Věc dostatečně hrozivá a důstojná. Nějak to bude muset trpaslík narařit a my sehrajeme závěrečný divadlo. Bude to muset bejt těžká improvizace. A jak to dopadne, to neví ani svatej Daleš. Bohové...

Ztratili jsme Gruba

Grub zmizel v oparu ranní mlhy. My ostatní jsme podupávali před trpaslickou salaši

a čekali na povel od Villostientese. Był zabranej do rozhovoru s Billověnou, která ho tak zdržovala vod nějakýho spěchu. Trpaslík musel dostat trochu náskoku. Trpaslíci se totiž někdy dost plouhaj, bez vohledu na to, že seděj na koni. A jak jsme tak čekali, tak jsme začali filozofovat. To my dost často. A samozřejmě se debata za chvíli stočila k elfům a hobitům. Dokonce bych řekl k elfství a hobitství. Nevím, kde přesně to začalo, ale mám pocit, že jsem nahlas připomněł Gangliho smutnej osud a tak nějak jsem ho politoval. Nikam jsem tím nemřil, spíš jsem měl před vočima pořád tu nechutnou pohřební hranici, kde se elf pekl, ale nedopekl. Takže tam zbył takovej polopečeněj trup. Takový vozehlý kusy trupiště. Rozhodně tam po něm nezbyla žádná úhledná hromádka popela. Elfista Jorchen, kterej ovšem Gangliho nikdy nepřijal do stavu elfstva, namítl, že je to jedno a že topoření hranice stejně přikázal Villostientes, což teda byla pravda, protože my bychom toho skřetama zastřelenýho chudáka, tak maximálně šoupli někam pod kameny. A najednou Jorchen začal vychvalovat Balvana Hrušku, družinovýho nováčka. Že jako ten hobit přinesł do družiny takovej klid. A to byla teda taky pravda, protože Hruška zahalenej do dýmu z bylin, je fakt klidná síla. Ale vod Jorchena to zněla zvláště. Že by se chystal přejít na druhěj břeh? Maj se elfové v Liscannoru začít bát pogromů? Budou hobiti vodškodněný za léta útłaku a pronásledování? Bude Ieronýmuv flašinet obřadně rozdupanej? Nedostihly Jorchena výčitky svědomí, pro ty příkoří, který v minulosti spáchal na malým tlustým lidu? Inu, nevím. Přemejšlim nahlas. Teda inkoustem...

Pak jsme se zase vrátili ke Krachpajedovi a k plánu jeho likvidace. K tomu velkýmu finále. A to se zase ozval Ieronýmus. A že jako je to celý blbost, že tady hrajeme nedůstojný divadlo a že von se na tom podílet nebude a že ať teda nepočítáme, že se bude nějak angažovat. Tak hlavně, že se doposavad mohl strhat. Ieronýmus je potížista. A tohle taky nebylo poprvý. Tohle se stává

těm, co sdílejí moudra s vopícema. Časem jsou postiženi vopičím syndromem. Když kdysi elf z Marrburku prohlásil, že jsme cirkusáci bez šapitó, tak to bylo trefný a upřímně přesný. Jenomže, když jsme se pak vydali touhle utrápenou cestou, vobtřížený touhle koulí na noze, tak jsme přijali. Ieronýmus taky. A tak nějak jsme se snažili udělat, co se dá. A nebylo to třeba vždycky důstojný. Žádný draci. Nemůže pořád svítit slunce. Vobčas taky prší bahno. To je život, řekl by svatej Daleš. Nakoupili se propriety, táhli jsme tam a zase zpátky, vymysleli Krachpajeda a vdechli mu život, najali jsme společníci, spali v blbejch lesích a sněhovejch záhrabech, cestovali koňmo, vozem i na vorech, kde to sakra cákalo, upekli jsme elfa, investovali nějaký ten kapitál. A teď těsně před finále si milej Ieronýmus bude hrát na moudrýho a důstojnýho pána, kterej chce zůstat čistej. Co by se tak asi stalo, kdybychom se teď na to vykašlali všichni? První kdo by si pozděj začal stěžovat, že nemá peníze na votop a na vopravu flašinetu by byl právě Ieronýmus. Rád klade otázky, ale na odpovědi už kašle. Jestli jsem někde zmínil, že existuje něco jako jorchenovština, tak tohle byla typická ieronýmovština. Zeptal jsem se ho, že až se budou dělit zlatky (to jsem teda dost předbíhal a spolíhal se na svatýho Daleše), tak jestli si stoupne do fronty nebo bude hrdej a odšourá se někam do stínu? To se ví, že pracku natáhne. Možná teda vopičí, ale natáhne. A přidal nějaký další moudra. Elfí moudra. Takový ty co se dávaj na jarmarcích, napsaný na kartičkách s vobrázkama, když si koupíte nějakou blbost. Moudrý moudra. Můžete si je vylepit v kadibudce a dumat nad nima.

Pak ovšem začal bejt zase aktivní Villostientes. Mimochodem taky elf. A že prej kde se flákáme, že musíme vyrazit za Krachpajedem, než sežere půlku Lentrinska. A tak jsme vyrazili. Jeho milost mi řekla, ať určuju příměj směr na Buden. Což bylo vlastně zajímavý, uvážím-li, že mladej pán tady je vlastně doma, v místech kde místní šlechta loví skřety pro zábavu. Inu, tak jsem to vzal oklikou lehce severnějš, než bylo potřeba,

abychom náhodou nedohonili Gruba. Po cestě jsem Villostientese udržoval v domněni, že se Krachpajed, kterej už nebyl ani iluze, ukryl někde poblíž Budenu, ale že ho pan Kapoun taky vobčas ztrácí z dohledu, protože je to zákeřná magická potvora. Jestli tohle někdy praskne...

Před Budenem kázal Villostientes Jorchenovi ať rozdělí družinu a ať tak začneme pátrat po Krachpajedovi. A tak vznikla skupina Jih a Sever. Ocíl jsem se ve skupině Jih s Jorchenem a Fenxem, což jsem vzal s uspokojením, protože vůdce je vůdce a Fenx se orientuje v prostu i času, když je potřeba. Odjeli jsme teda kus na jih a tam zarazili koně. Potřebovali jsme se především spojit s Grubem, abychom věděli, kde nastražil tu hroší lebku. Pověřil jsem pana Kapouna, aby trpaslíka našel. A nejdřív ať zaletí omrknout hospodu. Jenomže milej trpaslík nikde! Nechal jsem neviditelnýho drozda lítat v rozšiřující se kružnici, aby trpaslíka našel, ale nic. Nic. Důlní krt zmizel nebo vůbec nedorazil! Nakonec se obě skupiny sešly v hospodě. Hospoda v Budenu je ta co nemá hostinský pokoje, jenom nálevnu. To, že jsme nikdo nezavádil vo Krachpajeda, mě až tak nepřekvapilo. Ale zmizení trpaslíka bylo docela vážný. Všiml si toho dokonce i Villostientes a ptal se kde máme chlapa. Morálka začala znatelně upadat. Fenx prohlásil, že je to normální, protože Grub se prej pořád někde ztrácí, což zřejmě narážel na nějaký minulý události. Padl soumrak a začalo nám bejt trochu ouvej. Přitom se zdálo jasný, že Grub tady musel bejt, protože vůz, kterej tady měl vyzvednout, nikde nebyl. Takže jsme se ještě chvíli motali po vesnici, pan Kapoun si mohl křídla ulítat, ale všechno to bylo k ničemu. Dali jsme si jídlo a přichystali se na přenocování. Naštěstí se pak mezi náma vobjevila moudrá hlava, moje hlava, která se po několika hodinách ve vesnici, zeptala hostinskýho, jestli tady náhodou nebyl trpaslík. Takže mi hostinskěj oznámil, že byl a vzal si vůz a odjel s ním někam na jih. Vyšel jsem z hospody a hledal stopy vozu ve zbytcích sněhu. A měl jsem

štěstí. Stopy jsem našel, ale protože už byla tma, tak jsem radši došel pro Jorchena, coby absolventa ústavu pro Horáčky, teda Horáčkova ústavu pro stopaře, abychom se pustili po stopách toho tajemnýho trpasličího vejletu. Hned za rozbřesku jsme vzali koně a vyrazili. Jorchen držel stopu celkem snadno a trvalo to jenom pár hodin a my se ocitli..., u trpasličí salaše. Grub ovšem nikde. Pořád nikde. Lentrinsko je kraj, kterej požírá trpaslíky. Tak nakonec jsou ty skřeti a elfi smečky. Jorchen ze stop vyčetl, že těsně před salaší se trpaslík zase vobrátil a jel zpátky, směrem na Buden. Podle všeho musel strašně trápit koně v záprahu, protože jsme ho pořád nemohli dostihnout. Ubohý zvíře. Skoro jako kudůkův poník, kterýho jsme onehdá sežrali. Odpoledne jsme už zase byli v Budenu, kde byl skutečně vůz. A vostatní nám oznámili, že Grub chrápe někde na pryčně. Že byl nějaký unavený. Ieronýmus se u vůdce domáhal pro trpaslíka nějaký pochvaly, protože prej na sebe celou dobu statečně vázal Krachpajeda. Výborně, takže jsme byli zase všichni pohromadě i s mladým Villostientesem a chrápajícím trpaslíkem.

V podvečer se Grub konečně probudil. Mimo dosah mladýho pána, jehož pozornost našťestí rozptylovala Billověna, jsme se lehce pohádali. Ale nebylo to nic vážnýho. Grub tvrdil, že plán byl, že vezme vůz a přijede zpátky do salaše, kde měl bejt sraz. Většina ostatních tvrdila, že sraz měl bejt v Budenu. Tím, že jsme se kvůli tomu, abychom trpaslíka po jeho odjezdu nedohnali, vydali na Buden severněj a trpaslík jel přímou cestou tam a zase zpátky, tak se stalo, že jsme se minuli. Při svatým Dalešovi tady prohlašuju, že jsem si nebyl vůbec jistěj, kdo má pravdu. Nějak se mi to vykouřilo z hlavy. Bylo to nějaký zmatený. Pak se Jorchen s Grubem vydali močit ven, aby je neslyšel Villostientes, kterej se pořád sháněl po tom blbym Krachpajedovi, aby se poradili. A taky trochu ještě pohádali, kvůli tomu nedorozumění. Močili docela dlouho. Když se vrátili, tak neprobírali Krachpajeda, ale to že trpaslík nezná světový strany. Grub tak nějak

prskal, ale důležitý bylo, že ještě vybral místo, kde bude umístěná ta hroší lebka a kde se tudíž vodehraje ten závěrečnej cirkusovej výstup. Kterej rozhodne, jestli budeme bohatší vo zlato nebo vo prúser.

Zmrtvolnění Krachpajeda

Nakoupil jsem u hostinskýho dvě lahve místní ovocný pálenky. Pro štěstí, na kuráž a na případnej podpal. A za setmění jsme vyrazili na sever, kde se vyskytovaly takový jako remízky. Fenx, kterej nafasoval od Gruba nějaký alchymistickýj sajrady a hlavně hroší lebku, zmizel o něco dřív. My ostatní, včetně Billověny, která měla připravenou v měchu rozpuštěnou drogu, aby jí v příhodnej moment pocítila mladýho Villostientese, jsme pěšmo dupali mokrym sněhem o něco pozděj. Nevím, jestli to bylo chlastem, silou okamžiku, radostí, že snad nastal konec konce, ale táhli jsme v bojovym chuchvalci a řvali, že teď zatočíme s Krachpajedem, kterej právě opustil úkryt, aby chystá se začít plnit. Mám pocit, že hulákala i Billověna. Villostientes vykřikoval rozkazy a byl očividně v ráži. V dálce vyšlehl zelenej voheň! Začali jsme si dodávat kuráže kořalkou, teda kromě vůdce elfího našeho milýho, kterej si loknul drogy z měchu. Teda nevím, co přesně začal vidět, ale drogy..., drogy Grub teda vařit umí. Já tuhle viděl modrý hrochy a mladistvej asi fakt užel Krachpajeda. Následující události jsou natolik bizarní, že je popíšu útržkovitě z mýho pohledu, doplněný o povznášející pohled pana Kapouna.

Villostientes se s tasenou zbraní vrhl k zelenýmu vohni, následovanej Grubem a Jorchenem. Odněkud se vynořila kudůčí pracka a do přibíhajícíh vrhla něco, co způsobilo, že všichni začali hořet. A to doopravdy, to nebyly žádný figle, protože vozechlej Grub začal hulákat, že to co kudůk právě vrhnul do davu, mu rozhodně nevyrobil a nesvěděl, aby mu s tím teď podpálil zimmník a vousy. My vostatní jsme pořád řvali vostošest, vostosedm i vostovosum. Plápolající Grub

praštil zezadu Villostientese, aby si taky mladěj pán užil boje, když je teď ten vzmužněj chlap. Mám pocit, že se přidal i některý další. Blbost je třeba léčit rázně! Villostientes zatím udatně bojoval se zeleným plamenem. Tak jsem si taky přisadil a po pečlivý přípravě jsem komplet zasypal bojiště magickým vohněm rozsáhlý intenzity. A pak už jsem se jenom koukal. Čmoud, plameny, porvávající družina! Hotový voslavy příchodu Novýho roku. Vytáhl jsem tu dobrou pálenku a připil jsem si s Billovénou. A pak jsme se rozchechtali. Plameny postupně uhasínaly a ve zbytcích zelených plamenů se zjevily zbytky magickýho Krachpajeda. Ta hroší lebka. A my zase začali hulákat, že Krechpajed je mrtvej, Lentrinský zachráněný a Villostientes je hrdina hrdinů! Hotovej rek reků! Mával mečem, zorničky rozšířené a vypadal šťastně. „Spektakulární podívaná“, zařval kdosi. Jorchen Kierke, principál náš dobrý, zase přidal výrok, že tohle by vyhubilo i smečku elfů. Ale nebyl jsem si jistej, jestli měl na mysli, že by ty smečky podlehly Krachpajedovi, nebo našemu představení. Někdo další, myslím, že to byl Ieronýmus, si přisadil poznámkou, proč jsme s sebou vlastně táhli Gangliho? Grub si zase dělal obavy o mladýho pána, aby se mu prej nesmáli v hospodě. A Jorchen mě začal hecovat, jestli prej nemůžu taky ještě magicky zapřeset na Buden. Inu, bylo veselo. Soudcův syn byl našťěstí ještě pod vlivem a tak našim, dost neopatrně pronášenejm poznámkám, nevěnoval pozornost. Psal se šestnáctej den třetího měsíce roku 1092. Den zabití Krachpajeda.

A tak družina vítězná táhla krajem lentrinským. A píšťaly vřeštěly a bubny duněly. A družině na čele kráček milostivý pan Villostientes, s mečem obnaženým. A kanula z něj krv obludy prolitá a saze žárem zpečené...

Domů

A tak jsme v chumlu táhli zase zpátky na Buden. A táhli jsme i tu hroší lebku.

Kdyby kdysi ten hroch tušil na co jeho ostatky jednou posloužej, tak by se asi podivil a utek by někam..., někam pryč. Buden nebyl daleko a vzhledem k tomu, že boj s Krachpajedem byla monstrozní podívaná a ani na zvukovejch efektech se nešetřilo, objevili se i přičumující vesničani v hojným počtu. V místním nářečí jich byly celé smečky. Grubovy obavy se našťěstí nepotvrdily. Nikdo se mladýmu pánovi nesmál. Naopak Villostientes byl vítanej jako hrdina. My taky. S úctou i strachem obdivovali občani Budenu strašlivou lebku. Hostinskéj taky. Umně šířená pověst vo Krachpajedovi, zřejmě v hlavách prostáček učinila svoje. Byla to nakonec veselá noc. Každěj si s náma chtěl připít a tak jsme připíjeli. Dlouho do noci. Ráno v nálevně bylo krušný. Nejvíc asi bolela hlava Gruba, protože hned zkraje začal nadávat Fenxovi, že ho při včerejším spektakulárním představení vohodil jeho vlastním hovnem..., vohněm. A úplně se nasral, když jsem mu řek, že bychom měli zlikvidovat ty zbylé trofeje na voze. Protože kdyby je třeba mladěj pán, až nebude pod vlivem, náhodou vobjevil, tak by se možná mohl třeba dovítit. Já vim. Já vim, šance to byla asi malá, protože mladěj pán je hloupej jak boty..., ale proč riskovat. Grub si ty kosti chtěl výzt zpátky do Liscannoru a vyzdobit si jima světnice.

Nakonec jsme vodjeli za potlesku vesničanů směrem na Lentrin. Villostientes zavelel, maje hroší lebku pečlivě přivázanou za sedlem, do sedel. A oči vesničanů zaslzely nehynoucím vděkem. A tak jsme jeli probouzejícím se jarem a snažili se nemyslet na to, co se může stát, jestli to všechno praskne. Netrvalo dlouho a my se museli s Villostientesem rozloučit. Bylo to loučení naprosto vypovídající. Ještě před Lentrinem se vobjevila skupina vojáků, který tady na nás asi čekali. Byl s nima i ten soudcův tajemník, kterej tady v Lentrinu s náma už předtím dolaďoval podrobnosti. A pronesl toto: „Tak děkujeme a my si už tady mladýho pána přebereme“. Villostientes, kterýmu očividně skončily vycházky, nám ani nezamával. A kupodivu se nerozloučil ani s Billovénou.

Divnej tvor.

Noc jsme přečkali v pohodlí hostince U skřivana, kde nás druhej den kontaktoval onen tajemník. Řekl, že mladěj pán byl spokojenej a odměna nám bude vyplacená v pevnosti Agerr v Nurnu. Už jsme v Lentrinu neměli co pohledávat. A ani jsme o to nestáli. Ještě vzniklo krátký dohadování, ohledně způsobu dopravy zpět do Liscannoru. Většině se očividně zalíbila minulé plavba na vorech. Já byl proti, ale jenom tak lehce. Nechtěl jsem se na závěr úspěšnýho putování vykoupat v řece, ale byl jsem v menšině. Vůdce se očividně těšil na průjezd Rudým hvozdem, kde to po nocích křičí. A tak jsme pluli. A dobře to dopadlo. Jenom Balvan Hruška byl nějak nervózní, protože se pořád na tom voru procházel po palubě, místo aby dřepěl na tom svym tlustým zadku. Ieronýma to asi rušilo, protože hobitovi doporučil, aby se odebral do podpalubí. V Rivenu jsme opět strávili příjemnou noc v náručí hostince U štiky. Jorchen se mě zeptal kolik má vyplatit Billovéne finanční bonus. Plně si uvědomoval její roli při tomhle představení pod šapitů. A navíc byla elfka, sice padlá, ale byla. Já osobně si myslím, že Billovéna Zářící, alias Billovéna Vstřícná, byla skutečně naší zářící hvězdou. Tak by to řekl svatej Daleš. Tak nějak mezi nás duchovně zapadla. Někdo z družiny dokonce podotkl, že by mohla vstoupit do společenstva, do družiny. Takže když jsem vůdci navrhl tři tisíce gwendarronskejch zlatejch, tak souhlasil a hned hrábl do měšce.

Do Nurnu jsme dopluli dvacátý třetí den třetího měsíce roku 1092 a rozloučili se elfkou. Ještě ten den jsme spali ve svejch postelích v Liscannoru. Tak dobře se spalo. Zbejvalo udělat tu poslední tečku za tímhle putováním. Vyzvednout si zlaťáky v Agerru. Stalo se tak hned další den. Vůdce se zástupcem vyrazili zrána a já jel s nima. Do Agerru jsem nechtěl, byl bych tam zbytečněj a nebyl jsem si ani jistej, zdali by mě tam pustili. Nebyl jsem funkcionář. Ve městě jsem chtěl zařídit něco jinýho. Koupil jsem pořádnej

puget těch nejkrásnějších kytek, který se daly sehnat a nechal jsem je poslat na adresu elfky Billovény se srdečnýmý díky. Protože, jestli si budu z týdle události něco pamatovat, tak to bude vona. Nějakej blbej Villostientes mi může bejt ukradenej i se svojí povedenou rodinou. Ať si třeba jezdí na skřetí hony nebo „jánevímco“. Nakonec se pod mlhou zapomněný ocitne i Krachpajed nebo pečenej Gangli Tristum. Ale na Billovénu rozhodně nezapomenu.

S vedením výpravy jsme se sešli u Černýho vousu, což byla hospoda, kde se ženil Grub. Přinesli dobrý zprávy a hlavně peníze. Zálaha nám zůstala a k tomu slíbených sto tisíc. Zprávy z Lentrinu teda dorazily do Agerru rychle a přesně. Prej nám byly taky vytčený nějaký drobný nedostatky. Nějakej chytrák prej poznal, že se jednalo o hroší lebku a aby to náhodou někdy Villostientes nepoznal a nedošlo mu, že to celý byla bouda, tak jeho ctěnej tatínek, ten soudce nad soudcema, nechal pro jistotu rozmlátit a zmizet jedinej další známěj exemplář hroší lebky, o kterym se vědělo. Myslete si vo tom co chcete. Já taky. V univerzitní knihovně tak došlo ke zničení přírodopysnýho artefaktu. Kdyby tak Grub tušil, že koupě těch šmuků u vetešníka a v nurnským přístavu, bude mít za následek ničení exponátů ve ctíhodnejch institucích. Jestli tady někdo náhodou nepatří před soud a do báně. A neptejte se kdo. Ale jinak se prej mladěj, tak nějak uklidnil a už nechce vyjíždět na další dobrodružný klání. A to je asi dobře. Jo a za tejden bude královská svatba. Už je to prej vyhubený a vylepený.

Ještě ten večer byla přes Gawina a obecní Poplašnici vyhlášená dražba. Peníze vůdce rozdělil na stejný díly. S čímž jsem souhlasil. Nemělo cenu se nějak handrkovat vo výši podílu. Někdy je to tak lepší. Pak se už dražilo to málo, vo co jsme vobrali tu přepadenou nekromantku v Rugornskéj skalách. Teda nekromanta. Pro dějiny to nakonec stejně asi zůstane vona a ne von. Peněz bylo hodně a předmětů málo. A podle

toho vypadaly cifry, kterejma se mlátilo vo stůl. Taky jsem koupil. Dvě věci. Ne že bych o ně nějak stál, ale prostě jsem nevhodil situaci a nikdo další už moje nabídky nepřebil. Mám teda pěknou dýku, kterou nějakýj podměrečnej laboratorista zaklel proti skřetů. Ubohý skřeti. Šoupnu jí na psací stůl a budu s ní vtevírat korespondenci. A jestli mi nějaký skřet bude čumět do voken, nebo vykrádat spižírnu, tak to poznám. A taky jsem se stal majitelem..., lítajícího koště! Svatej Daleši, svatá Mauro! Neexistuje potupnější a opovrženější předmět, než je..., lítající koště! To nemohl nikdo přihodit? Jako, že bych já, dalešovec, svatej muž a inteligent, měl lítat na koštěti? To mě polejte z kýble! Nabídl jsem to koště bezplatně do používání obci, ale starosta Jorchen se mi zlomyslně vysmál. Asi ho budu muset šoupnout do sklepa. Ale jinak jsem měl po dražbě víc peněz než před ní. A to se počítá.

Kudůk Fenx Worna obdržel od starosty občanství obce Liscannor. Ten Worna, u kterýho se starosta kdysi zařek, že se občanem nikdy nestane. Dokonce mu nechal vyloupit truhlici na poklady v hostinci U hrocha. Fenx si na ten popud koupil barák. Teď je z něj taky jihiliscannořan, jako jsem třeba já nebo obecná škola. Balvan Hruška se oficiálně ubytoval U hrocha a chodí vypomáhat Grubovi na stělnici. Prej má od ní klíče. Od tý stělnice..., a dyť vy dobře víte, kterou stělnici mám na mysli.

A to je vlastně tak nějak konec putování. Tohodle putování. Další určitě přijdou. No, není to vždycky jednoduchý. Začalo to představou draka a skončilo to pečeným elfem. A já před svatým Dalešem a svatou Maurou slibuju, že se budu snažit, abych zůstal před gwendarronským zákonem čistej. Protože představa, že nad právem v Gwendarronu bdí takovej zkorumpovanej blbec, jako je ctihodnej pan Tennesientes im Antelinde mie Issol at Sobidelanist, ducie Lentrinen, vrchní soudní dohlížitel z královského města Nurn, mě tak nějak působí vrásy na čele. Tak von to třeba po něm

jednou převezme jeho syn. Nedávno mu bylo patnáct.

Ještě se stala taková věc. Nebo nestala se taková věc. Stalo se tohle. Ne..., to je vypučený a laciný. Ale. Prodal jsem to lítající koště. Sice pod nákupní cenou, ale už ho nemám. Koupil si ho za pět stováků Babačan Borůvka. Hobit. Těch pět stovek jsem z radosti věnoval liscannorský jednotřídce. Na vzdělání. Proti blbosti je třeba bojovat. Elfové se pečou a hobiti lítají. Tak zase příště...

Novinky liscannorské 1092

Jorchen Kierke, starosta liscannorský

Prvního deštna 1092 pojal král Teydrik Gwendarronský za svoji ženu pannu Odettu Annu Rodošskou a ve jménu této vzácné události rozhodl se královský dvůr uspořádat veřejnou hostinu pro široké davy gwendarronského lidu. Tato zvěst byla rozeslána starostenským úřadům po celém království. Obecní dráb Gawin Ruindorský událost odzvonil na Poplašnici a přečetl oběžník. Tou dobou však Nurnská družina trávila mimo Liscannor a o královské svatbě se její členové dozvěděli až tak říkajíc v hodině dvanácté, kdy do velkolepých oslav zbývalo šest dní.

Družinová výprava do kraje lentrinského pod Naglinem dopadla nad veškerá očekávání úspěšně. Společenstvo utrpělo jedinou ztrátu v osobě pana Gangliho Tristuma, jenž zastával pozici vévodova přidělence pro věci iluzorní.

Za velice obětavé a příkladné služby Nurnské družině jsem udělal čáru za starými rozmíškami a rozhodl se udělit Fenxi Wornovi liscannorské občanství. Nabídl jsem mu ke koupi dům č.p.48, nacházející se v majetku obce, který vystavěl Al-Rahem a posléze jej obýval Nifa Bouřlivák. Fenx nabídku přijal, dům koupil a přestěhoval se.

Balvan Hruška, který se na své první výpravě nejen osvědčil jako platný družiník, ale také finančně zahojil, se přestěhoval od Gruba Morky, kde našel dočasný azyl, do pronajateho pokoje hostince U hrocha.

Na Eonna Zivvila bylo v dědickém řízení přepsáno vlastnictví domu č.p.27 po zesnulé matce Wulpin. Trevilu Dettorovi, obývajícím nuznou noru č.p.30 a získavším dědickým řízením po zesnulé matce Wiki prostorný dům č.p.37, jsem nabídl, že obec nuznou noru odkoupí a on že se může přestěhovat do lepšího. S nabídkou souhlasil. Nora č.p.30 po přepisu do majetku obce byla určena k demolici. Demolice, respektive záhrab, byl proveden skupinou najatých dělníků z Nurnu dva dny po královské svatbě.

Fenx Worna projevil zájem o odkup dvou velbloudů, kteří se nacházejí ve vlastnictví obce, nacházejí se v obecních maštálích a obec pro ně nemá žádného využití. Souhlasil jsem tedy s Wornovou nabídkou a velbloudy mu odprodal. Vzhledem k tomu, že Fenx Worna se přestěhoval do domu, který kdysi vystavěl Al-Rahem a Al-Rahem byl ten, kdo zmíněné velbloudy do obce přivedl, dá se říci, že velbloudi se tak vlastně vrátili domů.

Prvního travna 1092 se u hrobníkových, Haardunovi a Eleanor Rugorským, narodila dcera Krachpajeda. Obec hrobníkově rodině dle díkce liscannorské vyhlášky vyplatila 1000 zl. porodného.

Začátkem travna stran najatých studnařů z Nurnu započalo hloubení obecní studny za Poplašnicí. Vzhledem k nedobrým podmínkám v původně určeném místě proutkař rozhodl posunout studnu o pár desítek sáhů stranou. Studna byla vyhloubena, obložena kamenem, zastřešena a osazena rumpálem dne 10. travna 1092. Voda z ní bude určena ke konzumaci až za pár týdnů, až se usadí rozvířený kal.

O třetích poradostinách se

Valmelandě a Babačanovi Borůvkovým narodil syn, jemuž dali jméno Galadyn. Babačan Borůvka odmítl přijmout vyhlášku stanovené porodné. Peníze tedy budou použity na opravu vozejků, který poničil.

Devatenácté poradostiny roku 1092 přinesly nevýslovné štěstí do rodiny Eowyn a Lotda Ruindorských a odlehčily obecní pokladně hned podvkráté. Mladým manželům se totiž narodila dvojčata, synové, kterým dali do vínku jména Lothar a Edgar. Přejí obecnímu rybníkáři a jeho rodině hojnost a lásku.

22. ponovoroku jsem jakožto starosta obce a poslední vůdce Nurnských obdržel list s gwendarronskou královskou pečeti. List, podepsaný Jorelynem Devlinem, rádcem krále Teydrika ve věcech víry, byl pozvánkou k audienci, jež před Nurnské předestřela obrysy další práce a na plné obrátky rozeběhly se přípravy další výpravy.

*Tuto Lyškánoru připravil k vydání
Jorchen Kierke, starosta liscannorský*